

JÜRGEN GRAF

FÖRINTELSEN SKÄRSKÅDAD

ÖGONVITTNESUPPGIFTER KONTRA NATURLAGAR

AAARGH UDGAVE

INTERNET

2006

AAARGH

THE WEBSITE WAS FOUNDED IN 1996 BY AN INTERNATIONAL TEAM

<http://vho.org/aaargh>
<http://aaargh.com.mx>
<http://litek.ws/aaargh>

If you intend to connect to the AAARGH website from France, you need an anonymizer.

<HTTP://ANON.FREE.ANONYMIZER.COM/HTTP://WWW.AAARGH.COM.MX/>
OR: <HTTP://AAARGH.COM.MX.NYUD.NET:8090>

We work in French, English, German, Spanish, Italian, Rumenian, Russian, Czech, Danish, Indonesian, Portuguese, Dutch, Hungarian... 15 languages

THE QUARTERLIES OF AAARGH

<http://revurevi.net>

Conseils de révision
Gaette du Golfe et des banlieues
The Revisionist Clarion
Il resto del ciclo
El Paso del Ebro
Das kausale Nexusblatt
O revisionismo em lingua português
Arménichantage

NEW ADDITIONS ON AAARGH

<http://aaargh.com.mx/fran/nouv.html>
<http://vho.org/aaargh/fran/nouv.html>

BOOKS (290) PUBLISHED BY AAARGH ON INTERNET

<http://vho.org/aaargh/fran/livres/livres.html>
<http://aaargh.com.mx/fran/livres/livres.html>

DOCUMENTS, COMPILATIONS, AAARGH REPRINTS

<http://aaargh.com.mx/fran/livres/reprints.html>
<http://vho.org/aaargh/fran/livres/reprints.html>

FREE SUBSCRIBE: (E-MAIL)

revclar@yahoo.com.au
elrevisionista@yahoo.com.ar

MAIL:

aaarghinternational@hotmail.com

AAARGH, TO AVOID DYING STUPID.

MAKE COPIES OF THE SITE. JOIN AAARGH. BROADCAST AAARGH. WORK FOR AAARGH. LET'S TOIL FOR OUR COMMON FREEDOM. LET'S TRAMPLE THE CENSORS.

Och om alla de andra lögner som partiet stadfäst blev godtagna – om alla berättelserna löd lika – skulle lögnen gå till historien och bli sanning.

George Orwell, 1984

Till Robert Faurisson och Wilhelm Stäglich till minne av mötet den 20-21 september 1992 i Badenweiler.

Tyska originalets titel: *Der Holocaust auf dem Prüfstand – Augenzeugenberichte versus Naturgesetze*; Guideon Burg Verlag, Basel, 1993.

<http://aaargh.com.mx/fran/livres/livres.html>

Innehållsförteckning

Förord 7

- 1 — Det enda tabut 10
- 2 — Revisionisterna 10
- 3 — Är det alls möjligt att tvivla på förintelsen? 11
- 4 — Hur etablissemangets historiker reagerar på revisionismen 12
- 5 — Förföljelse i stället för dialog 12
- 6 — Varför de utrotningstroende skyr dialogen 13
- 7 — Förnekar revisionisterna jedeförföljelserna under Hitler? 14
- 8 — Vad menade nazisterna med "den slutgiltiga lösningen av judefrågan"? 15
- 9 — Konzentrationslägren 17
- 10 — Massakrerna vid östfronten 21
- 11 — Varför hittade segrarmakterna på förintelsen och gaskamrarna utöver de verkliga tyska illdåden?
22
- 12 — Den officiella bilden av förintelsen 23
- 13 — Avsaknaden av varje dokument om förintelsen 24
- 14 — Historieförfalskarklickens akilleshäl 25
- 15 — Gaskamrarna i USA 27
- 16 — Zyklon B och de tyska avlusningskamrarna 28
- 17 — Tre kronvittnen från Auschwitz 29
- 18 — Var naturlagarna upphävda åren 1941-1944? 33
- 19 — Leuchters utlåtande 35
- 20 — Den osynliga elefanten 38
- 21 — Ytterligare bevis 40
- 22 — Förintelsen – krigspropaganda! 40
- 23 — Herr Elie Wiesels bränngropar 42
- 24 — Spökförintelselägrat Belzec 43
- 25 — Treblinka-vansinnet 49
- 26 — Gaskamrarna i Majdanek – inga eller sju? 52
- 27 — De rikstyska gaskamrarna 52
- 28 — Hur Auschwitz-löggen uppstod 55
- 29 — Hitler-citat som "bevis" för förintelsen 58
- 30 — Nürnberg-rättegången 59
- 31 — De västtyska koncentrationslägerprocesserna 62
- 32 — Frank Walus och Ivan Demjanjuk 65
- 33 — Vad judar som "överlevt förintelsen" berättar 66
- 34 — Var finns de "försvunna" miljonerna? 72
- 35 — Upplösningen 74
- 36 — Talet sex miljoner 74
- 37 — Det demografiska problemets lösning ligger i Sovjetunionen 76
- 38 — Enskilda öden 77
- 39 — Steinbergs släkträff 79
- 40 — För folkomfostrarna räckte det inte med en förintelse 80
- 41 — Robert Faurissons omdöme om förintelselegenden 81
- 42 — "Hur tjänar man miljoner på att berätta sagor?" 81
- 43 — Varför fruktar det tyska och österrikiska etablissemanget den historiska sanningen som djävulen
vigvattnet? 83
- 44 — Varför har makthavarna och opinionsbildarna i de västliga mokratierna intresse av att lögnen
fortlever? 84
- 45 — Varför tror så gott som alla icke-delaktiga på förintelsen? 84
- 46 — Är det av ondo för majoriteten judar att förintelselöggen upphör? 84
- 47 — Varför måste vi övervinna förintelselöggen? 85
- 48 — Kan århundradets bedrägeri överleva århundradet? 85
- 49 — Tron på förintelsen – 1900-talets motsvarighet till tron på häxor 86
- Tillägg: 16 frågor till de utrotningstroende 88
- Litteraturförteckning 92

Förord

Föreliggande bok är ett sammandrag av ett mycket mer omfattande bakgrundsverk av samme författare. Det handlar om de nationalsocialistiska våldsbrotten och deras efterverkningar.

Av nazismens alla brott har folkmordet på judarna, "förintelsen", skakat mänsklighetens samvete djupast. För den nuvarande generationen är det obegripligt att världen kunde se på och tiga – och därmed också blev medskyldig.

Den verkliga omfattningen av de hemska förbrytelseerna kom i dagen först genom krigsförbrytarprocesserna.

Vittnesmålen och gärningsmännens bekännelser avslöjade ett skräckscenario, som chockerade mänskligheten. Det sakförhållande, som de rättsliga prövningarna och bevisupptagarna utrönte, var så entydigt att de tyska domstolarna idag kategoriskt avvisar alla anspråk på bevis för gaskamrarnas obefintlighet med hänvisning till att "sakförhållandet är ett allmänt känt faktum".

Förintelsen har präglat efterkrigstiden moraliskt och politiskt. Den utläres i alla skolböcker som ett fastställt faktum. Miljoner människor vallfärdar till minnesplatserna (Auschwitz, Dachau osv.) för att ge uttryck åt sin bestörtning.

Ändå höjs det ständigt röster, som yttrar tvivel på den officiella historieskrivningen och ifrågasätter de använda källornas trovärdighet.

Kan det beträffande förintelsen vara så att man förbisett vissa saker? Är det möjligt att de, som hittills sysslat med frågan, har så låtit sig påverkas av att "sakförhållandet är ett allmänt känt faktum", att de avstått från att granska det som i historieböckerna redan införts som ett entydigt och för all framtid fastställt faktum?

Är det alls möjligt att tvivla? Är det en skymf mot det sunnda förnuftet?

Med tanke på de "otaliga bevisen" måste det dock vara lätt att med argument föra tvivlaren till rätta.

Varför fruktar man då en offentlig debatt med revisionisterna om förintelsen, liksom djävulen fruktar vigvatten?

Vissa stater har stiftat speciallagar för att inskränka yttrandefriheten – enbart på området förintelsen. Skall då munkavlen ersätta bristen på argument? Vem eller vilka kan ha intresse av att tabubelägga förintelsen och att – som enda historiskt ämne – undandra den från kritisk historieforskning?

Har vi inte erfarit att historiska företeelser först efter årtionden, ibland århundraden, kan värderas med den nödvändiga känslomässiga distansen och vederbörliga vetenskapliga noggrannheten? Exempel finns det gott om. Först de senaste årtiondena har man kunnat förvisa den romantiska historieskrivningen om det schweiziska edsförbundets uppkomst till legendernas värld.

Stormningen av tyrannernas borgar och fördrivningen av dem själva har visat sig vara just en legend. Idag vet vi att den hittillsvarande framställningen hade till ändamål att genom "statspolitisk indoktrinering" skapa en nationell myt.

Tack vare noggrant källstudium har också den nyaste historien kommit i nytt ljus.

Generaler som Guisan och Wille, förbundsråd som Pilet-Golaz omvärderas. Historieforskningen tvingar till ständig omvärdering ("revision") av vår bild av det förflutna. Alltsedan Goebbels dagböcker vet vi att van der Lubbe ensam antände riksdagshuset. Skulden för massmordet på de 4000 polska officerarna vid Katyn (1940) kastades tidigare på nazisterna. Idag är det bevisat att det var Stalin som gav ordern.

Det finns inget historiskt tema, som inte får öppett diskuteras – med undantag för förintelsen!

Hur skulle det se ut, om det beträffande alla ovannämnda personer och händelser vore med stränga straff förbjudet att forska vidare och att diskutera offentligt? Hur seriös kan en historieforskning vara, om slarviga eller tendentiösa "historiska arbeten" från den första tiden utan eftertanke övertas av senare generationers historiker och dessa enbart skriver av och citerar föregångarna? Vad skall man anse om historiker, som av "folkbildningsskäl" undanhåller allmänheten nya säkra uppgifter, då de hittills gällande bättre stöder den ideologiska konstruktionen, som inte motsvarar sanningen och som blivit allt ostadigare? Förfalskar man historien för att vidmakthålla en politisk världsbild?

Bokens författare är ingen lärd historiker. Han har endast sammanställt befintligt källmaterial – i synnerhet vittnesmål – och därvid kommit till entydiga resultat.

De absurda vittnesuppgifterna motsäger naturlagarna och den mänskliga logiken. Om man tror på ögonvittnenas skildringar, så handlar det beträffande förintelsen om ett underverk, ty fysikens, kemins och teknikens lagar skulle ha satts ur kraft.

Skall nu detta "underverk" förklaras för dogm och undandras all kritik?

I det förslag till "lag mot rasism", som schweiziska förbundsrådet framlagt inför parlamentet, *skall varje kritik av tron på förintelsen beivras med böter eller fängelse.*

Skall våra tankar censureras och olikvärdiga förföljas för sina "inkorrektas åsikter"? Skall vi upprätta en inkquisition för att jaga kättare?

Orwell ler i sin himmel!

Läs den väldokumenterade boken grundligt för att bilda dig en egen uppfattning.

Skriv gärna till författaren, om du har frågor eller anmärkningar att göra. Han gläder sig åt tanken på en konstruktiv dialog.

Artur Karl Vogel

1. Det enda tabut

I ett pluralistiskt samhälle är historieskrivningen icke politikens hjälp gumma. Den fria forskningen är tryggad, liksom åsiktsfriheten.

Därför ändrar sig också ständigt vår bild av förflutna tider. Nya historiska rön tvingar oss regelbundet att revidera våra uppfattningar. Det är också fullkomligt tillåtet att angripa historiska felaktigheter med naturvetenskapliga metoder.

Till för inte så länge sedan gällde det i Schweiz som en given sak att "borgbrytningen", stormningen av de habsburgska tyrannborgarna, satte in efter edgången i Rütli 1291. Nu har utgrävningar visat att borgarna ifråga uppgavs utan strid redan långt före respektive långt efter 1291. "Borgbrytningen" är alltså en myt (W. Meyer: *1291. Die Geschichte*). Vi har aldrig hört att de historiker som ledde utgrävningarna skulle ha dragits inför domarskranket för att de "skymfat våra förfäder".

Miljoner gudfruktiga pilgrimer beskådade andäktigt "Kristi svepeduk" i Turin, ända tills man med laboratorietekniska undersökningar bevisade att svepningen härrör från medeltiden. Såvitt vi vet har påven inte bannlyst de vetenskapsmän som fick uppdraget att genomföra undersökningen.

För en enda period gäller inte principen om forskningens frihet i de västliga demokratiska samhällena. Den som ifrågasätter den traditionella uppfattningen om denna period, riskerar rättsliga sanktioner och social utstötning, liksom förintelse av sin yrkesexistens. För detta tidsavsnitt gäller inte kritiskt tänkande och fri forskning, utan den av staten beordrade dogmen, och tillämpning av vetenskaplig metod är en synd. Det handlar om åren 1941 till 1944.

Offer för den nämnda förföljelsen och sociala utstötningen är de forskare som man betecknar som "revisionister". I samband med andra världskriget användes denna beteckning i vidare mening om historiker, som bestrider den gängse åsikten om Tysklands och Japans ensam- eller huvudskuld till detta krig, i trängre mening dem som ifrågasätter "förintelsen", alltså den systematiska utrotningen av judar under Hitler, liksom existensen av gaskamrarna i de nazistiska koncentrationslägren.

(Anmärkning: Det på tyskt, engelskt och franskt språkområde använda ordet "holocaust" kommer av det grekiska ordet för "brännoffer". Det kom in i det allmänna språkbruket efter visningen av den amerikanska TV- dramaserien med samma namn. [Översättarens anmärkning: Den amerikanska dramaserien visades i svensk TV första gången i början av 1979 under namnet "Förintelsen", vilket därefter blev det svenska namnet på företeelsen ifråga.] Med "gaskamrar" menas i det följande alltid sådana som skall ha avsetts för dödande av människor, inte de avlusningskamrar vars existens inte bestrids av någon. – I föreliggande skrift, som inte i något avseende berör frågan om skulden för andra världskriget, används beteckningen "revisionism" alltid i den trängre bemärkelsen "förintelserevisionism".)

Revisionismens grundare var fransmannen Paul Rassinier, socialist, motståndsmann och fånge i koncentrationslägren Buchenwald och Dora- Mittelbau. Efter sin befrielse skrev Rassinier boken *Le Mensonge d'Ulysse* (Odysseus' lögn), där han kritiskt granskar före detta koncentrationslägerfångars berättelser. Titeln syftar på den fromme lögnaren Odysseus, som till de hundra kval han verkligen genomlidit lade ytterligare tusen påhittade, och anspelar på människans lust att fabulera.

Om Rassinier i *Le Mensonge d'Ulysse* alltjämt ansåg att gaskamrarna sannolikt hade existerat, enligt principen ingen rök utan eld, så kom han under sin fortsatta forskning alltmer till övertygelsen att gasningarna antingen aldrig ägt rum överhuvudtaget eller varit enstaka

vettvillingars verk. Rassinier dog 1967. Hans efterföljare, revisionisterna, är visserligen alltjämt en liten minoritet, men de vinner i styrka, och sedan 1988 räknar de i sina led David Irving, som kanske är den bästa kännaren av Hitler och Tredje riket.

2. Revisionisterna

Offer för den nämnda förföljelsen och sociala utstötningen är de forskare som man betecknar som "revisionister". I samband med andra världskriget användes denna beteckning i vidare mening om historiker, som bestrider den gängse åsikten om Tysklands och Japans ensam- eller huvudskuld till detta krig, i trängre mening dem som ifrågasätter "förintelsen", alltså den systematiska utrotningen av judar under Hitler, liksom existensen av gaskamrarna i de nazistiska koncentrationslägren.

(Anmärkning: Det på tyskt, engelskt och franskt språkområde använda ordet "holocaust" kommer av det grekiska ordet för "brännoffer". Det kom in i det allmänna språkbruket efter visningen av den amerikanska TV- dramaserien med samma namn. [Översättarens anmärkning: Den amerikanska dramaserien visades i svensk TV första gången i början av 1979 under namnet "Förintelsen", vilket därefter blev det svenska namnet på företeelsen ifråga.] Med "gaskamrar" menas i det följande alltid sådana som skall ha avsetts för dödande av människor, inte de avlusningskamrar vars existens inte bestrids av någon. – I föreliggande skrift, som inte i något avseende berör frågan om skulden för andra världskriget, används beteckningen "revisionism" alltid i den trängre bemärkelsen "förintelserevisionism".)

Revisionismens grundare var fransmannen Paul Rassinier, socialist, motståndsmän och fånge i koncentrationslägren Buchenwald och Dora- Mittelbau. Efter sin befrielse skrev Rassinier boken *Le Mensonge d'Ulysse* (Odysseus' lögn), där han kritiskt granskar före detta koncentrationslägerfångars berättelser. Titeln syftar på den fromme lögnaren Odysseus, som till de hundra kval han verkligen genomlidit lade ytterligare tusen påhittade, och anspelar på människans lust att fabulera.

Om Rassinier i *Le Mensonge d'Ulysse* alltjämt ansåg att gaskamrarna sannolikt hade existerat, enligt principen ingen rök utan eld, så kom han under sin fortsatta forskning alltmer till övertygelsen att gasningarna antingen aldrig ägt rum överhuvudtaget eller varit enstaka vettvillingars verk. Rassinier dog 1967. Hans efterföljare, revisionisterna, är visserligen alltjämt en liten minoritet, men de vinner i styrka, och sedan 1988 räknar de i sina led David Irving, som kanske är den bästa kännaren av Hitler och Tredje riket.

3. Är det alls möjligt att tvivla på förintelsen?

Så gott som alla tror på det miljonfaldiga judemordet under Hitler och på gaskamrarna. Tusentals böcker och hundratusentals tidningsartiklar har ägnats åt förintelsen, vidare otaliga filmer. Och inte nog därmed: somliga gärningsmän har i rättegångar erkänt gaskamrarnas existens! Hur bara kan man tvivla inför denna överväldigande bevismängd?

Med förlov sagt: på detta sätt kan man också bevisa att det finns häxor. I århundraden trodde hela Europa på häxor. Tjocka böcker, skrivna av lärda herrar, brännmärkte häxornas skändliga förehavanden. Slutligen bekände otaliga häxor inför sina domare att de på valborgsmässanatten ridit på sina kvastar genom luften till Blåkulla, där de hade parat sig med hin håle. Alltså finns det häxor.

Är det verkligen så, att människan på ett par århundraden blivit intelligentare? Skulle inte nästan alla tro på häxor än idag, om vi hade fått höra skräckhistorier om häxor från tidigaste barndom och om massmedierna dag ut och dag in berättade om deras vederstyggliga gärningar?

4. *Hur etablissemangets historiker reagerar på revisionismen*

Den som inte särskilt befattat sig med judarnas öde i Tredje riket och de tyska koncentrationslägren, skulle kanske gärna åhöra en debatt mellan en revisionist och en exterminist ("utrotningstroende", så kallar revisionisterna dem som företräder utrotningsteorin). Tyvärr yppas ingen möjlighet därtill, eftersom exterministerna inte är villiga att delta i en dylik debatt. Medan revisionisterna ägnar en stor del av sin tid åt att läsa motsidans böcker och pröva dess teser, nöjer sig de rättrogna historikerna med frasmakeri och kanonader av smädelser. Här några prov på deras standard-"argument":

– "Förintelsen är ett bevisat faktum." Det var i årtusenden ett bevisat faktum att solen snurrar kring jorden.

– "Den som tvivlar på gaskamrarna, hånar den bruna diktaturens offer." Visar vi verkligen de 32 000 människor, som fann döden i koncentrationslägret Dachau, en större respekt, om vi påstår att deras antal var 238 000, vilket man gjorde de första åren efter kriget?

– "Revisionisterna är antisemiter och nazister." Var socialisten och koncentrationslägerfångnen Rassinier nazist? Det stämmer faktiskt att det bland revisionisterna också finns sådana som bekänner sig till nationalsocialismen. Men två plus två är lika med fyra, också om en nationalsocialist säger det.

– "Revisionisterna är som sådana människor, som påstår att jorden är platt. Med dem är ingen diskussion möjlig." Det finns faktiskt människor, som tror att jorden är platt. Men egendomligt nog upprörs ingen människa över dem, och det skulle inte falla någon in att vidta rättsliga åtgärder mot dem. Ingen tar dem på allvar; man betraktar dem som ofarliga tokstollar. Revisionisterna däremot betraktar man inte som ofarliga tokstollar, utan man tar dem på dödligt allvar. Varför skulle man annars stifta speciallagar emot dem?

5. *Förföljelse i stället för dialog*

I Frankrike antog nationalförsamlingen 1990 "Gayssot-lagen", som föreskriver ett års fängelse för dem som yttrar tvivel på judeutrotningen. En motsvarande lag antogs 1992 i Österrike och föreskriver fängelse i upp till tio år för dem som förnekar förintelsen. I andra länder betjänar sig de härskande med gummiparagrafer om "hets mot folkgrupp" eller "skymf mot de dödas minne". En sådan gummiparagraf skall enligt förbundsradets vilja införas också i Schweiz.

Revisionistiska böcker och tidskrifter är förbjudna i många länder. Den tyske statsvetaren Udo Walendy, utgivare av tidskriften *Historische Tatsachen*, har att utkämpa ett ständigt ställningskrig mot censuren, som enligt förbundsrepublikens författning egentligen inte existerar. Domaren Wilhelm Stäglich, författare till boken *Der Auschwitz-Mythos*, fick sin pension reducerad och blev berövad sin doktorsgrad. Därvid stödde sig myndigheterna på en lag om berövande av akademiska titlar från år 1939, en lag som Hitler personligen undertecknat, vilket nästan verkar symboliskt. Robert Faurisson, som vid sidan om amerikanen Arthur Butz är

den ledande revisionistiske tänkaren, har sedan 1979 oavbrutet trakasserats. Man berövade honom hans tjänst som professor i fransk litteratur och textkritik vid universitetet i Lyon under förevändningen att universitetet inte kunde garantera hans säkerhet. Medierna smutskastar honom ständigt och vägrar att publicera hans genmälen. Domstolarna ådömer honom höga böter, som skall ruinera honom finansiellt. Hans familj lever i ständig fruktan.

År 1989 visade "antifascisterna" vilka slagkraftiga argument de förfogar över. Tre välbyggda män ur gruppen "Fils de la mémoire juive" överföll Faurisson under en promenad och misshandlade honom halvt till döds. Han överlevde dock – i motsats till den franske historieläraren François Duprat, som 1978 sprängdes i luften med en bilbomb.

Förföljelse och fysisk terror intill mord i stället för dialog, statligt förbud mot varje öppen diskussion – detta måste väcka vår misstro. Varför försvarar etablissemanget i den "fria världen" gaskamrarna med ett sådant djuriskt raseri? Ingår de i mänsklighetens kulturarv liksom pyramiderna och Peterskyrkan? Vore världen mindre skön, om det i Auschwitz inte funnits några gaskamrar, där en miljon värnlösa judiska män, kvinnor och barn dödats med cyanväte liksom ohyra? Vad är det för en enbart historisk sanning, som måste försvaras med strafflagar?

6. Varför de utrotningstroende är rädda för dialog

Orsaken till att debatten inte kommer till stånd är den enklast tänkbara. Alltsedan 1979, då den tyske "experten på förintelsen" Wolfgang Scheffler inlät sig i en diskussion med Faurisson i schweizisk TV och därvid fick ordentligt på huden, aktar sig varje ledande exterminist för att på liknande sätt göra bort sig. Etablissemangets historiker är nämligen noggsamt medvetna om att de i en dylik debatt inte skulle ha skuggan av en chans. Den tes, som på grund av den oupphörliga hjärntvätten nästan alla idag tror på, nämligen att tyskarna i Tredje riket skulle ha gasat miljontals judar, visar sig vid närmare granskning vara så pass mycken hjärnförlamande dumhet, att den är omöjlig att försvara inför en motståndare som är insatt i fakta.

Man undrar varför lögnen upprätthålls och varför nästan ingen får veta något om revisionisterna och deras argument. Orsaken är följande: Spridningen av revisionisternas rön hindras av den mest fulländade censur som existerat någonsin i historien, en censur som mycket få ens vet att den existerar. Vilka som gagnas av denna censur, för vilka den är livsnödvändig, hur den utövas, varför det i vårt föregivet tabubefriade samhälle finns ett stort tabu, nämligen förintelsen, varför vi i det moderna samhället får lov att tvivla på allt och alla, till och med på Gud Fader, hans Son Jesus Kristus och den Helige Ande, men absolut inte tvivla på gaskamrarna i Auschwitz och Treblinka – alla dessa frågor skall vi senare gå närmare in på.

7. Förnekar revisionisterna judeförföljelserna under Hitler?

På intet vis. Från och med år 1933 förtrycktes och förföljdes judarna i allt större omfattning. De drevs i landsflykt. De som 1941 och senare alltjämt levde inom det tyska maktområdet, skickades till största delen i arbetsläger, trängdes ihop i getton, deporterades till Ryssland, varvid de förlorade sina ägodelar. Under fälttåget i öster sköt tyska trupper, nämligen "insatsgrupperna", många judar (det är omöjligt att ange exakta tal, det torde dock ha rört sig om tiotusentals).

Dessa förföljelser är historiskt bevisade fakta. Icke fakta, utan propagandalögner, är däremot följande påståenden:

- a) Att det fanns en plan att fysiskt utrota judarna.
- b) Att det i åtskilliga koncentrationsläger fanns gaskamrar för dödande av människor.
- c) Att det under Hitlers välde dödades 5 till 6 miljoner judar.

Hur många judar som omkom genom krig och förföljelse är i nutid helt omöjligt att exakt fastställa, då forskningen inte är fri och då ingen oberoende historiker får tillträde till de tyska, polska, ryska och israeliska arkiven. Följaktligen måste man nöja sig med uppskattningar. Rassinier ansåg att antalet judar, som inom Hitlers inflyelseområde omkommit genom krig och förföljelser, bör ha uppgått till runt en miljon. Andra revisionister, som Walter Sanning, vilken i sin banbrytande demografiska studie *The Dissolution of the Eastern European Jewry* stöder sig nästan uteslutande på allierade och judiska källor, utgår från betydligt lägre siffror. Flera hundra tusen, möjligen upp till en miljon judar dog i getton och läger huvudsakligen av epidemier och utmattning, föll offer för krigshandlingar och krigsförbrytelser, såsom förstörelsen av Warszawas getto och insatsgruppernas massakrer, eller dödades vid pogromer. Allt detta är illa nog, och det finns inte den ringaste moraliskt försvarliga grund för att av politiskt-propagandistiska motiv öka antalet offer sex till tolv gånger och därtill hitta på gaskamrar.

8. Vad menade nazisterna med "den slutgiltiga lösningen av judefrågan"?

När Hitler kom till makten 1933, visste envar att en vildsint antisemit nu gripit statsrodret. Håtska utfall mot judarna utgör en avsevärd del av Hitlers bok *Mein Kampf*, och enligt det nationalsocialistiska partiprogrammet kunde ingen jude vara tysk medborgare.

De många slags trakasserier och förföljelser, som judarna efter 1933 utsattes för, hade till ändamål att driva dem i landsflykt. För att främja den judiska utvandringen arbetade nationalsocialisterna tätt samman med sionistiska kretsar, som var intresserade av att få så många judar som möjligt att slå sig ner i Palestina (om detta samarbete, som idag för det mesta tigs ihjäl, skriver Heinz Höhne i sitt standardverk om SS, *Der Orden unter dem Totenkopf*).

Innan Hitler stiftat en enda judefientlig lag, satte de judiska organisationerna i USA, England och andra länder i gång en väldig bojkottkampanj, som tillfogade Tyskland enorma ekonomiska skador. Då nazisterna inte kom åt upphovsmännen till detta, lät de sin vrede gå ut över de tyska judarna. Det var sionisternas avsikt att provocera Hitler till allt hårdare antijudiska förtrycksåtgärder för att driva på de tyska judarnas emigration till Palestina.

Intill år 1941, då all utvandring förbjöds (förbudet genomfördes för övrigt inte konsekvent), hade två tredjedelar av den tyska judenheten gått i landsflykt, och de som blivit kvar var mestadels äldre människor. Också de flesta österrikiska judarna utvandrade efter landets anslutning till Tyskland, likaså en avsevärd del av de tjeckiska judarna efter Tjeckoslovakiens upplösning 1939.

Efter andra världskrigets utbrott verkade det yppas en möjlighet att förverkliga Madagaskarplanen, som handlade om att bilda en judestat på Madagaskar. Men Pétain ville inte avträda ön, och brittena kontrollerade havsvägarna. Därför övervägde man nu att skapa ett judiskt bosättningsområde i Östeuropa.

År 1941 satte massdeportationerna in. Hundratusentals judar skickades i arbetsläger eller till Ryssland (som mellanstation tjänade Polen). Denna politik hade följande orsaker:

- Då nästan alla stridsdugliga män fanns vid fronten, var tyskarna nu i trängande behov av arbetskraft.
- Judarna, som givetvis mangrant stod på de allierades sida, betraktades som en säkerhetsrisk.
- Kriget erbjöd nazisterna ett gynnsamt tillfälle att genomföra "den slutgiltiga lösningen av judefrågan".

Att nazisterna med denna "slutgiltiga lösning" inte menade judarnas fysiska utrotning, utan deras bosättning i öster, framgår klart av deras dokument. Så skrev Göring den 31 juli 1941 till Heydrich:

*Som tillägg till den uppgift Ni redan fått, med förordning av den 24 januari 1939, att föra judefrågan till en lösning, som efter tidsförhållandena är så gynnsam som möjligt, i form av utvandring eller evakuering, ger jag Er härmed i uppdrag att träffa alla erforderliga förberedelser i organisatoriskt, sakligt och materiellt hänseende för en helhetslösning av judefrågan inom det tyska inflytelseområdet i Europa... Jag ger Er vidare i uppdrag att snarast förelägga mig ett helhetsutkast om de organisatoriska, sakliga och materiella föråtgärderna inför genomförandet av den åsyftade slutgiltiga lösningen av judefrågan. (Citerat efter Raul Hilberg, *Die Vernichtung der europäischen Juden*. Fischer Taschenbuch Verlag, 1990, s. 420.)*

På Wannsee-konferensen i Berlin den 20 januari 1942, där man enligt legenden beslutade att utrota judarna, talade man i själva verket om att omflytta dem, vilket också entydigt framgår av mötesprotokollet (dokumentets äkthet betvivlas för övrigt av några revisionister såsom Stäglich och Walendy). Och den 21 augusti 1942 skrev en av konferensdeltagarna, Martin Luther från utrikesministeriet, i en minnesanteckning:

Principen för den tyska judepolitiken efter maktövertagandet bestod i att med alla medel främja den judiska utvandringen... Det nuvarande kriget ger Tyskland möjligheten och även plikten att lösa judefrågan i Europa... På grundval... av den nämnda anvisningen av Führern började man med evakueringen av judarna ur Tyskland. Det låg nära till hands att även ta med de judiska medborgarna i de länder som likaledes tillgripit åtgärder mot judarna... Antalet av de judar som på detta sätt drevs österut var inte tillräckligt för att där täcka behovet av arbetskraft. (Nürnberg-dokument NG-2586)

De rättrogna historikerna betjänar sig nu av den skrattretande förklaringen att ord som "evakuering", "omflyttning" och "utvandring" bara var täckord för "gasning". I själva verket skickade man judar till Ryssland, sannolikt över en miljon, alldeles som de tyska dokumenten uppger. I brist på varje dokumentärt bevis för judeutrotning och gaskamrar ser sig exterministerna tvungna att i dokumenten tolka in sådant som inte står någonstans i dem.

9. Koncentrationslägren

Knappt två månader efter Hitlers maktövertagande inrättades det första koncentrationslägret i Dachau; andra följde. Före kriget hade lägren ingen ekonomisk betydelse. De tjänade till att isolera människor, som den nationalsocialistiska regeringen såg som farliga för staten. Till de olika fångkategorierna hörde de politiska ("röda"), de kriminella ("gröna"), vidare de asociala eller "svarta" (tiggare, landstrykare, prostituerade osv.), "bibelforskarna" (dvs sektmedlemmar som vägrade militärtjänst) och de homosexuella. Intill 1938 skickades judar i läger endast om de tillhörde någon av de andra grupperna. I november 1938, efter mordet på en tysk diplomat i Paris och den beryktade "kristallnatten", skickades judar i massor till koncentrationslägren bara därför att de var judar. Av de drygt 30 000, som då fångslades, blev emellertid nästan alla snart

frigivna.

Före kriget varierade det totala antalet lägerfångar (de kriminella inräknade!) mellan några tusen och några tiotusen.

Efter krigsutbrottet växte överallt på tyskkontrollerat område läger som svampar ur marken, från Struthof/Natzweiler i Elsass till Majdanek i "Generalguvernementet", det besatta Polen. Sammanlagt fanns det slutligen 14 större och några mindre koncentrationsläger. Därtill kom omkring 500 så kallade arbetsläger med vardera några hundra till över 1000 fångar. Dessa "arbetsläger" var anslutna till industriföretag, och tvångsarbetarna levererades till dessa från koncentrationslägren. De fångar som dog i "arbetslägren" figurerar i statistiken för de koncentrationsläger de var underställda.

Lägren spelade nu en väsentlig roll i krigsindustrin. I Auschwitz, det största koncentrationslägret, experimenterade man bland annat med framställning av syntetiskt gummi, en råvara som behövdes i produktionen av bilringar och därför var krigsnödvändig. I koncentrationslägret Dora- Mittelbau, som var särskilt fruktat på grund av de omänskligt hårda arbetsvillkoren, byggde man de raketer som Hitler ännu 1944 hoppades skulle vända krigslyckan.

Misshandeln av fångarna var ingen statspolitik, ty regimen var intresserad av att arbetskraften var så frisk och stark som möjligt. Likväl förekom det ständiga övergrepp och gräsligheter. Varje reglemente är lika mycket värt som de människor som har att genomföra det, och det var sannerligen inte samhällets elit som anmälde sig till tjänsten i koncentrationslägren. I många läger förövades dock de värsta brutaliteterna inte av SS utan av de kriminella, vilka terroriserade de politiska fångarna efter alla konstens regler. Det österrikiska Mauthausen uppvisade rekord i omänsklighet.

Man ingrep strängt mot SS-chefer som felat. Karl Koch, kommandant i Buchenwald, arresterades för korruption och mord. Hermann Florstedt, den illa beryktade kommandanten i Majdanek, hängdes inför de församlade fångarna.

Mellan den 1 juli 1942 och den 30 juni 1943 dog 110 812 koncentrationslägerfångar, såsom framgår av statistik som generalen i Waffen-SS Oswald Pohl sammanställde åt Himmler. Att lägren inte tömdes, berodde på att "avgående" ständigt ersattes med "inkommande". I augusti 1943 uppgick det totala antalet koncentrationslägerfångar till 224 000, ett år senare (utan hänsyn till transitlägren) 524 000.

De flesta dödsfallen berodde på epidemier. Särskilt fruktad var fläckfebern, en avart av tyfus, som överförs av löss. Till dennas bekämpande använde man bland annat ett insektsmedel vid namn zyklon B, som sagoberättarna senare ljugit om till människoförntelsemedel.

Bortsett från de kaotiska sista krigsmånaderna var den värsta tiden i lägren sommaren och hösten 1942. Under dessa månader dog i Auschwitz ibland fler än 300 människor om dagen i fläckfeber. Farsoten krävde offer också bland SS-manskapet. Inom Auschwitz-komplexet inträffade de flesta dödsfallen i Birkenau, som låg tre kilometer väster om stamlägret och övertagit funktionen av ett sjukläger. Under vissa perioder dog i Birkenau fler människor än i alla andra läger tillsammans. Detta "dödsläger" Birkenau, där sannolikt 60 000 till 80 000 fångar förgicks, mestadels i sjukdomar (det förekom också avrättningar och mord!), blev senare i legenden ett "förntelseläger", där det enligt "historikerna" mördades mellan en miljon och fyra miljoner människor. För att bränna liken efter smittsjukdomarnas offer måste man uppföra krematorier, och till likens förvaring före kremering även likhallar och likkällrar, som legenden senare gjorde om till "gaskamrar". Också duschrummen blev, åtminstone delvis, "gaskamrar". Och sorteringen av fångarna i arbetsdugliga och icke-arbetsdugliga blev "sorteringen för gaskamrarna". Så uppstod den mest ödesdigra lögnen i vårt århundrade, Auschwitz-lögnen.

Den absoluta katastrofen inträffade under de hemska sista krigsmånaderna. När britterna och amerikanerna år 1945 befriade det ena lägret efter det andra, fann de tusentals obegravda lik ävensom tiotusentals halvt ihjälhungrade fångar. Fotografier av detta gick över världen som bevis för massmord utan motstycke. I verkligheten hade massdöden ingenting med någon avsiktlig utrotningspolitik att göra. Detta framgår lätt av dödssiffrorna för de enskilda lägren. Här siffrorna för Dachau (källa: Paul Berben, *Dachau 1933–1945, The Official History*, The Norfolk Press, 1975):

1940:	515 döda
1941:	576 döda
1942:	470 döda
1943:	100 döda
1944:	794 döda
1945:	5 384 döda

De sista fyra månaderna lägret existerade dog alltså fler fångar än under alla de tidigare krigsåren sammantagna! Ännu efter befrielsen genom amerikanerna dog omkring 2000 fångar av utmattning. 1588 människor dog de 17 första dagarna i maj.

Orsakerna till den fruktansvärda massdöden var följande:

1) I stället för att helt enkelt överlämna fångarna i de östliga lägren till de framryckande ryska trupperna, evakuerade nazisterna dem västerut. Då järnvägslinjerna till största delen var sönderbombade, tvangs tiotusentals till veckolånga fotvandringar genom snö och is till det inre av Tyskland, och en stor del av dessa fick aldrig uppleva krigsslutet. Och i de läger, som upptog dem som överlevt evakueringen, saknades baracker, latriner, mat, mediciner, kort sagt allt. Grunden till den vansinniga evakueringspolitiken var väl att man inte ville låta några arbetsdugliga eller potentiella soldater falla i ryssarnas händer. De sjuka, exempelvis i Auschwitz, fick stanna kvar och befrias av röda armén.

2) Hösten 1944 strömmade miljoner flyktingar från de av Sovjetunionen erövrade tyska områdena västerut. Samtidigt lade brittiska och amerikanska terrorbombare stad efter stad i ruiner och förintade infrastrukturen. Under dessa omständigheter dog också i frihet otaliga människor av utmattning och epidemier.

Chuck Yeager, vilken var den förste flygare som sprängde ljudvallen, skrev i sin självbiografi (*Yeager: An Autobiography*, Bantam Books, New York 1985, s. 79-80) att hans eskader hade i uppdrag att inom ett 50 km² stort område skjuta på allt som rörde sig: "Tyskland lät sig inte så enkelt uppdelas i civila och militärer. Bonden på sin potatisåker närde ju tyska trupper." De allierade framkallade alltså avsiktligt hungersnöd med sina terrorbombningar och anklagade sedan de besegrade för att inte ha kunnat livnära lägerfångarna tillräckligt!

Trots allt detta fann befriarna i läger som Bergen-Belsen, Buchenwald och Dachau vid sidan om högar av lik och vandrande benrangel också tiotusentals förhållandevis friska och välnärda fångar, som man klokt nog knappast någonsin visat fotografier av.

Till massdöden i epidemier i nazisternas koncentrationsläger finns det historiska paralleller, exempelvis från amerikanska inbördeskriget. I unionssidans fångläger Camp Douglas och Rock Island uppgick det månatliga dödstalet till mellan 2 och 4 procent, och längre söderut, i Andersonville, omkom 13 000 av 52 000 fångna unionssoldater. Under boerkriget internerade brittena omkring 120 000 civila boer liksom tiotusentals svarta afrikaner; av alla dessa dog ungefär var sjätte. Varken fångarna i amerikanska inbördeskriget eller de i boerkriget utrotades med avsikt; nästan alla dog i epidemier, som man inte kunde bemästra. Dödstalen kan genomgående jämföras med dem för Dachau (84% överlevande, 16% döda) och Buchenwald (86% överlevande, 14% döda).

Registreringsbyrån Arolsen (Förbundsrepubliken Tyskland) registrerar de dokumenterade dödsfallen i koncentrationslägren. Här följer de siffror som gällde i slutet av år 1990:

Mauthausen	78 851 döda
Auschwitz	57 353 döda
Buchenwald	20 686 döda
Dachau	18 455 döda
Flossenbürg	18 334 döda
Stutthof	12 628 döda
Gross-Rosen	10 950 döda
Majdanek	8 826 döda
Dora-Mittelbau	7 467 döda
Bergen-Belsen	6 853 döda
Neuengamme	5 780 döda
Sachsenhausen-Oranienburg	5 013 döda
Natzweiler/Struthof	4 431 döda
Ravensbrück	3 640 döda

I statistiken från Arolsen figurerar, med 29 339 döda, också Theresienstadt, som dock inte var något egentligt koncentrationsläger, utan ett getto huvudsakligen för gamla och privilegierade judar.

Arolsen hänvisar till att statistiken är ofullständig. Dödsfall, som redan registrerats vid andra myndigheter, uppförs inte ytterligare en gång, och från många läger saknas en del av underlagen.

Om någon ville beräkna antalet av dem som omkom i koncentrationslägren med en felmarginal

på några tusen, så vore ingen bättre lämpad därför än Arolsen, som har tillgång till fler dokument än någon annan myndighet i världen. Emellertid står Arolsen i den tyska regeringens tjänst, en regering som fruktar den historiska sanningen som djävulen vigvattnet. Därför släpper Arolsen inte in någon oberoende forskare i sina arkiv och sprider i sina broschyrer fräcka lögner, som att något material inte skulle ha bevarats från förintelselägren. Att det inte finns något sådant material just därför att det inte fanns några förintelseläger, vet naturligtvis ingen bättre än Arolsen själv.

Beträffande Dachau och Buchenwald är, så vitt vi vet, siffrorna oomstridda (32 000 respektive 33 000). År 1990 gjorde ryssarna dödsböckerna från Auschwitz, som dittills hållits inlåsta, tillgängliga för Internationella röda korset. De täcker, med några luckor, tiden från augusti 1941 till december 1943 och innehåller 66 000 namn. Var de resterande dödsböckerna finns sägs vara okänt. Antalet Auschwitz-offer torde, då på grund av tyfusepidemier dödligheten var högst 1942 och 1943, därmed uppgå till runt 100 000. Därav drar vi följande slutsatser:

- 1) Sannolikt dog från 1933 till 1945 mellan 500 000 och 700 000 människor i nazisternas koncentrationsläger.
- 2) Mindre än hälften av dessa var judar, då dessa i många läger utgjorde endast en liten minoritet (i Auschwitz uppgick den judiska andelen av fångarna mot slutet till nästan 80 procent).
- 3) Högst sannolikt dog fler judar utanför lägren än inom dem.

10. Massakrerna vid östfronten

Den 22 juni 1941 marscherade Wehrmacht in i Sovjetunionen och förekom därmed ett sovjetiskt anfall med c:a 14 dygn (att det i detta fall rörde sig om ett preventivkrig, bevisar ovederläggligen ryssen Viktor Suvorov i sin studie *Der Eisbrecher. Hitler in Stalins Kalkül*).

Kriget fördes från första början med oerhörd brutalitet. Bakom de tyska linjerna igångsatte sovjetmakten ett partisankrig (i strid mot folkrättens regler), och på detta reagerade tyskarna precis som fransmännen senare i Algeriet, amerikanerna i Vietnam och ryssarna i Afghanistan, nämligen med hänsynslös terror mot oskyldiga. Den som vill avhålla sig från dylika krigsförbrytelser, måste avhålla sig från krig.

Kommissarier, dvs kommunistiska politofficerare, likviderades ofta omedelbart efter tillfångatagandet. Utan dröjsmål sköts eller hängdes också partisaner. Slutligen var också arkebuseringar av gisslan som hämnd för attacker på tyska soldater en vanlig företeelse. Kommissarierna var för det mesta judar. Judarna var också starkt företrädade i partisanrörelsen, vilket sovjetiska källor framhåller. Och de officerare, som fick i uppdrag att arkebusera gisslan, skall hellre ha utsett judiska än ickejuda offer för sina exekutionsplutoner.

Otvivelaktig sköt man också många judar, som varken var kommissarier, partisaner eller gisslan, "för säkerhets skull" så att säga, då de a priori "kunde misstänkas för bolsjevism". Här blir gränsen mellan gerillabekämpning och rasmord oskarp.

Enligt "insatsrapporterna" skulle insatsgrupperna enbart under de första krigsåren ha likviderat två miljoner sovjetjudar. Här rör det sig uppenbart om grova förfalskningar (inte ens Raul Hilberg, "förintelseexpert nummer ett", tar dem på allvar), dock är fakta dystra nog: tiotusentals judar, däribland kvinnor och barn, mördades, liksom ett mycket stort antal ickejuda.

11. Varför hittade segrarmakterna på förintelsen och gaskamrarna utöver de verkliga tyska illdåden?

Efter att de allierade i två världskrig haft sådant besvär med tyskarna, ville de för årtionden framåt se Tyskland internationellt isolerat och det tyska folket så pass demoraliserat, att det inom överskådlig tid inte skulle våga föra en självständig politik. De brott, som tyskarna faktiskt begått, räckte emellertid inte till, då de besegrade ju kunde slunga ett trotsigt "Tu quoque" – "Även du!" – mot segrarna. Mot fördrivningen av judarna från 1933 till 1941 kunde de hålla fram den med ojämförligt mycket större brutalitet genomförda fördrivningen av ost- och sudettyskarna från och med 1944; mot de nazistiska koncentrationslägren, lägren i den sovjetiska Gulagarkipelagen, där långt många fler människor omkom; mot den barbariska, militärt meningslösa, avsiktliga förstörelsen av Warszawa, den icke mindre barbariska, militärt meningslösa förstörelsen av Dresden.

Därför uppfann segrarmakterna ett brott, som var enastående i mänsklighetens historia: förintelsen, det systematiska utplånandet av ett helt folk, från spädbarn till hundraåriga gammelmormödrar, i gaskamrar.

12. Den officiella bilden av förintelsen

Enligt den ortodoxa historieskrivningen började massmorden på judarna redan 1941, dock beseglades den europeiska judenhetens undergång på Wannsee-konferensen 1942. Mellan 5 och 6 miljoner judar skall ha blivit dödade under Hitler. En minoritet av offren skall ha dött i getton och läger av hunger och sjukdomar, men majoriteten mördades: I Sovjetunionen genom massarkebuseringar och i bilar i vilka man ledde in avgaser, i sex "förintelseläger" genom gas.

Enligt etablissemangets historiker fanns dessa sex dödsläger på polskt område respektive före detta polskt område som Tyskland annekterat 1939. Det handlade om lägren Auschwitz, Majdanek, Belzec, Sobibor, Treblinka och Chelmno. I Chelmno skall massakrerna ha genomförts i gasbilar, i de fem övriga dödsfabrikerna i stationära gaskamrar.

Ifråga om Auschwitz och Majdanek skall det ha handlat om "blandläger", både arbets- och dödsläger, där de arbetsdugliga judarna insattes i slavarbete och de icke arbetsdugliga efter sortering gasades. Däremot skall de övriga fyra lägren ha varit rena dödscentra. De enda judar, som där fick vara vid liv en kortare tid, skulle ha varit "arbetsjudar, som man behövde för handräckningstjänster. Av säkerhetsskäl skulle man med jämna mellanrum ha gasat också dessa "arbetsjudar" och ersatt dem med andra. Därför skall bara en enda av de 600 000 judar som skickades till Belzec ha överlevt. (Kogon/ Rückerl/Langbein: *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas*, Fischer Taschenbuch Verlag 1989, s. 183). Skillnaden mellan "normala koncentrationsläger" och "förintelseläger" började göras först efter omkring år 1960. Dessförinnan tog man för givet att nästan varje koncentrationsläger hade haft en gaskammare och alltså varit ett större eller mindre förintelseläger. I Dachau fanns i många år en minnestavla, som påminde om de 238 000 döda, och den som på femtiotalet i Förbundsrepubliken yttrade tvivel på existensen av gaskammaren i Dachau riskerade fängelse. Beträffande Dachau gäller nu sedan länge en revisionistisk uppfattning: antalet dödsoffer uppgick inte till 238 000 utan 32 000, och ingen Dachau-fånge gasades. Beträffande Auschwitz vill nu revisionisterna inte uppnå något annat än vad som är allmänt accepterat i fråga om Dachau: reducera antalet dödsoffer till runt en tiondel (från en miljon till ungefär 100 000) och förklara gaskamrarna i Auschwitz för en lögnprodukt liksom gaskammaren i Dachau.

Beträffande "förintelselägren" utgår "specialisten på förintelsen" Wolfgang Scheffler i boken *Judenverfolgungen im Dritten Reich* (Colloquium Verlag, 1964, s. 40) från följande "försiktiga minimiuppskattningar":

Auschwitz	"långt över en miljon" döda
Treblinka	750 000 döda
Belzec	600 000 döda
Chelmno	300 000 döda
Sobibor	500 000 döda
Majdanek	250 000 döda

Det överväldigande flertalet av de mördade skall ha varit judar, varför enligt statistiken över tre miljoner judar gasades i de sex lägren.

13. Avsaknaden av varje dokument om förintelsen

Nazisterna drev den berömda tyska grundligheten till sin spets: allting registrerades. Så finns i behåll nästan 3000 ton dokument från Tredje riket. Några mordaktioner, som Hitler personligen beordrat, finns ovedersägligt dokumenterade, såsom "eutanasiaaktionen", dödandet av obotligt sjuka. Då en så väldig operation som mördandet av flera miljoner människor i gaskamrar med nödvändighet måste ha krävt en oerhörd administrativ insats, skulle man anta att det finns en stor mängd dokument om förintelsen. I verkligheten finns det inte ett enda tyskt dokument om någon plan att utrota judarna eller att inrätta gaskamrar, annat än sådana för utrotning av löss. Detta erkänner också exterministerna. Den judiske "experten på förintelsen" Léon Poliakov skriver i sin bok *Bréviaire de la haine* (Editions complexe, pocketutgåva från 1986, s. 124):

Arkiven från Tredje riket och naziledarnas förklaringar och berättelser möjliggör för oss att i detalj rekonstruera hur aggressionsplanerna, fälttågen, liksom hela spektret av åtgärder, varmed nazisterna ville omforma världen efter sin smak, uppstod och utvecklades. Endast judeutrotningen förblir höljd i dunkel, såväl i avseende på sin konception som på många andra punkter. Slutledningar och psykologiska bedömningar, uppgifter i tredje och fjärde hand tillåter oss likväl att någotsånär exakt rekonstruera hur denna plan utvecklades. Emellertid kommer många detaljer att alltid förbli okända för oss. Vad den egentliga konceptionen till planen för den fullständiga utrotningen anbelangar, så är de tre eller fyra huvudskyldiga inte längre i livet. Inget dokument har blivit kvar - kanske har det aldrig ens funnits något.

Låt oss jämföra Wolfgang Schefflers dödstal med statistiken från Arolsen. Då konstaterar vi att beträffande Auschwitz och Majdanek finns endast en bråkdel av de föregivna offren registrerad, medan de fyra "rena dödslägren" Belzec, Sobibor, Treblinka och Chelmno helt saknas i Arolsens statistik (det kan vara så att de figurerade under rubriken "Diverse" med 4704 dokumenterade dödsfall). Medan alltså 4431 dödsfall finns ovedersägligt dokumenterade från det relativt lilla koncentrationslägret Struthof/ Natzweiler, saknas varje spår av den 1,9 miljon som mördades i de fyra "rena dödslägren". De 1,9 miljon liken har försvunnit utan att ens lämna någon aska efter sig, av gaskamrarna finns inte en enda sten kvar. Hur förklarar de utrotningstroende dessa märkvärdigheter?

De säger då att nazisterna skulle ha velat hemlighålla judemorden för det tyska folket och för världen. Därför gav de gasningsorderna endast muntligen eller, om det inte gick utan skriftliga dokument, förstörde dessa i god tid. Liken efter de gasade skulle de ha bränt, strött ut askan, förstört gaskamrarna (utom dem i Majdanek och den i stamlägrät Auschwitz, ty därtill räckte inte längre tiden). De fyra gaskamrarna i Auschwitz-Birkenau hade de visserligen kunnat spränga men inte längre frakta bort spillrorna.

Här är ett litet tankeexperiment på sin plats. Vi antar att den schweiziska regeringen beslutar att mörda alla i Schweiz bosatta utlänningar, alltså omkring 1,4 miljon. För att dölja detta illdåd ger man mordbefallningen enbart muntligen och befäller också att genast skaffa undan alla liken. Skulle det gå att totalt sopa igen spåren efter en sådan jättemassaker? Skulle inte otaliga lämningar skvallra om vad som skett? Skulle då ingen märka att det plötsligt inte längre bodde några utlänningar i Schweiz?

Exemplet räcker. Oavsett om Tyskland vann eller förlorade kriget, skulle folkmordet komma fram. Varför då hela det löjliga hemlighetsmakeriet?

14. Historieförfalskarklickens akilleshäla

Så gott som varje människa, som vuxit upp i det västerländska samhället, tror på gaskamrarna. Knappt någon är medveten om följande fakta:

– I varje mordrättegång måste man upprätta ett expertutlåtande om mordvapnet, antingen detta är en revolver, en kniv, en hammare eller en yxa. Däremot har man inte vid någon enda nazirättegång, där det dock handlat om påstådda miljonfaldiga mord, någonsin begärt fram ett dylikt utlåtande.

– Ingen kemist, ingen ingenjör, hade någonsin undersökt gaskamrarna i Majdanek och Auschwitz eller ruinerna av gaskamrarna i Birkenau, förrän den amerikanske ingenjören och gaskammarspecialisten Fred Leuchter med ett litet arbetslag reste till Polen i februari 1988 och granskade gaskamrarna närmare. Men Leuchter handlade på revisionisternas uppdrag.

– Inte vid någon obduktion av någon död koncentrationslägerfånge har man någonsin fastställt gasning som dödsorsak.

Man skall läsa förintelselitteraturens standardverk: Hilbergs *Vernichtung der europäischen Juden*, Reitlingers *Final Solution*, Poliakovs *Bréviaire de la haine*, Lucy Dawidowicz' *The War Against the Jews*, Langbeins *Menschen in Auschwitz*, Kogons *SS-Staat* eller det samlingsband Wolfgang Benz utgav 1991, *Dimension des Völkermords*. Icke i något enda av dessa standardverk finns ens antydningssvis förklarat hur dessa förskräckliga mordinstrument skulle ha fungerat. Inte ens Georges Wellers (*Les chambres à gaz ont existé*) och J. C. Pressac (*Technique and Operation of the Gas Chambers*) presenterar för oss någon bild av dessa dödskamrar. När man plöjt igenom de nämnda böckerna, skall man läsa ytterligare tio, tjugo, femtio eller hundra förintelseluntor, man skall läsa dussintals eller hundratals "berättelser av överlevande" – men ingenstans kommer man att finna en teknisk beskrivning av gaskamrarna! De enda, som har ägnat sig åt de tekniska förutsättningarna för en gaskammars funktion, är revisionisterna.

Ditlieb Felderer, en svensk av österrikisk börd, började sysselsätta sig med de tyska koncentrationslägren, då han i egenskap av Jehovas vittne ville forska om de 60 000 av hans trosfränder som nazisterna påstods ha mördat. Efter många års forskning kunde Felderer konstatera att nazisterna inte hade mördat 60 000 Jehovas vittnen, utan exakt 203. Han tog 30

000 fotografier av "förintelseläger" med omgivningar och undersökte ingående deras krematorier och "gaskamrar". Felderer kom fram till resultatet att "gaskamrarna" aldrig hade kunnat fungera, att "ögonvittnesuppgifterna" om gasningarna utgjorde en oavbruten följd av orimligheter och att krematorierna under inga omständigheter kunnat prestera ens tillnärmelsevis så mycket arbete som påstått. Till straff för sina forskningar fick han sitta bakom svenska gardiner och blev efter sovjetkommunistisk förebild utsatt för en rättspsykiatrisk undersökning.

Fransmannen Robert Faurisson, professor i litteratur och textkritik, utgick ifrån att varje seriöst studium av gaskammarproblemet måste börja med ett studium av gasningsteknikerna och det insektsmedel som påstås ha använts till massmordet, zyklon B:

*Jag ville veta hur man avlivar minkar med gas, hur man gasar rävlyor, hur man i USA genomför avrättningar med gas. Därvid konstaterade jag att man i de allra flesta fall använder cyanvätegas (intervju med Faurisson i den italienska tidskriften *Storia Illustrata*, återgiven i *Vérité historique ou vérité politique* av Serge Thion, La Vieille Taupe, 1980, s. 174).*

15. Gaskamrarna i USA

Robert Faurisson var den förste forskare som blev förvissad om att ett arbete om de påstådda tyska avrättningskamrarna måste börja med en studie av gaskamrarna i USA.

Den första avrättningen av en mördare med gas ägde rum 1924 i Nevada. Därefter övertog andra amerikanska delstater denna avrättningsmetod, då den påstods vara den humanaste. Som dödande medel används cyanvätegas. En avrättning med gas är en högst komplicerad process. Förberedelsen till avrättningen, denna själv och den följande rengöringen av dödsammaren tar flera timmar. Det hela omfattar, exempelvis i fängelset i Baltimore, Maryland, inte mindre än 47 steg, varav några är rätt invecklade. Gaskammaren måste vara absolut hermetiskt försluten, annars blir avrättningen livsfarlig för fängelsepersonal och vittnen.

Man spänner fast den dödsdömda på en stol. Därpå låter man cyanidkolor falla i ett kärl med utspädd svavelsyra. Kulorna upplöses, och den dödande gasen frisätts. Den dömda inandas denna och blir efter ungefär 45 sekunder medvetslös. Tre minuter senare inträder döden. Gasen oskadliggörs i en luftrenare och avlägsnas genom en hög skorsten. Kammaren måste noga ventileras i 20 minuter, innan en läkare och två medhjälpare, iförda skyddsdräkt, skyddshandskar och gasmask, får träda in i den för att bära ut liket. Då en läcka aldrig kan uteslutas, finns förstahjälpstrustning ständigt i beredskap för de utomstående.

Undra sedan på, att allt fler amerikanska delstater överger denna absurt dyra, komplicerade och farliga avrättningsmetod och ersätter den med en annan: giftinjektion. (Källa: Thion, s. 301 ff.)

16. Zyklon B och de tyska avlusningskamrarna

Insektutrottningsmedlet zyklon B används än idag för desinfektion av siloer, fartyg osv. men också för gasning av rävlyor (mot spridning av rabies). Under andra världskriget kom det till användning i många koncentrationsläger, också i sådana om vilka ingen historiker längre hävdar att det där fanns avrättningskamrar. Man räknar med att runt 25 miljoner människors kläder avlusades med zyklon. Denna sanitära åtgärd räddade otvivelaktigt hundratusentals lägerfångar, däribland icke få judiska, från en död i fläcktyfus.

Zyklon levererades i form av små skivor eller kulor i lufttät förpackning. Som bärarsubstans

tjänade träfiber eller diagrus, en kornig, rödbrun massa. Vid kontakt med luften frisätts gasen. Hur länge denna kemiska process varar, beror på lufttemperaturen. Vid en kokpunkt på 25,7 grader Celsius tar det omkring en halvtimme tills största delen av gasen har förflyktigats, vid lägre temperaturer betydligt längre.

Låt oss nu med hjälp av två tyska dokument se hur zyklon B användes praktiskt.

För avlusning av kläder användes i stor omfattning de desinfektionskamrar som konstruerats av DEGESCH, Tyska sällskapet för skadedjursbekämpning. Dessa kamrar förelåg i en standardstorlek av 10 m³ och kunde förslutas hermetiskt.

De kläder som skulle avlusas hängdes antingen upp på en stång eller lades på en vagn, som kunde föras in och ut.

Kammaren värmdes upp till mellan 25 och 35 grader Celsius. Genom ett cirkulationssystem spreds gasen som frisattes ur zyklongranulaten. Samma system tjänade till att snabbt vädra ur kammaren medelst förvärmad luft. När cirkulationssystemet sattes på, öppnades automatiskt zyklonburken och tömdes på sitt innehåll på ett underlag; därigenom förebyggde man att granulät hamnade på golvet och flera timmar senare avgav gas som kunde skada dem som rengjorde kammaren.

Gasningstiden uppgick till minst en timme, ventilationstiden till 15 minuter. Därefter vädrade man de avlusade kläderna i det fria. Kamrarna fick användas endast av utbildad personal.

(Källa: F. Puntigam/H. Breymesser/E. Bernfus, *Blausäuregaskammern zur Fleckfieberabwehr*, Sonderveröffentlichung des Reichsarbeitsblattes, Berlin 1943).

Andra förutsättningar gällde givetvis för avlusning av utrymmen som inte gick att hetta upp och hermetiskt försluta, såsom bostadshus, fartyg etc. Hur man praktiskt genomförde gasning av en byggnad, beskriver en bruksanvisning, utgiven 1942 av Hälsovårdsanstalten för protektoratet Böhmen och Mähren och betitlad *Richtlinien für die Anwendung von Blausäure (Zyklon) zur Ungeziefervertilgung*. Enligt denna skrift fick avlusning med zyklon utföras endast av en utbildad trupp av minst två man. Varje avlusningsspecialist måste medföra en gasmask, två specialinsatser mot blåsyra, en gasrestindikator, en spruta med motgift och ett skriftligt tillstånd. Före operationens början måste en dödskallemärkt varningstavla, flerspråkig om så erfordrades, klistras upp på dörren till den byggnad som skulle avlusas. En vakt skulle hålla obehöriga på avstånd. Den farligaste delen av operationen var enligt denna skrift ventilationen efteråt. Den skulle pågå i minst 20 timmar.

Denna bruksanvisning användes i Nürnbergprocessen under nummer NI-9912 som åklagardokument, betecknande nog, trots att varje uppmärksam iakttagare måste ha slagits av att de egenskaper, som däri anges för zyklon B, förvisade vittnesuppgifterna om massgasningar till det absurda värld.

17. Tre kronvittnen från Auschwitz

Vi anför nu uttalanden av de tre viktigaste ögonvittnen som skall ha närvarat vid de påstådda gasningarna i Auschwitz. Rudolf Höss var lägrets kommandant från 1940 till slutet av november 1943. Efter kriget gick han under jorden, spårades upp av britterna i mars 1946 och avlade efter tre dagars förhör sin bekännelse om gasningen av 2,5 miljoner människor i Auschwitz, den bekännelse som än idag gäller som en hörnsten i förintelsehistorien. Senare utlämnades Höss till Polen. Före sin avrättning i april 1947 fick han i Krakows fängelse skriva ner sina

"självbiografiska uppteckningar". I sin bekännelse sade Höss:

När jag hade uppfört förintelsebyggnaden i Auschwitz, använde jag zyklon B, en kristalliserad blåsyra, som vi kastade in i dödsammaren genom en liten öppning. Det tog 3 till 15 minuter, allt efter klimatförhållandena, att döda människorna i dödsammaren. Vi visste när människorna var döda, eftersom deras skrik upphörde. Vi väntade vanligen en halvtimme, innan vi öppnade dörrarna och avlägsnade liken. Sedan liken forslats undan, tog våra specialkommandon av ringarna och drog ut guldet ur tänderna på kropparna. En annan förbättring gentemot Treblinka var att vi byggde gaskamrar, som rymde 2000 människor i taget, medan de 10 gaskamrarna i Treblinka rymde endast 200 människor var. (Nürnberg-dokument NO 3868-PS).

(Anmärkning: Enligt sin bekännelse besökte Höss Treblinka i juni 1941. Lägret öppnades dock först den 23 juli 1942. I sin bekännelse nämner Höss också ett förintelseläger "Wolzek", som man sedan aldrig hört något mer om.)

"Specialkommandona" var enligt Höss judar, som betjänade gaskamrarna och med jämna mellanrum själva gasades och ersattes med andra. Likplundrarnas hemska syssla beskriver han i sina självbiografiska uppteckningar (Höss, Rudolf: *Kommandant in Auschwitz. Eingeleitet und kommentiert von M. Broszat*, Deutsche Verlagsanstalt, 1958, s. 126):

Utsläpandet av liken ur kamrarna, avlägsnandet av guldänderna, avklippandet av håret, bortsläpandet till groparna eller ugnarna, underhållandet av elden i groparna, upphållandet av det ansamlade fettet, omrörandet i de brinnande likbergen för att tillföra luft. Alla dessa arbeten gjorde de med en slö likgiltighet, som om det vore något vardagligt. Medan de släpade på liken åt eller rökte de.

En medlem av ett specialkommando, den slovakiske juden Filip Müller, överlevde som genom ett under inte mindre än fem likvideringsaktioner. I sin bok *Sonderbehandlung* (Verlag Steinhausen, 1979) skildrar Müller sin första insats:

Framför mig låg liket av en kvinna. Först drog jag av henne skorna. Mina händer darrade därvid, och jag skakade i hela kroppen, när jag började dra av henne strumporna... Alla sex ugnarna brann, då Stark gav order att släpa de nakna liken över det våta betonggolvet. Där gick Fischl från det ena liket till det andra och bände med en järnstång upp munnen på vart och ett. När han upptäckte en guld tand, ryckte han ut den med en tång och kastade den i en plåtburk. (s. 23 ff.)

Hur lång tid som förflöt mellan gasmordet och likskändningen berättar Müller på sidan 215:

Sedan kvällen före hade tre transporter försvunnit och gasats i gaskamrarna till Krematorium V med ungefär fyra timmars mellanrum. Sedan skriken, stönandena och rosslingarna förstummats, vädrades gaskamrarna ett par minuter. Sedan jagade SS-männen in fångkommandon för att få ut liken.

Som tredje kronvittne till massgasningarna i Auschwitz vill vi citera Rudolf Vrba. Vrba, ursprungligen Rosenberg, slovakisk jude, placerades i lägret som ung man. I april 1944 lyckades han fly. Hans uttalanden om händelserna i Auschwitz publicerades tillsammans med andra vittnesberättelser i november 1944 av "War Refugee Board", en organisation som grundades under beskydd av den amerikanske finansministern Henry Morgenthau. På denna WRB-rapport stödde sig åklagarna i Nürnberg, och på denna bygger också vår nutida bild av Auschwitz.

I följande avsnitt ur hans bok *I Cannot Forgive* (Bantam, Toronto 1964, s. 10-13) berättar Vrba om ett besök av Himmler i Auschwitz i januari 1943, varvid ett nytt krematorium i Birkenau

invigdes genom gasning av 3000 judar (Anmärkning: Himmler var sista gången i Auschwitz i juli 1942, och det första krematoriet i Birkenau togs i bruk i mars 1943). Nu lämnar vi ordet till Vrba, detta särskilt viktiga kronvittne om förintelsen:

Heinrich Himmler besökte åter lägret Auschwitz i januari 1943... Han skulle inspektera det första massdödandet på löpande band i världen och närvara vid invigningen av lägerledaren Höss' splitter nya leksak, hans krematorium. Det var sannerligen en praktfull sak, 100 yard lång, 50 yard bred, med 15 ugnar, som kunde samtidigt förbränna tre lik var på 20 minuter, ett betongmonument åt sin konstruktör, herr Walter Dejaco

Han [Himmler] fick i själva verket se en imponerande demonstration, som kunde försämrats endast av tidtabellen, som hade väckt förargelse på järnvägsstationen i mången tysk småstad. Lägerledaren Höss, som nu brann av iver att få bevisa sin nya leksaks effektivitet, hade beställt en specialtransport av 3000 polska judar, som man nu skulle förinta på det moderna, tyska sättet.

Himmler anlände denna morgon klockan åtta, och showen skulle börja en timme senare. Kvart i nio var de nya gaskamrarna med sina raffinerade duschatrappor och anslag som "Var noga med renligheten", "Iakttag lugn" osv. proppfulla.

SS-vaktmanskapen hade sört för att inte en centimeters utrymme blev outnyttjat. De avlossade ett par skott vid ingången. Därigenom skrämde, drog sig de som redan fanns i kammaren inåt och ytterligare offer drevs in. Sedan kastades spädbarn och småbarn ovanför huvudena på de vuxna, och dörrarna stängdes och reglades. En SS-man med en tung gasmask stod på kammarens tak och väntade tills han skulle kasta in zyklon-B-kulorna. Denna dag var detta ett hedersuppdrag, ty det var inte varje dag han hade så illustra gäster, och han var säkert lika nervös som startskottskytten vid en hästkapplöpning...

Mannen i gasmasken fingrade på sin zyklonburk. Under sig hade han ett fullt hus. Men ingenstans syntes någon skymt av reichsführern, som hade gått för att äta frukost med lägerchefen Höss.

Någonstans ringde en telefon. Alla huvuden vreds åt hållet i fråga... Nyheten löd: "Reichsführern har ännu inte frukosterat färdigt..." Inne i gaskammaren hade männen och kvinnorna blivit vansinniga av förtvivlan, och nu till sist hade de fattat vad en dusch i Auschwitz var för något. De började skrika, tjuta och banka svagt på dörren, men därute hörde ingen dem, ty den nya kammaren var inte endast gas- utan också ljudtät.

Men klockan elva, två timmar försenad, rullade en bil fram. Himmler och Höss steg ur och språkade en liten stund med de högre officerarna. Himmler lyssnade uppmärksamt medan man ingående förklarade proceduren för honom. Han släntrade fram till den reglade dörren, kastade en blick genom det lilla, med tjockt glas försedda titthålet på de skrikande människorna inne i kammaren och vände sig sedan till sina underlydande för att ställa dem några frågor. Äntligen kunde dansen börja. SS-mannen på taket fick en order i skarp ton. Han lyfte på det runda locket och lät de små kulorna falla på huvudena under sig. Han visste som alla de andra att hettan från de sammanpressade kropparna skulle medföra att de små kulorna avgav gas inom några minuter. Sedan stängde han genast luckan.

Gasningen kunde börja. Höss väntade en stund, så att gasen kunde cirkulera ordentligt, och bjöd sedan hövligt sin gäst att än en gång skåda genom titthålet. Himmler glodde ett par minuter in i dödsammaren, synbarligen imponerad, och vände sig sedan med förnyat intresse mot lägerchefen, som han ställde en rad nya frågor.

Vad han hade sett verkade ha gjort honom nöjd och försatt honom i en stämning av upprymdhet. Fastän han sällan rökte, tog han emot en cigarrett av en officer, och medan han

ovant drog några bloss, skrattade och skämtade han.

Att atmosfären blivit gemytlig, betydde naturligtvis inte att man förlorade det viktigaste ur sikte. Flera gånger lämnade han officersgruppen för att med en blick genom titthålet förvissa sig om att aktionen fortsatte, och då alla de instängda var döda, visade han ett livligt intresse för den procedur som sedan skulle följa.

Särskilda hissar befordrade liken in i krematoriet, men kremeringen skedde inte genast. Slutligen måste guldändarna dras ut. På kvinnorna måste håret klippas av för att användas till tätning av torpedspetsar. Liken av rika judar, som man redan innan observerat, måste läggas åt sidan för dissekering. Man kunde ju inte utesluta att ett eller annat slughuvud bland dem hade gömt ädelstenar - kanske rentav diamanter - i en kroppsöppning

Det var förvisso en komplicerad hantering, men det nya maskineriet fungerade klanderfritt under skickliga arbetares händer. Himmler väntade tills röken ur skorstenarna tjocknade och kastade sedan en blick på sin klocka. Hon var ett. Lunchdags!

18. Var naturlagarna upphävda åren 1941- 1944?

I stamlägrät Auschwitz finner besökaren ett intakt krematorium, som påstås vara i ursprungligt skick, och gaskamrar; i Birkenau spillrorna av fyra, i olika grad förstörda krematorier. Krematoriet i stamlägrät kallas K I, de fyra krematorierna i Birkenau K II till K V. Bäst bibehållet av de senare är K II. Framför ruinerna av detta finns en tavla, som uppger hur massmorden skulle ha gått till: Inemot 2000 människor pressades samman i "gaskammaren" och dödades genom inkastat zyklon B; därefter forslade man upp liken till krematoriet, som låg ovanpå "gaskammaren", och brände dem.

Om naturlagarna gällde också under andra världskriget och inte hade satts ur spel genom förintelsen, utgör denna beskrivning, liksom uppgifterna av de tre kronvittnena Höss, Müller och Vrba, en enda kedja av omöjligheter. Här de grövsta omöjligheterna:

Omöjlighet nummer ett: Ingen arkitekt, som var vid sina sinnens fulla bruk, skulle ha inrättat ett krematorium i samma byggnad som en kammare, där man skulle föröva massmord medelst en explosiv gas. Visserligen har zyklon B inte särskilt hög explosivitet, men enbart på grund av den latenta explosionsfara som härrörde från de zyklonmättade liken hade ett dylikt förfarande varit bevis på självmordsvansinne, än mer då man för att döda 2000 människor på tre minuter (Höss) måste använda väldiga mängder av gasen. Ifråga om K I ligger krematoriet inte ovanpå "gaskammaren" utan alldeles intill denna. Denna byggnad skulle först ha sprängts i luften och därvid gasat hela lägrät, SS-männen också.

Omöjlighet nummer två: Avlusningskamrarna måste, som redan nämnts, ha värmts till (minst) 25 grader för att zyklon B skulle förflyktigas inom en halvtimme. Ett sådant uppvärmningssystem finns inte i "gaskammaren". På vintern hade det dröjt länge innan den större delen av gasen frisatts. Dessutom hade denna alls inte kunnat sprida sig i den till bristningsgränsen fullproppade kammaren (2000 människor på 210 m² stor yta!).

Omöjlighet nummer tre: Dörrarna till samtliga "gaskamrar" går inåt. Alltså hade specialkommandona inte kunnat komma in i dessa kamrar, som till sista kvadratcentimetern var fullproppade med lik. Vad var det för klåpare och grönköpingsarkitekter, som nazisterna gett i uppdrag att bygga deras förintelseanläggningar!

Omöjlighet nummer fyra: Superomöjligheten, så att säga, omöjligheternas omöjlighet. Specialkommandot gick in i gaskammaren, enligt Höss en halvtimme, enligt Müller några minuter efter massmordet och kastade sig över liken: de tog av dem ringarna (Höss), drog av dem kläderna (Müller) och klippte av dem håret (Vrba). Det hade varit rena självmordsuppdraget; ingen enda medlem av specialkommandot hade överlevt denna harakiriaktion (låt oss bara tänka på hur noga en amerikansk gaskammare måste ventileras efter avrättningen av en enda fånge, innan en läkare iförd skyddsdräkt och gasmask kan gå in i kammaren). "Gaskamrarna" i Auschwitz ägde bara ett rudimentärt ventilationssystem, så det hade inte räckt med att specialkommandot bar gasmasker. Dessutom hade giftet häftat vid liken av de mördade, som specialkommandona påstås ha arbetat med, varvid de hade blivit dödligt förgiftade: giftet tränger nämligen genom huden. Till på köpet bar specialkommandot inga gasmasker: Enligt Höss rökte de ju, medan de sysslade med sitt hemska hantverk

De rökte! Mitt i en explosiv gas!

Omöjlighet nummer fem: Såsom framgår av bevarade ritningar fanns det ingen annan väg från "gaskammaren" till krematoriet än en hiss med en bottenyta av 2,1 m x 1,35 m; denna kunde transportera på sin höjd fyra lik plus hissoperatören. Största brådska var påbjuden vid transporten av de döda till krematoriet, ty nästa omgång döds kandidater stod redan och väntade framför "duschen" (försommaren 1944 skall ju inemot 12 000, enligt andra "historiker" upp till 24 000 människor ha gasats dagligen). Att duschen inte var någon sådan, märkte inte de enfaldiga stackarna. Man hade nämligen tryckt tvålar (enligt andra "ögonvittnen" tvålatrappor) och frottéhanddukar (eller var det frottéhandduksattrapper?) i händerna på dem. Medan de tåligt väntade, pendlade hisspojken fem hundra gånger upp och ner mellan gaskammaren och krematoriet och hanterade utan avbrott zyklongenompyrda lik mitt i en zyklonmättad miljö utan att ta skada till liv och lem!

Omöjlighet nummer sex: Krema II och Krema III uppvisar 15 brännugnar vardera, de andra krematorierna färre. Kremeringen av ett lik tar också i de flesta moderna krematorier omkring en och en halv timme och gick avgjort inte fortare 1944. Om efter sex timmar 15 ugnar bränt 60 lik, så låg det ändå kvar 1940 mördade i "duschen", och nästa 2000 döds vigda väntade sedan länge otåligt på att få gå in i denna!

Om krematorierna: I Raul Hilbergs standardverk *Die Vernichtung der europäischen Juden* (Fischer Taschenbuch Verlag, upplaga av år 1990, s. 946) finner vi för vart och ett av de fyra krematorierna i Birkenau exakta uppgifter om drifttider.

De moderna krematorierna, som det i Basel, kan förbränna upp till 23 lik per dag och ugn. För de kokseldade krematorierna i Birkenau låg dock den maximala dagskapaciteten enligt utsago av experter (såsom I. Lagacé, chef för krematoriet i Calgary) på 5 lik per ugn. Hade krematorierna i Birkenau ständigt fungerat felfritt (och vi vet av dokument att detta inte var fallet), så hade man där kunnat bränna högst 150 000 lik.

Var brände man då de återstående 850 000 liken (det var ju en miljon judar som mördades?).

Enligt de utrotningstroende i gropar! Denna historia är ett tröstlöst ofog, då det på grund av syrebristen är omöjligt att bränna lik i gropar och i Birkenau dessutom omöjligt på grund av den höga grundvattennivån.

19. Leuchters utlåtande

Det tekniskt omöjliga i de föregivna massgasningarna och kremeringarna hade slagit forskare

som Felderer och Faurisson redan på sjuttioalet. För att slutgiltigt ge legenden dödsstöten krävdes det dock en gaskammarexpert.

År 1988 försiggick i Toronto den omgjorda rättegången mot tysk-kanadensaren Ernst Zündel. Zündel hade spridit engelsmannen Richard Harwoods broschyr *Did Six Million Really Die?*, där förintelsen bestrids, och blev därför, på tillskyndan av en judisk organisation vid namn "Holocaust Remembrance Association", ställd inför rätta. Till grund för åtalet tjänade en annars knappast någonsin tillämpad lag mot "Spridning av falska uppgifter", en lag som gick tillbaka på en engelsk lag av år 1275, genom vilken riddarna förbjöd allmogen att håna dem i satiriska verser. Den första rättegången, som genomfördes 1985, hade slutat med att den åtalade dömdes till 15 månaders fängelse. På grund av talrika formella fel upphävdes emellertid domen. Efter överenskommelse med Zündel tog Robert Faurisson kontakt med den amerikanske ingenjören Fred Leuchter. Denne är ansvarig för konstruktionen av de gaskamrar i vilka brottslingar avrättas i många amerikanska delstater. I februari 1988 reste Leuchter med sin fru Carolyn, kameramannen Jürgen Neumann, tecknaren Howard Miller och polsktolken Tjudar Rudolph till Polen, för att skärskåda de föregivna gaskamrarna i Auschwitz I, Auschwitz-Birkenau och Majdanek. Därefter avgav ingenjören ett utlåtande. Om presscensuren i den fria världen inte fungerade så väl, hade Leuchters rön presenterats med feta rubriker på förstasidan i samtliga tidningar.

Leuchters slutsatser var entydiga: I inget av de tre lägren fanns det gaskamrar för förintelse av människor. De enda gaskamrar som där existerade var kamrar för förintelse av ohyra, avlusningskamrar.

Leuchters bevisföring stödde sig på tre punkter:

1) "Gaskamrarna" var inte konstruerade som sådana och hade aldrig kunnat fungera. De är inte tätade, varför den dödande gasen kontinuerligt hade strömmat ut. Det hade varit rena vansinnet att inrätta gaskamrar alldeles invid respektive under krematorier. Fördelningsmekanismer för gasen fattas liksom anordningar för uppvärmning av kamrarna. Slutligen finns det endast otillräckliga ventilationsanläggningar. Till ventilation av K I tjänade exempelvis en taklucka. Gasen hade omedelbart strömmat in i det SS-lasarett som låg mittemot "gaskammaren" och dödat både patienter och sjukvårdspersonal. I kamrarna hade det kanske i en vecka efter varje gasning funnits kvar cyanväte i tillräckliga mängder för att skicka envar, som vågade sig in, till den andra världen. Gasmasker hade knappast erbjudit tillräckligt skydd. I verkligheten var "gaskamrarna" utrymmen för lagring av lik; det i K I byggdes senare om till luftvärnsbunker.

2) Krematorierna hade kunnat förbränna endast en bråkdel av den påstådda mängden offer, och "brännroparna" är en ren fantasiprodukt.

3) Leuchter och hans grupp tog prover av murbruket från både "gaskamrarna" och avlusningskamrarna. Cyanid finns kvar i murbruk och tegel i många år, ibland i århundraden. Medan provet från avlusningskammaren ännu efter 44 år uppvisade ett mycket högt cyanidvärde, var spåren efter cyanid i proverna från "gaskamrarna" obefintliga eller obetydliga. Blåsyra är ett naturligt förekommande ämne och kan förekomma i mycket små mängder i vilken byggnad som helst.

Cyanidtestet utfördes inte av Leuchter själv utan av en kemist vid namn dr James Roth, som inte hade någon vetskap om varifrån proverna härrörde.

Om det vore möjligt att vederlägga Leuchter-rapporten, så hade de utrotningstroende lejt de bästa kemister och ingenjörer att utföra en motundersökning och avge ett motutlåtande, ty pengar är minsann inte något som detta herrskap saknar. Dock visade sig ingen kemist och ingen ingenjör beredd att företa sig något dylikt. Det finns visserligen två föregivna "vederläggningar", den ena av fransmannen Jean-Claude Pressac (*Auschwitz. Technique and Operation of the Gas*

Chambers. Beate Klarsfeld Foundation, 515 Madison Avenue, New York 1989. Detta verk, som tryckts i endast 1000 exemplar, finns inte tillgängligt i bokhandeln och innehåller titeln till trots inga uppgifter om gaskamrarnas arbetssätt.) och den andra av tysken Werner Wegner (den figurerar i samlingsverket *Die Schatten der Vergangenheit* av Backes/Jesse/ Zitelmann, Propyläen 1990). Båda "vederläggningarna" är skrattretande enfaldiga. I nummer 50 av tidskriften *Historische Tatsachen* plockar Udo Walendy sönder dessa klåparaktiga vederläggningsförsök punkt för punkt. Hur Pressac i sitt mammutverk ofrivilligt har öst vatten på revisionisternas kvarn, har Faurisson utförligt påvisat i nummer 3 av tidskriften *Revue d'Histoire Révisionniste* (B. P. 122, 92704 Colombes Cedex), en tidskrift som repressionen i Frankrike sedan tvang till nedläggning.

Cyanidtestet har redan två gånger upprepats, första gången av det rättsmedicinska institutet i Krakow på uppdrag av Auschwitzmuseet och andra gången av den tyske kemisten Germar Rudolf. Den senare kommer i sin mycket utförliga studie (proverna utvärderades av det ansedda Institut Fresenius) till samma slutsatser som Leuchter, som han kritiserar på några mindre viktiga punkter.

De polska kemisterna fann i proverna från "gaskamrarna" ännu ringare cyanidrester än dr Roth. För att bespara sig alltför stor förlägenhet tog de jämförelseprovet från avlusningskamrar, vars väggar hade vitlimmats, men fann likväl ännu större cyanidrester än i proverna från "gaskamrarna".

Walter Lüftl, ordförande för österrikiska Bundesingenieurskammer och edsvuren sakkunnig i rättegångar, har i en studie betecknat de föregivna massgasningarna i Auschwitz som tekniskt omöjliga. Därför fick han i mars 1992 avgå som ordförande för ingenjörskammaren. Man väckte åtal mot honom för brott mot lagen om förhindrande av nationalsocialistisk återaktivering. Troligen kommer man härnäst i Österrike att åtala astronomer och geografer som hävdar att jorden är rund.

Samtliga undersökningar beträffande gaskamrarnas funktionsduglighet och krematoriernas kapacitet kan när som helst upprepas. Man behöver endast skicka ett lag bestående av kemister, ingenjörer och krematorieexperter till Polen, filma deras undersökningar och utvärdera dem inför världens blickar. Men herrar politiker och historiker aktar sig klokt nog för ett sådant företag. De vet också varför.

(Anmärkning: Zündel dömdes i den nya rättegången till 9 månaders fängelse. Han fick förbli på fri fot under förutsättning att han inte mer yttrade sig om förintelsen. Zündel vädjade då till högsta instans, Kanadas högsta domstol, som fyra och ett halvt år senare, i augusti 1992, frikände honom. Med sin stämning hade "Holocaust Remembrance Association" därmed skjutit ett präktigt självmål: den gav revisionisterna publicitet för första gången i landets historia och gav impulsen till Leuchters undersökning och utlåtande, som med de exakta vetenskapernas metoder knäckte nacken på förintelsebedrägeriet.)

20. Den osynliga elefanten

När revisionisterna nu satt stopp för ofoget med gaskamrarna, står det klart att det ifråga om gaskammarhistorierna måste handla om skräckasagor, som segrarmakterna efter kriget och sedan deras tyska vasaller berättat vidare av politiskt-propagandistiska skäl.

Hur fick världen först höra om gaskamrarna och hur reagerade den på detta?

Den brittisk-judiske historikern Walter Laqueur tar upp denna fråga i sin bok *The Terrible*

Secret, som kom ut 1980. Laqueur utgår från faktum att de allierade förfogade över ett väl fungerande underrättelsenät i de tyskockuperade länderna liksom i Tyskland självt. Ett så oerhört brott som mordet på miljontals människor i gaskamrar kunde omöjligt ha dolts för dem i årtal, i synnerhet som judiska organisationer sedan 1942 oavlatligt berättade om hemskheterna.

Dock nöjde sig Washington, London och Moskva med lama protester som alibi för att inte företa sig någonting till judarnas räddning. De varken varnade dessa för den hotande utrotningen eller sökte rikta det tyska folkets uppmärksamhet på det folkmord som dess regering förövalade.

Påven visste redan tidigt vad som utspelades i det katolska Polen men visade ingen särskild oro, då ju offren inte var några katoliker. Också Röda korset satt med armarna i kors och teg om folkmordet ända till krigsslutet.

I sin bok *Auschwitz and the Allies* ägnar sig Martin Gilbert åt det största koncentrationslägret. Detta låg i ett industriområde. Det omfattade jämte stamläget Auschwitz I och Birkenau (Auschwitz II) även industrikomplexet Monowitz (Auschwitz III), som borde ha tilldragit sig de allierades uppmärksamhet redan därför att man där framställde en krigsviktig produkt som syntetiskt gummi, därtill omkring 40 yttre stationer. Fångarna kom i ständig kontakt med fria, avlönade arbetare från olika länder. Vidare skickades ständigt fångar från Auschwitz till andra läger. Slutligen skedde det icke så få frigivningar (enligt Laqueur 978 under år 1942, några året därpå, och 1944 frigavs många judinnor på initiativ av industrimannen O. Schindler).

Om det fanns ett ställe i Europa, där det hade varit helt omöjligt att dölja ett fabriksmässigt bedrivit massmord, så var det Auschwitz. Likväl märkte inte världen under två långa år vad för ofattbart som där utspelades: Massmorden började sommaren 1942, och först sommaren 1944 dök de första berättelserna om massakrerna upp i världspressen.

Laqueur och Gilbert bryr sin hjärna med den gåtfulla tystnaden om förintelsen. Tydligt kom ingen av dem på den närliggande lösningen: "Jag ser ingen elefant i min källare. Fanns det en elefant i min källare, så skulle jag säkert se den. Alltså finns det ingen elefant i min källare."

Yttrandet härrör från den amerikanske elektroingenjören och datavetaren Arthur Butz. Hans bok *The Hoax of the Twentieth Century*, som kom ut 1976, gäller än idag som revisionismens klassiker nummer ett.

Därmed kan man besvara några frågor, som framkastas om och om igen:

– "Varför lät sig judarna motståndslöst transporteras iväg till förintelselägren och liksom lamm föras till slaktbänken? Judarna lät sig motståndslöst transporteras iväg till arbetsinsatser och omflyttningsaktioner, emedan de visste att tyskarna med arbetsinsatser och omflyttningsaktioner menade arbetsinsatser och omflyttningsaktioner.

– "Varför bombade de allierade inte gaskamrarna? Därigenom hade de kanske dödat många fångar, men räddat ojämförligt fler." De allierade bombade inte gaskamrarna, emedan det inte fanns några gaskamrar.

– "Varför förnekades judeutrotningen i början fräckt av de naziledare som överlevde kriget? Naziledarna förnekade judeutrotningen, emedan det inte fanns någon judeutrotning. När prominenta gestalter i Tredje riket som Albert Speer och Hans Frank gjorde helt om under Nürnbergprocessen och förklarade sig moraliskt medskyldiga till folkmordet, så gjorde de det därför att de, liksom hundramiljontals andra människor, hade låtit sig lura av Höss' beklännelse liksom det övriga "bevismaterial" som segrarmakterna förfärdigat.

– "Varför teg Vatikanen och Röda korset om det största brottet i mänsklighetens historia och förordade därigenom sina humanitära principer?" Vatikanen och Röda korset fick först efter kriget höra talas om detta "största brott i mänsklighetens historia", som i själva verket var den största svindeln i mänsklighetens historia.

21. Ytterligare bevis

Redan 1942 lyckades brittiska underrättelsetjänsten avlyssna radiotrafiken mellan SS-högkvarteret i Berlin och koncentrationslägren och knäcka koden. I dagliga rapporter anmälades alla dödsfall. De flesta berodde på sjukdomar, men man anmälde också avrättningar genom skjutning och hängning. Om gasningar däremot inte ett enda ord, inte ens från Auschwitz!

Detta bekräftar professor Hinsley, som idag är docent i Cambridge och under kriget var specialist på att knäcka fiendens koder, i sin bok *British Intelligence during the Second World War* (Cambridge University Press, New York, 1981, s. 673: De tyska radiomeddelandena innehöll "no references to gassings", inga hänvisningar till gasningar!

Sedan december 1943 fotograferade de allierades spaningsflyg Auschwitz regelbundet. Fram tills lägret befriades av röda armén i januari 1945 genomfördes totalt 32 spaningsuppdrag och togs hundratals fotografier. På inget av dessa foton syns någon kö av människor framför den tydligt synliga "gaskammaren"! Några av dessa flygfoton släpptes fria 1979 och kan beskådas i National Archives i Washington.

22. Förintelsen - krigspropaganda!

I mars 1916 meddelade *Daily Telegraph* att österrikare och bulgarer hade gasat 700 000 serber. Om den brittiska tidningens läsare då trodde på denna bluffhistoria, vet vi inte. Efter kriget trodde hur som helst ingen längre på historien om de 700 000 gasade serberna.

Den 2 augusti 1990 marscherade irakiska trupper in i Kuwait. USA försökte få FN med sig på ett militärt ingripande för att befria emiratet, men man stötte i början på motstånd. Dock slog stämningen om i oktober, då en kuwaitisk flicka och en kirurg från Kuwait City inför en människorättskommission gråtande berättade hur de irakiska barbarerna härjat i den besatta huvudstadens sjukhus: de hade slagit sönder kuvöserna, kastat de nyfödda barnen på golvet och låtit dem ömkligen dö! Berättelsen väckte indignation över hela världen och bidrog på ett avgörande sätt till att de som förespråkade ett militärt ingripande mot Irak fick sin vilja igenom.

I mars 1992 sprack sedan lögnhistorien. Kuvösmordhistorien hade hittats på av en reklamfirma i New York som fått 10 miljoner dollar av den landsflyktige emiren av Kuwait. "Kirurgen" var ingen kirurg, och "flyktningflickan" var dotter till en kuwaitisk diplomat i USA. Båda hade fått öva i dagar på sina "ögonvittnesmål" och även fått undervisning i engelska inkom för ändamålet.

I motsats till skräckhistorierna från första världskriget och från gulfkriget berättar man liknande från andra världskriget alltjämt vidare, därför att enorma politiska och finansiella intressen är förbundna därmed.

Uppgifter om utrotningen av judarna började dyka upp 1942 i sionistiskt kontrollerade tidningar som *New York Times* och gick med största sannolikhet tillbaka på Judiska världskongressen. Huvudsyftet med skräckpropagandan var otvivelaktigt att för regeringarna och folken i de

allierade staterna understryka nödvändigheten av att det upprättades ett nationellt hemland för judarna.

I sin bok *The Hoax of the Twentieth Century* granskar Arthur Butz hur århundradets bedrägeri uppstått. I *New York Times* spalter spökade, vid sidan om gaskamrarna, alla upptänkliga mordmetoder. Den 30 juni 1942 berättade man om ett "skjuthus", där tusentals judar dagligen sköts, den 7 februari 1942 om "blodförgiftningsstationer" i det ockuperade Polen. Medan både skjuthuset och blodförgiftningsstationerna försvann in i historiens skräpkammare redan före krigsslutet, fick ångdödskamrarna något större framgång: fortfarande vid Nürnbergrättegången dök de upp. Den 14 december 1945 noterades följande till protokollet i Nürnberg:

Alla offer måste ta av sig kläder och skor, som sedan samlades in, varpå samtliga offer, kvinnor och barn först, drevs in i dödskamrarna... Sedan kamrarna stoppats fulla, slöts de hermetiskt och ånga släpptes in... Av de uppgifter som inkommit kan uppskattas att flera hundra tusen judar utrotades i Treblinka. (Nürnbergdokument PS 3311)

Exakt 75 dagar senare hade den höga domstolen redan glömt bort ångkamrarna igen. I stället var det nu plötsligt tal om gaskamrarna i Treblinka. Det var alltså först efter kriget, som man enade sig om vilken form legenden obligatoriskt skulle ha!

23. Herr Elie Wiesels eldgropar

I boken *Legends of Our Time* (New York, 1968, s. 177ff.) skrev Elie Wiesel:

Varje jude borde någonstans i sitt hjärta bevara en zon av hat, det sunda, manliga hatet mot det som Tyskland förkroppsligar och mot det som ligger i det tyska väsendet. Allt annat vore ett förräderi mot de döda.

Denne Elie Wiesel erhöll 1986 Nobels fredspris bland annat på anhängan av 83 ledamöter av den tyska förbundsdagen. Enligt dessa parlamentariker skulle priset vara en stor uppmuntran till alla dem som arbetar aktivt på försoningsprocessen.

Här visar sig den tyska politikens steglösa övergång från nationalsocialism till nationalmasochism.

Wiesel, som är född 1928, var internerad i Auschwitz från april 1944 till januari 1945. I *La Nuit*, den bok han år 1958 gav ut om sådant han "själv upplevt", nämner han inte med ett enda ord något om gaskamrar. (OBS! I den översättning till tyska som Ullstein-Verlag gav ut, *Die Nacht zu begraben, Elischa*, där översättaren Curt Meyer-Clason skamlöst förfalskat texten, dyker gaskamrarna plötsligt upp. Överallt där det i originalet står "crématoire" översätter Meyer-Clason detta med "gaskammare".) Wiesel kan alltså varken ha sett eller hört talas om gaskamrarna, ty om han hade gjort det, skulle han ha nämnt dem.

I stället för gaskamrarna såg Wiesel något som endast han har sett:

Inte långt ifrån oss flammade lågor upp ur en grop, jättelika lågor. Man höll på att bränna upp något. En lastvagn rullade fram till gropen och tömde sin last i den. Det var små barn. Spädbarn! Ja, och jag såg det med mina egna ögon... Barn i lågor (är det då så konstigt att sömnen flyr mina ögon alltifrån den tiden?). Dit gick vi alltså. Något längre bort fanns en annan, större grop för vuxna...

"Far", sade jag, "om det är så här det är, vill jag inte vänta längre. Jag kastar mig på den elektriska taggråden. Det är bättre än att tomt stirra in i lågorna i timmar."

Glädjande nog slapp Elie Wiesel att tomt stirra in i lågorna i timmar och inte heller behövde han kasta sig mot den elektriska taggråden, ty:

Vår kolonn hade bara omkring 15 steg kvar att gå. Jag bet mig i läppen för att min far inte skulle höra hur jag hackade tänder. Bara tio steg kvar. Åtta, sju. Vi marscherade sakta, liksom efter likvagnen till vår egen begravning. Bara fyra steg kvar nu. Tre steg. Den var helt nära nu, groppen med sina lågor. Jag samlade alla de krafter jag fortfarande hade i behåll för att springa ifrån ledet och kasta mig på taggråden. Djupt i mitt hjärta tog jag farväl av min far, av hela världssaltet, och ofrivilligt bildades ord och formade sig till ett mummel på mina läppar: *Jitgadal vejitkadach schme raba... Vare hans namn upphöjt och helgat. Det var som om mitt hjärta ville brista. Jag stod inför dödsängeln anlete... Nej. Två steg från groppen befallde man oss att vika av och gå in i en barack.* (*La Nuit*, Editions de minuit, 1958, s. 57-60.)

Vi har sett att man fortfarande efter kriget drev propaganda om diverse andra avlivningsmetoder vid sidan om gaskamrarna. En av dessa var bränning av levande människor. Denna variant av utrotningsmyten höll i sig i judiska kretsar till omkring 1960. I sin "faktaredogörelse" gjorde nu Elie Wiesel det grova misstaget att i stället för gaskammarsagan servera brännropssagan. Han måste, som Robert Faurisson säger, välja mellan två olika av de allierades propagandalögner och valde prompt fel.

24. Spökförintelselägret Belzec

Det östpolska lägret Belzec (icke att förväxla med Bergen-Belsen!) var enligt den renläriga historieskrivningen det i storlek tredje förintelselägret. 600 000 judar skall där ha gasats ihjäl.

Belzec-historien är en version i miniatyr av hela förintelselögner och skall därför återges relativt utförligt i det följande.

Belzec grundades i mars 1942. Det tjänade som genomgångsläger för judar, som skulle skickas att bosätta sig i Ryssland. Strax efter lägrets öppnande uppstod rykten om de massmord som där förövades. Den italienske revisionisten Carlo Mattogno granskar dessa rykten i sin skrift om judeutrotningsmyten. (*The Myth of the Extermination of the Jews*, första delen i *Journal of Historical Review*, Volume 8, No. 2, sommaren 1988; andra delen i samma tidskrift, Volume 8, No. 3, hösten 1988.)

Variant ett: Judarna drevs in i en lada, där de fick ställa sig på en metallplatta, genom vilken dödande elström sedan leddes (spreds i december 1942 av den exilpolska tidskriften *Polish Fortnightly Review*).

Variant två: Judarna sköts i massor, varefter de som överlevde gasades eller dödades med elström (Uttalande av de allierades gemensamma informationskommitté den 19 december 1942).

Variant tre: Judarna dödades med hetta i elektriska ugnar. Denna uppbyggliga berättelse kan vi tacka Abraham Silberschein för. (*Die Judenausrottung in Polen*, 1944)

Variant fyra skildrar fil. dr Stefan Szende i sin bok *Den siste juden från Polen*, Albert Bonniers förlag, Stockholm 1944 (s. 298-299):

Människokvarnen utbreder sig över ett område av omkring sju kilometer. Det är omgivet av ett taggtrådsstängsel och säkrat med alla upptänkliga anordningar. Ingen får närma sig detta avspärrade område och ingen får lämna det.

Likväl lyckades några få människor fly även från Belzec. I nödens stund finns det inga gränser för den mänskliga uppfinningsförmågan.

Utvalda SS-trupper, män med starka nerver, förde regementet här. Men även de måste anlita sina egna offer för diverse arbeten. Det var mångt och mycket man lät de dittransporterade judarna göra. De fick till exempel sortera och packa in de dödades kläder och andra tillhörigheter. För sådana göromål utvalde SS några judar från de dagligen ankommande transporterna. Dessa blev dock inte benådade, men deras avrättning uppsköts några dagar. Två judar som bistått vid dessa ohyggligheter lyckades fly. De kom till gھettet i Rawa-Ruska och berättade där om den tekniskt fulländade djävulsapparat tyskarna ordnat i Belzec.

Såvitt jag vet har ingen jude som varit i Belzec lyckats fly till neutrala eller allierade länder. De två judar som sommaren 1942 undkom till Rawa-Ruska strök antagligen med då invånarna i gھettet där likviderades. Några personer undkom och kunde berätta vad de själva hört av ögonvittnen. Från dem härstammar följande skildring.

De med judar fullastade tågen körde genom en tunnel ned till de underjordiska rum där avrättningsplatsen var belägen. Där lastades judarna av tågen och fick lämna sina tillhörigheter. Under år 1942 hade de ännu med sig sina kläder och allehanda bagage. Dagligen anlände tåg fullproppade med judar från Tyskland, Österrike, Tjeckoslovakien, Belgien, Holland, Frankrike, Balkan. Man hade sagt till dem att de skulle "flyttas" österut och att de skulle ta med alla sina ägodelar. Sålunda kom de till Belzec utrustade med symaskiner och skrivmaskiner, porslin, linne och silver.

Allting tog man ifrån dem. Sakerna sorterades och inventerades för att sedan användas av herrefolket. Detta sorteringsarbete blev likväl så omständligt att man tyckte det var bättre att sända judarna dit nakna.

De fördes in i jättestora hallar, vilka rymde flera tusen människor. Dessa rum saknade fönster, de var helt i metall och hade golv, som kunde sänkas ned.

Genom en sinnrik mekanism sänktes så golvet med alla de tusentals judarna ned i en bassäng under golvet - men inte längre än att vattnet nådde dem till höfterna. Så leddes starkström genom vattnet och på bara några ögonblick var alla de tusentals judarna avlivade.

Sedan lyftes golvet med alla liken upp ur vattnet. En annan ström kopplades på och i de stora hallarna blev nu glödande hett som i en krematorieugn tills alla lik förbränts till aska.

Väldiga lyftkranar vinschade upp golvet och tömde askan. Röken leddes ut genom stora fabriksskorstenar.

Processen var överstånden. Utanför infarten till tunneln stod redan nästa tåg och väntade.

Varje transport omfattade omkring 3,000 till 5,000 judar. Dagligen anlände flera tåg. Ibland kom det ända till tjugu och trettio sådana tåg i veckan till Belzec.

Den moderna tekniken i nazistisk regi firade triumfer. Den hade löst massmördandets problem.

En förskräcklig stank från den underjordiska likbränningsfabriken spreds över hela trakten. Ibland var vidsträckta områden helt inhöljda i den tjocka röken från de förbrända människokropparna.

Variant fem: Judarna mördades först med ström i en eldusch och förvandlades sedan till tvål. Denna version härrör från Simon Wiesenthal. Simon Wiesenthal når inte upp till fil. dr Stefan Szendes nivå i fråga om litterär kreativitet, så hans skildring av människokvarnen i Belzec är påtagligt torftigare än Szendes:

Människorna, hoptryckta, jagade av SS, letterna och ukrainarna, sprang in i "badet" genom den öppna dörren. 500 personer fick samtidigt plats därinne. "Badrummets" golv var av metall och från taket hängde duschar. När rummet var fullt, kopplade SS på starkström, 5000 volt, i metallplattan. Samtidigt sprutade duscharna vatten. Ett kort skri och exekutionen var över. En SS-överläkare, dr Schmidt, fastställde genom titthålet att offren var döda, den andra dörren öppnades, "lik-kommandot" kom in och avlägsnade snabbt de döda. - Det fanns åter plats för nästa 500. (Der neue Weg, Nr. 19/20, 1946.)

Enligt Simon Wiesenthal blev de mördades lik inte, som fil. dr Stefan Szende vill få oss att tro, "förbrända till aska i en glödhet krematorieugn". Nej, bödlarna hade en betydligt mer makaber användning för liken. De tillverkade av dessa tvål av märket RIF, "Rent judiskt fett" (Anmärkning: RIF betydde egentligen "Reichstelle für industrielle Fettversorgung"):

Den sista veckan i mars (1946) spred den rumänska pressen en unik nyhet: I den lilla rumänska staden Folticeni har man i all högtidlighet och med regelrätta begravningsriter burit 20 lådor tvål att jordas på den judiska begravningsplatsen... På lådorna stod beteckningen RIF - "Rent judiskt fett"... I slutet av 1942 hördes första gången de hemska orden "Transport för tvål!" Det var i generalguvernementet, och fabriken låg i Galicien, i Belzec. I denna fabrik användes från april 1942 till maj 1943 900 000 judar som råvara... För den kulturella världen är det kanske omöjligt att fatta med vilken förtjusning nazisterna och deras fruar i generalguvernementet betraktade denna tvål. I varje tvålbit såg de en jude, som man trollat in i den och därmed hindrat att växa upp till en ny Freud, Ehrlich eller Einstein... Begravningen av tvålen i en rumänsk småstad verkade som något övernaturligt. Den förtrollade smärta, som sitter i denna lilla vardagliga bruksartikel, söndersliter 1900-talsmänniskans redan förstenade hjärta. I atomåldern verkar återfärden in i den mörka medeltidens häxkök som ett spöke! Och ändå är det sant! (Der neue Weg, Nr 17/18, 1946).

Variant sex: Judarna mördades med osläckt kalk. Ansvarig för denna historia är den ickejudiske polacken Jan Karski, författaren till den år 1944 utgivna boken *Story of Secret State*, varur följande avsnitt är hämtat (citerat efter R. Faurisson, *Réponse à Pierre Vidal-Naquet*, 1982, s. 43/44):

Golven i tåget (där judarna satt hoppackade) var täckt med ett tjockt lager av ett vitt pulver. Det var osläckt kalk. Alla vet vad som händer, när man häller vatten på kalk... Genom kontakten med kalken dehydrerar köttet snabbt, "brinner" det. De i tåget instängda fick sitt kött långsamt avfräat från benen... Skymningen inbröt när de 45 vagnarna (jag räknade dem) var fulla. Tåget med sin last av marterat människokött skakade och skallade av tjut som om det vore förhäxat.

Variant sju: Judarna dödades med zyklon B, som medelst ett rörsystem fördes in i duschrummen. För denna version bestämde sig en tysk domstol i den Belzec-rättegång som genomfördes 1965 och alltså även Adalbert Rückerl, tidigare chef för Centralanstalten för utredning av nationalsocialismens brott i Ludwigsberg, i sin bok *Nationalsozialistische Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse* (dtv, 1977, s. 133). Visserligen, preciserar sig domstolen och herr Rückerl, övergick man efter ett par veckor till motoravgaser. Tydligen tog det ett par veckor för de dumma SS-männen att fatta att det inte gick att få in zyklonkornen i ett rörsystem. För övrigt gjorde SS tvärtom i andra läger och övergick från

motoravgaser till zyklon B – allt enligt holocaustschamanerna.

Variant åtta: Judarna mördades med dieselavgaser. Vi citerar nu ett avsnitt ur Gerstein-rapporten, som vid sidan om Höss' bekännelse gäller som det viktigaste beviset för förintelsen. Sanitetsofficeren Kurt Gerstein hamnade i fransk krigsfångenskap och avlade där, före sitt (påstådda) självmord i juli 1945, sin bekännelse, respektive sina bekännelser, ty av Gerstein-rapporten finns det inte mindre än sex versioner, som delvis avviker kraftigt från varandra, vilket fransmannen Henri Roques påvisat i sin doktorsavhandling. Enligt sina sex bekännelser besökte Gerstein Belzec och Treblinka i augusti 1942. Enligt honom gasades 25 miljoner människor. I Belzec packades 700 till 800 människor samman i en 25 kvadratmeter stor gaskammare, alltså 28 till 32 människor per kvadratmeter (Observera att detta fåneri levereras av en man som varit ingenjör i det civila!). Uppgifter om 35 till 40 meter höga klädesberg efter mördade fångar bildar en värdig avrundning till denna bekännelse, som är ungefär lika trovärdig som de medeltida häxornas berättelser om sina liderliga orgier med hin håle på Blåkulla, och ändå saknas den inte i någon skol- eller historiebok. Här alltså ett utdrag ur en av de sex bekännelserna (André Chelain, *Faut-il fusiller Henri Roques?*, Polémiques, Ogmos Diffusion, 1986, s. 345 ff. Chelains bok innehåller den fullständiga texten till Roques avhandling *Les confessions de Kurt Gerstein*):

Kamrarna fylls. Packa rejält fullt - så löd kapten Wirths order. Människorna trampar varandra på fötterna. 700- 800 på 25 kvadratmeter, 45 kubikmeter... Dörrarna stängs. Under tiden väntar de andra nakna där ute i det fria... Men dieselmotorn fungerade inte... Kapten Wirth kommer. Man ser att det är pinsamt för honom att det måste hända just idag, då jag är här. Javisst, jag ser allt! och jag väntar. Mitt stoppur har noga registrerat allt. 50 minuter, 70 minuter - dieseln går inte i gång! Människorna väntar i sina gaskamrar. Förgäves! Man hör dem gråta, snyfta. "Liksom i synagogan!" anmärker professor Pfannenstiel med örat tryckt mot trädörren... Efter 2 timmar och 49 minuter - stoppuret har registrerat allt! - går dieseln i gång. Intill denna stund har människorna levt i dessa redan fyllda fyra kamrar, fyra gånger 750 människor i 4 gånger 45 kubikmeter! - Återigen går 25 minuter. Ja, nu är många döda. Man ser genom det lilla fönstret där det elektriska ljuset för ett ögonblick lyser upp kammaren... Efter 28 minuter lever alltså några få. Till slut, efter 32 minuter, är alla döda.

Vilken av de åtta varianterna stämmer då? undrar den sanningssökande iakttagaren chockad. Alla kan ju inte stämma.

Ett synintryck av terrängen, där lägret Belzec en gång låg, hjälper inte heller, ty där finner man idag en åker, och det är allt.

Ja, historieskrivningen har avgjort att den åttonde versionen är den riktiga. Gerstein-rapporten vann! "Historikerna" har gjort sitt val mellan åtta idiothistorier och av outgrundliga anledningar fastnat för Gerstein. Gerstein-rapportens enfald framgår redan av att ingen människa skulle komma på tanken att föröva massmord med en dieselmotor. Dieselavgaser innehåller blott små mängder giftig koloxid. De i den fullproppade dödkammaren instängda hade redan varit kvävda av syrebrist, innan koloxiden hade hunnit verka, och då hade nazisterna kunnat spara på dieseln. Vilken bensinmotor som helst hade dugt väsentligt bättre än en dieselmotor som mordredskap. I verkligheten hade tyskarna, om de hade velat gasa människor i massor, naturligtvis använt någon av de starkt giftiga gaser som deras industri producerade, och ingen motor.

Vad finns det alltså för bevis för mordet på 600 000 judar i Belzec? Vi äger inte ett enda tyskt dokument om detta – nazisterna har uteslutande muntligt gett order om mordet.

Inga massgravar har påträffats – nazisterna brände liken.

Också askan efter de 600 000 mördade och brända är försvunnen – nazisterna skingrade askan.

Av gaskamrarna är inte en enda liten sten kvar – nazisterna sprängde gaskamrarna och forslade bort bråten.

I statistiken från Arolsen, där till exempel koncentrationslägret Neuengamme figurerar med exakt 5780 bevisade dödsfall, saknas Belzec helt och hållet – de döda registrerades ingenstans.

Överlevande ögonvittnen finns det inte heller – endast en enda av de 600 000 judar som skickades till Belzec överlevde lägret, en Rudolf Reder, och han avled någon gång på sextiotalet.

Vilka bevis finns det alltså för det sexhundrausenfaldiga judemordet i Belzec?

INGA! INTE ETT ENDA!

25. Treblinka-vansinnet

Enligt de utrotningstroende var det näst största förintelselägret Treblinka, 80 km öster om Warszawa. Inte heller där finns det kvar några spår av de mördade (enligt nuvarande historiska ståndpunkt 800 000; 1946 hävdade man ända upp till tre miljoner).

I själva verket var Treblinka, liksom Sobibor och Belzec, ett transitläger. Efter det blodiga nedkämpandet av upproret i Warszawas getto våren 1943 skickades de överlevande delvis via Treblinka till getton eller arbetsläger.

Enligt Adalbert Rückerls bok om "förintelselägren" fanns det i Treblinka inte mindre än 35 till 40 SS-män. Hur kunde dessa 35 till 40 män dagligen gasa ihjäl flera tusen judar? Därför att de fick hjälp av en grupp av 500 till 1000 arbetsjudar (Rückerl, s. 212)! Dessa arbetsjudar hade utrustats med piskor för att kunna ge eftertryck åt sin auktoritet. De visste helt klart att de själva skulle gasas förr eller senare men kom ändå aldrig på tanken att angripa de 35 till 40 SS-männen med sina piskor utan hjälpte till med att mörda sina trosfränder, dagligen ända upp till 10 000! Också de sistnämnda visade sig ovanligt samarbetsvilliga; enligt den anklagade Suchomel vid Treblinka-rättegången i Düsseldorf marscherade de "nakna och i god ordning in i gaskammaren" (*Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 2 april 1965).

Claude Lanzmanns film *Shoa* på nio och en halv timme liksom boken med samma namn, vilken innehåller speakertexten till filmen, är enligt reklamtexten till boken, "enhälligt ansedd som... den mest pretentiösa, samvetsgranna och makalösa dokumentationen om judeförintelsen i Tredje riket". Vi citerar nu ett kort utdrag ur samtalet mellan regissören och Treblinka-frisören Abraham Bomba (*Shoa*, dtv, 1988, s. 154 ff.).

Lanzmann: Och gaskammaren?

Bomba: Den var inte stor, det var ett rum på ungefär fyra gånger fyra meter... Plötsligt dök en kapo upp: "Frisörer, ni måste göra det så att alla kvinnor, som kommer in här, tror att de bara skall få håret klippt, en dusch och att de sedan skall få gå ut igen." Men vi visste redan att man inte lämnade denna plats...

Lanzmann: Och plötsligt kom de?

Bomba: Ja, de kom in.

Lanzmann: Hur såg de ut?

Bomba: De var avklädda, helt nakna, utan kläder, utan något...

Lanzmann: Fanns det speglar där?

Bomba: Nej, inga speglar, bänkar, inga stolar, bara bänkar och sexton eller sjutton frisörer...

Lanzmann: Hur många kvinnor måste ni klara av i en omgång?

Bomba: I en omgång? Ungefär sextio eller sjuttio kvinnor... När vi var klara med den första gruppen, kom nästa.

I den fyra meter långa och fyra meter breda gaskammaren befann sig alltså 17 eller 18 frisörer (16 till 17 plus Bomba själv), 60 eller 70 nakna kvinnor samt bänkar – var det då inte väl trångt i lokalen?

Om detta är det "mest pretentiösa och samvetsgranna dokumentet om judeförintelsen", hur är det då beställt med kvaliteten på det övriga bevismaterialet?

I augusti 1992 offentliggjorde Polish Historical Society (91 Strawberry Hill Avenue, Suite 1038, Stamford, CT 06902, USA), en sammanslutning av historiskt intresserade amerikaner, mestadels av polsk börd, en högst omfattande dokumentation som radikalt demonterar bilden av "förintelselägret" Treblinka. Här några punkter:

a) Redan strax efter att transitlägret Treblinka 2 uppfördes i juli 1942 (i slutet av 1941 hade arbetslägret Treblinka 1 öppnats 3 km därifrån) sattes utrotningspropagandan in. Vid sidan om massmord med dieselavgaser förekom i propagandan under kriget och efteråt uppgifter om följande avlivningsmetoder: gasning med zyklon B, skällning med het ånga, kvävning genom tompumpning av kamrarna, avrättning med elström, skjutning med gevär, skjutning med kulspruta.

b) Dieselavgasmassakrerna, som "historikerna" slutligen har enat sig om, är tekniskt så gott som omöjliga. Society hänvisar till ett tillbud i Washington 1988, då ett dieseldrivet tåg blev stående i en tunnel. Fastän tunneln genast fylldes med avgaser och det dröjde 40 minuter tills man blev fri, kom inte en enda av de 420 resande till skada.

c) Treblinka låg hela 240 m från en viktig järnvägslinje, 270 m från en stor väg och 800 m från närmaste by. Massmord hade inte kunnat hemlighållas ens en hel vecka... I april 1943 lokaliserade den polska exilregeringen "förintelselägret" till det så kallade Treblinka 3 i mitten av ett skogsområde 40 km längre norrut, men lät senare denna version i all tysthet falla i glömska.

d) Före detta Treblinka-fångar har tecknat omkring 40 olika skisser av lägret, vilka starkt går isär på alla punkter. "Gaskamrarna" låg enligt dessa skisser än här, än där.

e) Som också Udo Walendy nämner i det utmärkta nr 44 av *Historische Tatsachen*, jämnade röda armén Treblinka med marken genom artilleribeskjutning och bomber, för att man sedan skulle kunna hävda att nazisterna hade utplånat alla spår av sina illdåd.

f) Liksom Auschwitz fotograferades också Treblinka av de allierades spaningsflyg. På bra flygfoton kan man fortfarande efter århundraden urskilja ställen, där det har gjorts grävningar; på det sättet kan man göra värdefulla arkeologiska fynd. Fotona från Treblinka visar en enda 66 m x 5 m stor och (enligt fotografier publicerade 1944 av en sovjetisk-judisk kommission) 3 m

djup massgrav som på sin höjd kunnat rymma 4000 lik. Då nästan 1 miljon judar slussades genom Treblinka och transportvillkoren ofta var mycket omänskliga, ligger ett antal av 4000 offer inom det möjligas gränser. Tyskarna grävde upp och brände liken med början i april 1943, då det vid en stigning av vattenståndet i floden Bug förelåg fara för epidemier.

Denna – hundraprocentigt revisionistiska – dokumentation publicerades alltså av amerikanska polacker, vilkas gamla hemland fick lida synnerligen svårt under nationalsocialisterna. För dessa USA-polacker, liksom för ett växande antal forskare i själva Polen, väger den historiska sanningen tyngre än kravet att fortsätta krigspropagandan mot gårdagens fiende. Är de därför nazister?

26. Gaskamrarna i Majdanek - inga eller sju?

Ett av de sex förintelseläger var Majdanek. Det vill säga, å ena sidan var det ett förintelsläger, å andra sidan var det inte det, men när allt kommer omkring var det väl sannolikt, om inte säkert, ett i alla fall.

Hur många människor dog i Majdanek?

- 1,5 miljon enligt en polsk-sovjetisk kommission (1944).
- 1,38 miljon enligt Lucy Dawidowicz (*The War Against the Jews*, Penguin Books, 1987, s. 191).
- 360 000 enligt Lea Rosch och Eberhard Jäckel (*Der Tod ist ein Meister aus Deutschland*, Hoffman und Campe, 1991, s. 217).
- 250 000 enligt Wolfgang Scheffler (*Judenverfolgung im Dritten Reich*, Colloquium Verlag, 1964, s. 40).
- 50 000 enligt Raul Hilberg. (s. 956); Hilberg talar visserligen endast om judiska offer.

Hur många gaskamrar fanns det i Majdanek?

- Inga enligt Martin Broszats berömda brev till *Die Zeit* av den 19 augusti 1960; Där omnämns inte Majdanek bland de läger som var utrustade med gaskamrar.
- Sju enligt "Deutsche Volkszeitung" av den 22 juli 1976.
- Sju också enligt programmet Tagesschau i ARD-TV den 5 oktober 1977: "Av SS-material framgår att det här, i de sju gaskamrarna..."
- "Åtminstone tre" enligt domen i Majdanekrättegången i Düsseldorf.

Enligt den polsk-sovjetiska kommissionens rapport från 1944 gasades 18 000 människor i Majdanek den 3 november 1943 till tonerna av en Straussvals. Efter att det tekniskt omöjliga i denna historia visat sig alltför tydligt, ändrade man massgasningen till en massarkebusering. Och Rolf Hochhuth lämnar ett betydelsefullt bidrag till en sakligare debatt om förintelsen, då han i sin *Stellvertreter* minskar antalet denna dag skjutna från 18 000 till 17 000.

27. De rikstyska gaskamrarna

De första åren efter kriget tog man för givet att nästan varje koncentrationsläger hade en gaskammare eller flera. Här en "ögonvittnesskildring" av gaskammaren i Buchenwald (abbé Georges Hénocque, *Les Antres de la Bête*, "Odjurets hålor", G. Durassie et Cie., Paris 1947, citerat efter R. Faurisson, *Mémoire et défense*, 1980, s. 192 ff.):

Inuti var väggarna släta, utan rämnor och som lackerade. Utanpå såg man bredvid dörröverstycket fyra knappar i en lodrät rad: en röd, en gul, en grön och en vit. Men det fanns en detalj som gjorde mig orolig. Jag begrep inte hur gasen kunde sjunka ner ur duschmunstyckena. Bredvid det rum, där jag befann mig, låg en gång. Jag gick in i den och såg ett väldigt rör, som jag inte helt kunde omfatta ens med båda armarna och som var omslutet av ett ungefär en centimeter tjockt gummiskikt. Bredvid fanns en vev som drogs från vänster till höger och så ledde in gasen. Trycket var så starkt att den sjönk ner ända till golvet, varför inget av offren kunde undkomma vad tyskarna kallade den "långsamma och ljuva döden".

Nedanför det ställe, där rören mynnade in i gaskammaren, fanns likadana knappar som vid ytterdörren: en röd, en grön, en gul och en vit. De tjänade tydligen till att mäta hur djupt gasen sjönk. Allt var faktiskt strängt vetenskapligt organiserat. Djävulen själv hade inte kunnat tänka ut det bättre. Jag trädde in i gaskammaren ännu en gång för att ta reda på var krematoriet låg.

Vad jag först fann iögonfallande var ett slags rullande transportband av järn. Denna perfekt konstruerade apparat var i oupphörlig rörelse och nådde ända in i de glödande ugnarna. Man lade där de lik som samlats i den intilliggande kammaren och förde dem till ugnen.

Då jag företog detta oförglömliga och skakande besök, var apparaterna i full gång och fullt lastade...

Sedan jag ännu en gång betraktat detta inferno, fortsatte jag min dystra promenad under betryckt tystnad. Jag öppnade dörren till ett tredje rum. Detta var reservkammaren. Där låg lik upptornade, som man inte hade kunnat bränna samma dag och som man sparade för nästa dag. Ingen som inte själv har upplevt det kan göra sig en bild av det hemska i denna tredje scen. Till höger, i ett hörn av kammaren, låg de döda, nakna, plundrade, utan minsta respekt slängda kors och tvärs över varandra och förvridna i bisarra ställningar. Man hade brutit sönder käkarna på dem för att slita ut guldproteser - för att inte tala om de skändliga "visitationer" man utfört på liken för att försäkra sig om att de inte gömde något smycke, som hade kunnat berika nazimonstrens skattkammare...

Jag kastade en sista blick på denna skammens och fasans plats och läste i ljuset av lågorna, som slog upp ur ugnarna till en höjd av åtta till tio meter, de cyniska versrader som stod skrivna på krematoriets vägg:

Der ekle Wurm darf nimmer meinen Leib versehren!

Drum soll die reine Flamme mich verzehren

Stets liebte ich die Wärme und das Licht

Darum verbrenne mich, begrab mich nicht!

(Den äckliga masken får aldrig skada min kropp!

Därför skall den rena lågan förtära mig

Alltid har jag älskat värmen och ljuset

Bränn mig därför, begrav mig icke!

Slutligen en anblick av något som lände den tyska vetenskapen till heder: till en längd av mer än en kilometer och en höjd av omkring halvannan meter låg askan uppstaplad som man noga tömt ur ugnarna för att därmed gödsla kål- och betfält! Så fick hundratusentals människor, som ännu levande beträtt detta helvete, nu lämna det som gödsel...

Tack vare mitt oförsiktiga intrång hade jag nu sett allt vad jag ville se.

Vid sidan om sådana "ögonvittnesberättelser" fanns det för gaskamrarna också glasklara bevis i form av erkännanden av gärningsmän. Kommendanten i Ravensbrück Suhren, hans ställföreträdare Schwarzhuber och lägerläkaren Treite avrättades eller begick självmord efter att ha erkänt existensen av gaskammaren i Ravensbrück och vagt beskrivit dess funktion. Och Frank Ziereis, kommendanten i Mauthausen, avslöjade på dödsbädden (han hade skadats av tre skott) de ofattbara ting som skett på slottet Hartheim inte långt från Linz: Mellan 1 och 1,5 miljon människor hade gasats ihjäl på detta skräckslott!

Efter föreskrift av hauptsturmführern i SS dr Krebsbach byggdes i lägret Mauthausen en gasningsanläggning kamouflerad till badrum... Gruppenführern i SS Glücks hade gett föreskriften att förklara klena fångar sinnessjuka och döda dem med gas i en stor anläggning. Där dödades ungefär 1 till 1,5 miljon människor. Detta ställe heter Hartheim och ligger 10 kilometer från Linz i riktning mot Passau... (Simon Wiesenthal, KZ Mauthausen, Ibis-Verlag 1946, s. 7-8).

Nu tror sedan årtionden ingen historiker längre att det fanns gaskamrar på slottet Hartheim, i Ravensbrück, Buchenwald och Dachau. Dödstimman för alla dessa gaskamrar slog den 19 augusti 1960, när dåvarande medarbetaren och senare direktören för Institutet för nutidshistoria i München, Martin Broszat, skrev i ett brev till *Die Zeit*:

Varken i Dachau eller i Bergen-Belsen eller i Buchenwald gasades judar eller andra fångar... Massförintelsen av judarna genom gasning började 1941-42 och skedde uteslutande på några platser, som utvalts för detta och försetts med motsvarande teknisk utrustning, framför allt på ockuperat polskt område (men ingenstans inom det gamla Rikets gränser): i Auschwitz-Birkenau, i Sobibor vid Bug, i Treblinka, Chelmno och Belzec.

Med några få ord tillstod alltså den senare historikerpåven att allt som sedan 1945 sagts om de rikstyska gaskamrarna var lögn och bedrägeri (med "rikstysk" menas det som fanns inom Tyska rikets gränser av år 1937). Broszat anförde varken i detta brev eller senare de ringaste bevis för sina påståenden; inte heller avslöjade han varför vittnesmålen om gasningarna i Auschwitz och Sobibor skulle vara trovärdigare än de om gasningarna i Dachau och Buchenwald.

Vad som drev Institutet för nutidshistoria till denna åtgärd var väl inte sanningskärleken utan simpelt nödtvång. Inemot år 1960 hade det höjts så många tvivel på de rikstyska gaskamrarna att hela förintelsehistorien hotade att råka i gungning. Därför beslöt "historikerna" på den förfalskningscentral som kallar sig "Institutet för nutidshistoria" utan vidare att förvisa dödskamrarna till det sovjetockuperade och för frågvisa iakttagare stängda Polen.

Hur bekännelserna om de rikstyska gaskamrarna erhållits, hade redan 1948 en amerikansk undersökningskommission under ledning av domarna Simpson och Van Roden fastställt: knytnävsslag, söndersparkning av testiklarna, utslagning av tänderna osv. På grundval av bekännelser, som pressats fram under tortyr, avrättades senare flera anklagade.

28. Hur Auschwitz-löggen uppstod

I *New York Times* av den 27 augusti 1943 hette det om Auschwitz:

I lägret Oswiecim (Auschwitz) är levnadsvillkoren särskilt svåra. Uppskattningsvis har 58 000 människor omkommit där.

Det förvånansvärda är att det angivna antalet offer var realistiskt, och att hänvisningen till de hårda arbetsförhållandena stämde, skall Gud veta. På grunder som redan anförts var det en omöjlighet att de allierade under hela två år inte hade fått veta vad som försiggick i tyskarnas största koncentrationsläger. Först under det näst sista krigsåret fick legenden en konkret form.

Hur Auschwitz-propagandan började tidigt på sommaren 1944 med uppgifter om gasning av 400 000 ungerska judar i Birkenau och hur detta massmord senare "bevisades" genom förfälskade dokument, har Arthur Butz mästerligt visat i sin bok *The Hoax of the Twentieth Century*.

Att upphovsmännen till gaskammarsvindeln satte Auschwitz i centrum för sin propaganda, var logiskt. Det var det mest betydande lägret, företedde tidvis på grund av fläcktyfus epidemier enormt höga dödstal och var utrustat med krematorier. Därtill hade Birkenau fått funktionen av transitläger för judar, som skulle förflyttas för bosättning österut. Ett mäktigt lägerkomplex, höga dödssiffror, användning av ett cyanvätehaltigt gift i stora mängder (zyklon B levererades till de omkring 40 yttre stationerna), tusentals judiska deporterade, som ankom till Birkenau och en tid därefter var skenbart spårlöst försvunna, vidare uppdelning av fångarna i arbetsförmögna och arbetsoförmögna – mer idealiska förutsättningar kunde förintelsemytologerna knappast önska sig.

Den 27 januari 1945 befriades Auschwitz. Redan den 2 februari trycktes i *Pravda* en längre redogörelse för de bestialiska gräsligheter som där förövats. Bland annat hette det:

*De stationära gaskamrarna i den östra delen av lägret hade byggts om. Man hade byggt till små torn och arkitektoniska utsmyckningar, så att de såg ut som oskyldiga garage... De [tyskarna] jämnade ut de med kullar försedda så kallade gamla gravarna i östra delen av lägret, avlägsnade och förintade spåren av de löpandebandsystem där hundratals människor samtidigt dödades med elektrisk ström... (citerat efter nr 31 av *Historische Tatsachen*. Det var Robert Faurisson som först riktade uppmärksamheten på artikeln i *Pravda*.)*

Att det skulle ha funnits gaskamrar i östra delen av lägret (alltså i Monowitz) har ingen historiker någonsin hävdad, och löpandebandsystemet för mord på människor med elström har man sedan aldrig fått höra mer om. Om gaskamrarna i Birkenau i västra delen av Auschwitz-komplexet står inte ett ord att läsa i *Pravda*-artikeln! Detta bevisar att bedrägeriet vid denna tid ännu inte blivit tillräckligt samordnat. De sovjetiska myndigheterna hade genom västmakterna fått veta att de i Auschwitz skulle finna bevis för ett miljonfaldigt massmord, men detaljerna hade västmakterna inte levererat till dem. Efter befrielsen spärrades lägret av, och först släppte man in bara några få utvalda västliga observatörer. Detta därför att de polska och sovjetiska kommunisterna behövde tid på sig att inrätta sitt horormuseum. Vad som därvid blev resultatet motsvarar ungefär den standard som även annars kännetecknar den världshistoriskt unika succé som hette

kommunismen: gaskamrar som aldrig kunnat fungera, brännropar som är hela 60 cm djupa och ändå ständigt står under vatten, jättebuntar av kvinnohår som genomgående är av samma färg och där det uppenbarligen rör sig om hampa.

Efter krigsslutet spanade briterna febrilt efter Rudolf Höss, som skulle bli kronvittnet till alla tiders största förbrytelse. Men Höss hade gått under jorden och levde under namnet Franz Lang på en bondgård i Schleswig-Holstein. I mars 1946 lyckades en brittisk styrka slutligen finna honom. I sin bok *Legions of Death* (Arrow Books Ltd, 1983, s. 235 ff.) skildrar den engelske författaren Rupert Butler hur Höss' bekännelse kom till stånd.

Butler stöder sig på utsagor av den brittisk-judiske sergeanten Bernard Clarke, som ledde gripandet och förhöret av den förste Auschwitz-kommandanten:

Höss skrek av fasa, när han såg de brittiska uniformerna. Clarke röt: "Vad heter ni?" Varje gång svaret "Franz Lang" ljöd, drämde Clarke knytnäven i ansiktet på sin fånge. Efter fjärde gången föll Höss till föga och uppgav vem han var... Man ryckte ner fången från den översta sovbritsen och slet av honom pyjamasen. Han släpades därefter naken till en slaktbänk, där det på Clarke verkade som om slagen och skriken aldrig skulle ta slut... Man kastade ett täcke över Höss och släpade honom till Clarkes bil, där sergeanten tvingade i honom en stor klunk whisky. Sedan försökte Höss sova: Clarke tryckte upp sin käpp under ögonlocket på honom och befallde på tyska: "Håll ditt svinöga öppet, ditt svin!"... Det tog tre dagar, innan han gjorde ett sammanhängande uttalande.

Sedan ett halvt århundrade står det tyska folket under den oerhörda anklagelsen att kollektivt ha dömt judarna till döden och att, så långt det kommit åt dem, ha förintat dem genom kallblodigt massmord. Grunden för denna anklagelse utgörs av en bekännelse som framtvingsats genom tortyr.

Ändå råkade tortyrmästarna göra några pinsamma klavertramp. De uppfann förintelselägre "Wolzek", eller lät Höss uppfinna det, och tvang Höss erkänna att han redan i juni 1941 besökt lägre Treblinka, som upprättades först tretton månader senare.

Efter sitt vittnesmål i Nürnberg utlämnades Höss till Polen. I Krakows fängelse författade han sin självbiografi, som i det stora hela torde stämma, liksom sina uppteckningar om judeförintelsen i Auschwitz. Huruvida det härresande rackartyg, som Höss gjorde sig skyldig till då han skildrade gasnings- och kremeringsprocesserna, sprang ur vaktmanskapets fantasi eller om han i klok beräkning beskrev tekniska orimligheter, som en gång måste inses av envar, kommer vi väl aldrig att få veta.

Fastän Auschwitz redan i Nürnberg betecknades som centrum för judeutrotningen, var det intill c:a år 1960 mer tal om Dachau och dess gaskammare (-kamrar). Dock skulle svindelns om de rikstyska gaskamrarna inte hålla i längden, då bevisen emot dem blev alltför överväldigande. Därför beslöt historieförfalskarklicken att plantera om gaskamrarna bakom järnridån, och som kompensation för de gaskamrar som gått upp i rök i Dachau, Buchenwald osv. förstärkte man Auschwitz-propagandan massivt.

Intill år 1990 hävdade Auschwitz-museet att 4 miljoner människor hade mördats i lägre. Utan att ange orsaken reducerade man sedan plötsligt antalet till "något över en miljon" och medgav därmed att man ljugit i nästan ett halvt århundrade. Naturligtvis finns det lika litet bevis för det nya talet som för det gamla. Man har bara ersatt en absurditet med en annan, i detta fall en mindre grov.

29. Hitler-citat som "bevis" för förintelsen

I brist på andra bevis för det miljonfaldiga judemordet anför de utrotningstroende citat från Hitler och andra nazipampar, som hotade judarna med förintelse. I sista kapitlet, andra volymen av *Mein Kampf* heter det:

Hade man i början av kriget och under kriget en gång hållit tolv eller femton tusen av dessa hebreiska folkfördärvare så under giftgas som hundratusentals av våra allra bästa tyska arbetare ur alla samhällslager och yrken måste utstå i fält, så hade miljonoffret vid fronten inte varit förgäves.

Förvisso en ödesdiger hotelse! Dock visar det sammanhang där detta står, liksom att oskadliggöra tolv till femton tusen, att Hitler här inte framställde det som önskvärt att utrota judarna i sin helhet, utan endast att likvidera de marxistiska ledarna (faktiskt ofta judar), som enligt hans uppfattning bar skulden för Tysklands nederlag i första världskriget (dolkstötslegenden).

I knappast någon historiebok saknas väl hänvisning till det Hitler-tal av den 30 januari 1939, där diktatorn förklarade:

Om det skulle lyckas den internationella finansjudendomen inom och utom Europa att störta folken i ännu ett världskrig, så blev resultatet härav inte att hela Jorden bolsjeviserades och därmed judendomen segrade, utan att den judiska rasen i Europa förintades.

Detta är otvivelaktigt ett klart hot om förintelse. Dock måste man betänka att ett krigiskt språkbruk var typiskt för nazirörelsen, som från första början måste hävda sig mot den yttersta vänstern. Ord som "förstöra" och "förinta" kom gärna över nationalsocialisternas läppar. Motsvarande citat finns det också massvis av från den allierade sidan. Så sade Churchill samma dag som briterne förklarade krig, att målet för kriget var "Tysklands förintelse". Ingen trodde väl att Churchill hade för avsikt att fysiskt utrota det tyska folket. I krig är dylika blodtörstiga yttranden rätt vanliga.

När de utrotningstroende uppfattar sådana citat som bevis för förintelsen, hamnar de i en absolut olöslig motsägelse. Frågar man dem, varför det inte finns några dokument om folkmordet och inga massgravar med förintelsens offer, så svarar de att tyskarna hade velat dölja brottet för världen och därför dels avstått från att upprätta några dokument, dels skaffat undan alla liken efter offren. Men enligt samma utrotningstroende skulle naziledarna ogenerat ha basunerat ut sina folkmordsplaner för världen!

30. Nürnberg-processen

Eftersom det inte finns några bevis för förintelsen – inga dokument, inga lik, inga mordvapen, ingenting alls – och enbart Hitler-citat vore en alltför klen grund för en så allvarlig anklagelse, gav efter kriget segrarna och senare deras tyska marionetter domstolarna i uppdrag att trola fram bevis för denna öknens hägring, ett folkmord på miljontals människor det inte fanns det ringaste spår av.

Det var Nürnberg-processens ändamål att som historiskt faktum fastställa det världshistoriskt unika brott som tyskarna påstods ha begått.

Visserligen ryggade västmakterna inte tillbaka för fysisk tortyr (man må bara tänka på Rudolf

Höss och vaktmanskaper från Dachau), men för det mesta kom en subtilare taktik till användning. Alltmedan förintelsen betraktades som ett orubbligt faktum, var åklagarna fullkomligt resonabla ifråga om den ene eller andre åtalades individuella skuld; endast ett fåtal av dessa män, som satt på de anklagades bänk, var från början chanslösa.

Så kunde en så pass viktig gestalt som rustningsminister Albert Speer klara sig undan galgen genom att medge förintelsen och erkänna sin egen moraliska medskuld därför. Vid de påföljande rättegångarna mot andra rangens nazister använde de anklagade ofta med framgång taktiken att skjuta hela skulden på döda eller försvunna chefer.

Enligt paragraf 19 i London-stadgan, som de allierade skapade i augusti 1945 och som tjänade som grundval för Nürnberg-processen, var domstolen inte bunden av bevisregler. Varje bevismaterial, som domstolen ansåg äga beviskraft, var tillåtet. Militärdomstolen kunde godta graverande material utan att pröva dess trovärdighet och utan grund avvisa material som kunnat leda till frikännande. I klarspråk: Man kunde godtyckligt fabricera graverande material och lika godtyckligt undertrycka frikännande material.

Vidare utsäger artikel 21 i stadgan att domstolen för allmänt kända fakta "inte kräver några bevis, utan tar dessa till kännedom å ämbetets vägnar". Vad som var ett "allmänt känt faktum" avgjorde domstolen själv. Därmed stod de anklagades skuld fast från början, då ju förintelsen och de övriga brott som lagts dem till last var allmänt kända fakta. Under dessa omständigheter kunde man slippa den mödosamma bevisföringen. Domarna var fastställda från början.

Den som inte själv har läst Nürnberg-dokumenterna, skulle anse det mänskligt sett omöjligt att framställa sådana hårresande vansinnigheter, som segrarna förebragde de besegrade. Här följer endast två exempel på de häpnadsväckande ting som tyskarna anklagades för i Nürnberg. Det första härrör från den amerikanska, det andra från den sovjetiska sidan.

Tvärtemot den allmänt gängse åsikten skulle tyskarna och Hitler ha förfogat över atombomben men inte satt in den i striderna mot de allierade utan enbart i mordandet av judarna, vilket allt framgår av följande utdrag ur en dialog mellan den amerikanske åklagaren Jackson och Albert Speer:

Jackson: Och vissa experiment och forskningar utfördes också inom atomenergin, eller hur?

Speer: Vi hade tyvärr inte kommit så långt, ty genom att de bästa krafter vi hade inom atomforskningen hade utvandrat till Amerika, var vi mycket starkt efter i atomforskning, och vi hade alltså ett eller två år kvar till att kanske kunna åstadkomma en atomklyvning.

Jackson: Man har överlämnat till mig en viss redogörelse för ett experiment, som genomfördes i närheten av Auschwitz, och jag skulle gärna vilja veta, om ni har hört talas eller visste något om det. Syftet med detta experiment var att få fram ett snabbt och verksamt medel, med vilket man på snabbaste sätt kunde förinta människor utan att som hittills behöva anstränga sig med arkebusering, gasning och bränning. Som man har meddelat mig, genomfördes experimentet på följande sätt: I en liten provisorisk by, som för tillfället byggts upp för detta ändamål, inhyste man 20 000 judar. Med hjälp av ett nyligen uppfunnet förstörelseämne förintades dessa 20 000 människor nästan ögonblickligen och på sådant sätt att det inte blev det minsta kvar av dem. Explosionen alstrade en temperatur av 400 till 500 grader Celsius och förgjorde människorna så, att de inte efterlämnade några som helst spår.

(Rättegången mot de huvudsakliga krigsförbrytarna inför den internationella militärdomstolen i Nürnberg, den 14 november 1945 till den 1 oktober 1946, band XVI, förhandling av den 21 juni 1946.)

Enligt de sovjetiska åklagarna mördade tyskarna i koncentrationslägret Sachsenhausen inte mindre än 840 000 ryska krigsfångar på följande vis:

I det lilla rummet fanns ett 50 cm stort hål. Krigsfånge ställde sig med nacken mot hålet, och en skytt som befann sig bakom hålet sköt på honom. Detta arrangemang var emellertid i praktiken otillräckligt, eftersom skytten ofta inte träffade fången. Efter åtta dagar gjorde man ett nytt arrangemang. Krigsfånge ställdes liksom tidigare mot väggen. Sedan lät man en järnplatta långsamt glida ner på hans huvud. Krigsfånge fick intrycket att man ville mäta hans längd. I järnplattan fanns en bult, som utlöstes och slog in i bakhuvudet på fången. Denne störtade död till marken. Järnplattan sköttes med en fotpedal, som fanns i ett hörn av rummet (ovan anført verk, band VII, session av den 13 februari 1946).

Liken efter de 840 000 krigsfångar, som mördats på detta sätt, brändes enligt anklagelsen i fyra mobila krematorier, som var monterade på en släpvagn. Tyvärr kunde varken de pedaldrivna bakhuvudkrossningsmaskinerna eller de mobila krematorierna, som vart och ett kunde bränna 210 000 lik på mycket kort tid, och inte heller något annat av den fascistiska teknikens underverk förevisas domstolen såsom material för den tekniska bevisningen. Däremot fanns det skriftliga utsagor av edsvurna vittnen i överflöd. För att fabricera dylika vittnesmål behövde man endast några skrivmaskiner och mycket, mycket papper.

31. De västtyska koncentrationslägerprocesserna

Att den tyska regeringen än idag för processer mot "naziförbrytare", verkar först svårt att förstå. Grunderna för detta är följande:

Liksom DDRs politiska strukturer skapades av den sovjetiska ockupationsmakten, formades de i Förbundsrepubliken under uppsikt av de västliga ockupanterna, framför allt USA. Naturligtvis såg amerikanerna noga till att den tyska delstat de stött fadder åt aldrig skulle inta en ledande position, som på viktiga punkter avvek från deras linje. Senare har det politiska etablissemanget fortplantat sig självt. Detta är en tendens, som är allmänt inneboende i hierarkiska strukturer – ingen förklarad ateist eller fritänkare blir kardinal i den romersk-katolska kyrkan.

Vi utgår ifrån att de västtyska kanslererna från Adenauer till Schmidt trodde på förintelsen åtminstone i stora drag, och även om detta icke var fallet, aktade de sig noga för att yppa sina tvivel. Under det kalla kriget var Förbundsrepubliken hänvisad till USA för skyddet mot det sovjetiska hotet. Hade de regerande i Bonn tvivlat på förintelsen eller avstått från att genomföra "krigsförbrytarprocesser", så hade den mestadels sionistiskt kontrollerade USA-pressen reagerat med en aldrig upphörande tyskfiendlig trumeld och så förgiftat relationerna mellan Bonn och Washington. (Man erinrar sig därvidlag hur sionisterna i årtal smutskastade Kurt Waldheim på grund av fritt påhittade krigsförbrytelser. Av ren rädsla för att anklagas för "antisemitism" vågade ingen västlig statsman längre träffa Waldheim, förrän tjecken Vaclav Havel – såsom modig och anständig människa ett undantag bland politikerna – bröt förbannelsen.)

Å ena sidan ville Förbundsrepubliken med genomförandet av dessa processer profilera sig som mönsterallierad gentemot USA och bevisa sin demokratiska renhet. Å andra sidan fullgjorde rättegångarna också en viktig inrikespolitisk uppgift. Genom att man om och om igen påvisade naziregimens enastående brutalitet legitimerade man samtidigt det parlamentarisk-demokratiska systemet, som ju var behäftat med det skönhetsfelet att det kunde införas endast genom de allierades seger. Och genom att vid varje rättegång slussa otaliga skolklasser genom rättssalen ville man utsläcka varje spår av nationalkänsla och självaktning hos den yngre generationen och därmed skapa acceptans för Bonns politik, som förutsatte en fullständig underkastelse under USAs intressen. Sålunda spelade rättegångarna en väsentlig roll vid det tyska folkets "omfostran"; de bidrog till att befästa den efterkrigsordning, som också Bonn försvarade och

som vilade på två dogmer: Tysklands ensamskuld till kriget och naziregimens världshistoriskt exempellösa grymhet, som fick sitt tydligaste uttryck i förintelsen.

Allt detta tyder på att syftet med rättegångarna inte var att klarlägga enskildas skuld, utan var av rent politisk art. Därmed menas naturligtvis inte att alla de åtalade var oskyldiga; otvivelaktigt fanns det mördare och torterare bland dem. Ändå var frågan, vilken åtalad som var skyldig och vilken som inte var det, fullständigt underordnad. För figurerna på de anklagades bänk intresserade sig i grund och botten ingen; de var utbytbara.

Att processerna inte fördes enligt rättsstatens principer, framgår redan därav att det inte vid någon enda av dem begärdes fram ett utlåtande om mordvapnet, gaskamrarna. Ett sådant utlåtande hade just bevisat det tekniskt omöjliga i massgasningarna, och hela förintelsen hade rasat samman som ett korthus.

Det enda bevismedlet var vittnesuppgifter. Såsom tidigare koncentrationslägerfångar hyste vittnena naturligtvis hat mot de anklagade, ty förhållandena i koncentrationslägren var också utan gaskamrar och utan systematiska massmord ofta vidriga nog. Under dessa omständigheter var det för vittnena en oemotståndlig frestelse att beskylla de anklagade, förutom för de faktiskt begångna missgärningarna, även för andra, ojämförligt värre. De hade inte det ringaste att frukta, ty inget vittne vid en nazistprocess blev någonsin beskyllt för mened – inte ens Filip Müller, som vid Auschwitz-processen i Frankfurt uttalade att en SS-man hade kastat ett barn i det kokande människofett som vid kremeringen dröp från de gasades lik; inte heller det andra vittne, som berättade att kapos under pauserna mellan avrättningarna genomförde cykeltävlingar i gaskammaren; för dylika sportevenemang skulle rummet ha varit väl lämpat, ty golvet lutade, så att blodet från de gasade kunde rinna undan.

Varför tillstod de flesta anklagade gaskamrarnas existens eller åtminstone inte bestred den?

Liksom vid Nürnberg-processen gällde vid de västtyska nazistprocesserna förintelsen såsom ett historiskt bevisat faktum, som inte fick diskuteras. Diskutera fick man endast om de anklagades individuella delaktighet i morddåden. Om någon anklagad bestred gaskamrarnas existens och judeförintelsen, försatte han sig därmed i en fullkomligt hopplös situation och riskerade på grund av denna "förstockelse" ett särskilt hårt straff. Så valde nästan alla åtalade efter överenskommelse med sina advokater taktiken att inte bestrida gaskamrarnas existens utan blott sin egen delaktighet i gasningarna eller, om vittnesuppgifterna var alltför överväldigande, åberopa att de handlat enligt order.

Samarbetsvilliga åtalade kunde hoppas på lindriga straff, också om de förbrytelser som lades dem till last var aldrig så hemska. Vid Belzec-processen 1965 dömdes den ende åtalade Josef Oberhauser för delaktighet i 300 000 mord men kom undan med ett löjligt lindrigt straff på fyra års och sex månaders tukthus, och han behövde inte ens sitta hela strafftiden ut. Grunden till denna mildhet: Oberhauser hade under förhandlingen vägrat att göra något som helst uttalande. Det vill säga: den åtalade bestred inte anklagelsen, och därmed kunde den västtyska rättvisan än en gång triumferande fastställa att gärningsmännen inte förnekade massmorden (Rückerl, s. 83-84). Vid Auschwitz-processen i Frankfurt erhöll den åtalade Robert Mulka, som hade "bevisats" skyldig till särskilt bestialiska skändligheter, ett straff på 14 år, vilket kritiserats såsom alltför mildt. Redan efter fyra månader försattes Mulka på fri fot av "hälsoskäl" – han hade spelat med i åtalsspelet och medgivit gaskamrarnas existens. Den som inte gjorde detta, kunde inte räkna med mildhet. Kurt Franz, åtalad i Treblinka-processen, hade fram till sin benådning i augusti 1993 tillbragt 35 år bakom galler, ty han hade alltid hårdnackat bestridit den officiella Treblinka-bilden. Den med honom medåtalade Suchomel, som uppgav att judarna "marscherade in i gaskamrarna nakna och i god ordning", satt av endast fyra år.

Så skipades och så skipas rättvisa i den "friaste tyska staten i historien". En domare eller en allmän åklagare, som under dessa omständigheter högt uttalade tvivel på förintelsen och

gaskamrarna, visste nog att hans karriär var oåterkalleligen förstörd. Därför lånade sig anständiga jurister aldrig till domar- och åklagarroller vid sådana processer, utan överlämnade dessa uppgifter åt andra. Inte ens advokaterna ifrågasatte någonsin gaskamrarnas existens, utan alltid endast deras klienters delaktighet i de ifrågavarande morderna.

En briljant framställning av temat nazistprocesserna finns i fjärde kapitlet av Wilhelm Stäglichs bok *Der Auschwitz-Mythos*. Detta är det starkaste avsnittet i en också för övrigt ypperlig bok. I slutet av sitt verk kommenterar Stäglich Auschwitz-processens resultat med följande ord:

Detta sätt att nå fram till ett domslut minner på det mest pinsamma sätt om det förfarande man tillämpade vid de medeltida häxprocesserna. Också då var som bekant det egentliga brottet endast något man "förmodade", eftersom det i grunden var obevisbart. Även den tidens mest ansedda jurister... företrädde åsikten att man vid "svårbevisade brott" kunde avstå från undersökning av det objektiva sakförhållandet, om "förmodan" talade för att detta sakförhållande förelåg. Med avseende på det bevisbara i anklagelser om blåkullafärder, otukt med djävulen och liknande vansinne befann sig de medeltida domarna i exakt samma situation som 1900-talets "upplysta" domarkår med avseende på gaskamrarna. De måste tro på dem, annars hamnar de själva på kättribålet - liksom i överförd bemärkelse också domarna i Auschwitz-domstolen.

32. Frank Walus och Ivan Demjanjuk

År 1974 kom Simon Wiesenthal underfund med att amerikanen av polsk börd Frank Walus under kriget såsom bödelsdräng åt tyskarna begått himmelsskriande skändligheter mot judar. Så drogs Walus inför rätta. Icke mindre än elva judiska vittnen uttalade under ed att Walus mördade en gammal kvinna, en ung kvinna, flera barn och en krympling på bestialiskt sätt. Walus, en pensionerad fabriksarbetare, ådrog sig skulder på 60 000 dollar för att finansiera sitt försvar. Han lyckades slutligen från Tyskland få dokument, som bevisade att han under hela kriget inte alls var i Polen utan arbetade på ett gods i Bayern, där man fortfarande mindes honom som "Franzl". Så bröt åtalet samman. Walus var på grund av Wiesenthal ruinerad men förblev en fri man. (Källa: Hans Peter Rullmann, *Der Fall Demjanjuk*, Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, 1987, liksom Mark Weber, "Simon Wiesenthal: Bogus Nazi Hunter" i *Journal of Historical Review*, Vol. 9, No. 4, Winter 1989/90.)

Ivan Demjanjuk, amerikansk medborgare av ukrainsk härkomst, utlämnades av de amerikanska myndigheterna till Israel, varvid så gott som alla rättsstatens principer kränktes. I Israel ställde man honom inför rätta såsom "odjuret från Treblinka". Härskaror av edsvurna vittnen skildrade hur "Ivan den förskräcklige" härjat i Treblinka. Han mördade egenhändigt 800 000 judar med avgaser från en skrotfärdig rysk stridsvagn. Han skar av judarna öronen men gav dem likafullt dem tillbaka i gaskammaren. Med sin bajonett skar han köttstycken ur kropparna. På havande kvinnor skar han upp buken med sin sabel. Med sitt svärd högg han av bröstet på judinnor, innan dessa gick in i gaskammaren. Han sköt, slog, stack, ströp, piskade ihjäl judarna eller lät dem långsamt svälta ihjäl. Så dömdes Demjanjuk till döden.

Samtidigt medgav de israeliska rättsinstanserna att ukrainaren sannolikt aldrig varit i Treblinka. De överväger nu att åtala honom för massmord i lägret Sobibor. Det enda bevismaterialet mot Demjanjuk är ett tjänsteintyg från Sobibor, en förfalskning av KGB. Enligt en kemisk analys, gjord i USA, innehåller papperet en beståndsdel, en fotokemikalie, som började användas först på 60-talet. Haken är nu att stora skaror edsvurna vittnen identifierat Demjanjuk som odjuret från Treblinka. Hans fall visar med eftertryck vad vittnesmål i dylika rättegångar är värda. (Källa: Rullmann, *Der Fall Demjanjuk*.)

33. Vad judar som "överlevt förintelsen" berättar

I *Evas Geschichte* (Wilhelm Heyne Verlag 1991) berättar Eva Schloss, Otto Franks styvdotter, hur hennes mor undslapp gaskammaren genom en underbar ödets skickelse. Avsnittet slutar med följande ord:

Denna natt brann krematorieugnarna i timtal, och orangefärgade lågor sköt upp genom skorstenarna mot den nattsvarta himlen. (s. 113)

Liknande står i otaliga "berättelser av överlevande". Lågor som skjuter upp ur krematorieskorstenarna hör helt enkelt till förintelsen. Om bara någon av dem som överlevt förintelsen äntligen ville fatta att inga lågor skjuter upp genom skorstenen till ett krematorium!

En särskilt oaptitlig legend, som dyker upp i flera sådana berättelser, handlar om det människofett som dröp från liken då de brändes och som användes som extra bränsle. I *Sonderbehandlung* skriver Filip Müller:

Tillsammans med sin assistent Eckhard klev mordingenjören ner i en av groparna och markerade på marken ett 25 till 30 cm brett fält som löpte i mitten och i längdriktningen. Här skulle jorden hackas upp från mitten mot båda sidorna, så att man fick en svagt lutande ränna, där fettet skulle rinna från liken, som skulle brännas i gropen, och fångas upp i två behållare. (s. 207 ff.)

Fråga en krematorieexpert vad han anser om detta! Denna utsägliga skräckhistoria har vunnit insteg också i en "seriös" bok som Hilbergs (s. 1046). Sådana exempel får oss att klart inse hur dessa "berättelser av överlevande" uppstod. Någon som "överlevt förintelsen" griper en dylik absurd historia ur luften, och sedan skriver alla andra "överlevande" av den.

Naturligtvis kan Eva Schloss' eller Filip Müllers bok också innehålla sanna skildringar. När sådana författare beskriver hårda arbetsvillkor, fruktansvärda sanitetsförhållanden, svält, misshandel eller avrättningar, så kan det genomgående vara riktigt. Påhittade är i alla händelser samtliga uppgifter om gaskamrar och planerade utrotningsaktioner.

Här följer nu några avsnitt ur en "objektiv redogörelse" om förintelsen.

Elie Wiesel om massakern i Babij Jar utanför Kiev (som sovjetpropagandan uppfann):

Senare fick jag av ett vittne höra att jorden skalv i månader och att gejsrar av blod tid efter annan sprutade upp ur marken. (*Paroles d'Etranger*, Editions du Seuil 1982, s. 86)

Kitty Heart i *Aber ich lebe* om massmorden i Auschwitz:

Med mina egna ögon blev jag vittne till ett mord, men inte mordet på en enda människa utan hundratals människor, oskyldiga människor, som mestadels intet ont anande fördes in i en stor hall. Det var en anblick som man aldrig kunde glömma. Därute mot den låga byggnaden stod en stege, som nådde upp till en liten lucka. En gestalt i SS-uniform klev raskt upp på den. Däruppe iförde sig mannen gasmask och handskar, höll sedan luckan öppen med höger hand, drog upp en påse ur fickan och hällde snabbt i dess innehåll, ett vitt pulver, varpå han genast åter stängde luckan. Som en blixtnär han åter där nere, kastade stegen på gräsmattan och sprang därifrån som om han vore förföljd av onda andar. I samma ögonblick hördes de hemiska vrålen, de förtvivalade skriken av människor som håller på att kvävas... Efter ungefär fem till åtta minuter var alla döda. (Citerat efter Stäglich, *Auschwitz-Mythos*, Grabert 1979, s.

198)

Det vita pulvret – som alltjämt är fullkomligt okänt för kemin – verkar sedan ha tagit slut i Auschwitz, eftersom SS såg sig nödsakad att tillgripa andra mordmetoder. Detta beskriver Eugène Aroneanu i sin "objektiva redogörelse":

800 till 900 meter från det ställe där ugnarna finns stiger fångarna på små vagnar, som cirkulerar på skenor. I Auschwitz är de av olika storlek och rymmer 10 till 15 människor. Så snart vagnen är full, sätts den i rörelse på ett sluttande plan och rullar med full fart ned i en gång. I slutet av gången finns en vägg och därbakom ugnöppningen. Så snart vagnen slår emot väggen, öppnar sig denna automatiskt. Vagnen välter och tippar sin last av levande människor in i ugnen. (Aroneanu, Camps de concentration, Office français d'édition 1945, s. 182.)

I motsats till denna "ögonvittnesberättelse" skildras i Zofia Kossaks motsvarande, *Du fond de l'abîme, Seigneur*, likafullt gaskamrarna, men enligt henne blev zyklon B inte "inkastat" utan steg upp genom hål i golvet:

En gäll ringning, och genom öppningar i golvet började gasen genast stiga upp. Från en balkong, där man hade uppsikt över dörrarna, betraktade SS-männen nyfikna de dödsvidgas dödskamp, skräck, kramper. Det var för dessa sadister ett spektakel som de aldrig kunde få nog av... Dödskampen varade 10 till 15 minuter... Kraftiga fläktar drev bort gasen. Iförda gasmasker uppenbarade sig medlemmar av specialkommandot, öppnade dörrarna som fanns mitt emot ingången och där det fanns en ramp med små vagnar. Laget lastade liken på vagnarna, och det med största brådska. Andra väntade. Och då hände det ofta att de döda åter blev levande. I denna dosering verkade gasen endast bedövande, inte dödande. Ofta hände det sig att offren på vagnarna kvicknade till... Dessa susade ner och tömde sin last direkt i ugnarna. (Citerat efter R. Faurisson, Réponse à Pierre Vidal-Naquet, La vieille taupe 1982, s. 58/59).

I Auschwitz hände det märkliga ting också utanför gaskamrarna:

Från tid till annan kom också SS-läkare in i krematoriet, mestadels hauptsturmführer Kitt och obersturmführer Weber. Sådana dagar gick det till som på ett slakthus. Före avrättningarna kände de båda läkarna liksom kreaturshandlare på lår och vader hos ännu levande män och kvinnor, för att söka rätt på de "bästa bitarna". Efter skjutningen hamnade offren på bordet. Sedan skar läkarna stycken av ännu varmt kött ur låren och vaderna och kastade dem i behållare som stod bredvid. Musklerna av de nyss skjutna rörde sig ännu och drog sig samman i kramp, skakade i hinkarna och satte dessa i knyckiga rörelser. (Filip Müller, Sonderbehandlung, s. 74.)

Ukrainarnas oacceptabla uppförande i Treblinka brännmärks av Jankel Wiernik, som överlevt förintelsen:

Ukrainarna var ständigt berusade och sålde allt de hade lyckats stjäla i lägren för att få mer pengar att köpa sprit för... När de hade smort kråset och var stupfulla, såg de sig om efter andra förlustelser. Ofta valde de ut de vackraste judiska flickorna bland de nakna kvinnor som defilerade förbi, släpade dem med sig till sina baracker, våldtog dem och levererade dem sedan till gaskamrarna. (A. Donat, The Death Camp Treblinka, Holocaust Library 1979, s. 165.)

Hur de 800 000 eller fler liken från Treblinka kunde undanröjas spårlöst, skildrar flera författare. Här först ett utdrag ur Jean-François Steiners bok *Treblinka. Die Revolte eines Vernichtungslagers*:

Han var blond och mager, hade ett vänligt ansikte, uppträdde anspråkslöst och infann sig en solig förmiddag med sin lilla resväska framför porten till dödsriket. Han hette Herbert Floss och var expert på likbränning...

Nästa dag travades den första likhögen upp, och Herbert Floss röjde sin hemlighet: likhögens sammansättning. Som han förklarade det, brann inte alla lik på samma sätt. Det fanns bra och dåliga lik, eldfasta och eldfängda. Konsten bestod i att använda de bra att bränna de dåliga med. Enligt hans forskning - som han tydligen hade fört långt - brann gamla lik bättre än nya, tjocka bättre än magra, kvinnor bättre än män och barn sämre än kvinnor men bättre än män. Därav framgick det att gamla lik av tjocka kvinnor utgjorde de idealiska liken. Herbert Floss lät lägga sådana åt sidan, liksom mans- och barnlik. Sedan man grävt upp och sorterat närmare 1000 lik, övergick man till staplingen, varvid man lade det goda brännmaterialet underst och packade det dåliga ovanpå. Bensindunkar, som man erbjöd Floss, avvisade han och begärde i stället fram ved. Hans föreställning måste bli perfekt. Veden lades till rätta under likhögens halster i små brandhärddar som liknade lägereldar. Prövningens timme slog. Man räckte honom högtidligt en tändsticksask. Han böjde sig ner, tände den första brandhärden, sedan de andra, och medan veden efter hand övergick i lågor, gick han på sitt egendomliga sätt fram till funktionärerna, som väntade ett stycke därifrån.

Allt högre nådde flammorna och slickade liken, först dröjande, men sedan med blossande kraft... Plötsligt stod likhögen i ljusan låga. Flammorna sköt i höjden, stötte ut rökmoln, ett väldigt sprakande hördes, de dödas ansikten förvreds smärtsamt, köttet brast. Ett helvetiskt skådespel. Till och med SS-männen stod ett ögonblick som förstenade och betraktade stumma underverket. Herbert Floss strålade. Likbålets uppflammande var hans livs skönaste upplevelse...

En sådan händelse måste firas. Bord bars fram, ställdes mitt emot likbålet och dukades med sprit-, öl- och vinflaskor. Dagen led mot sitt slut, och aftenhimlen verkade återspegla likbålets höga lågor där borta vid horisonten, där solen gick ner med en eldbrands prakt.

På Lalkas tecken small korkarna, och en fantastisk fest började. Den första skålen ägnades Führern. Grävmaskinmanskaper hade återgått till sina redskap. Då SS-männen rytande höjde glaset, verkade maskinerna ha fått liv; med häftiga rörelser sträckte de stålarmarna mot himlen till en ryckig, vibrerande Hitler-hälsning. Det var som en signal. Tio gånger höjde männen armen och lät varje gång ett "Sieg-Heil" ljuda. De levande maskinerna återgäldade maskinmänniskornas hälsning, och luften genljöd av hurrarop till Führern. Festen varade tills likbålet var utbrunnet. Efter skålarna sjöng man; vilda, hemska sånger klingade, hatfyllda, förskräckliga sånger; sånger till det eviga Tyskland. (Steiner, Treblinka, Gerhard Stalling Verlag 1966, s. 294ff.)

Nazisternas häpnadsväckande pyrotekniska färdigheter beskrivs också av Wassilij Grossman i *Die Hölle von Treblinka* (citerat efter *Historische Tatsachen* nr 44):

Man arbetade dag och natt. Människor, som deltagit i likbränningen, berättar att dessa ugnar liknade gigantiska vulkaner, vilkas förskräckliga hetta svedde arbetarnas ansikten, och att flammorna slog upp 8 till 10 meter... I slutet av juli blev hettan kvävande. När man öppnade gravarna, välldes ånga upp som ur gigantiska kittlar. Den hemska stanken och hettan från ugnarna dödade de utmärklade människorna. När de drog fram de döda bröt de själva samman, dog och föll på ugnarnas halster.

Den trovärdige judiske förintelseöverlevaren Jankel Wiernik lyckliggör oss med ytterligare, pikanta detaljer:

Liken dränktes in med bensin. Detta medförde avsevärda kostnader, och resultatet var otillfredsställande; manliga lik ville helt enkelt inte brinna. Så snart ett flygplan dök upp på

*himlen, inställdes hela arbetet, och liken täcktes med löv till skydd för flygspaning. Det var en fasansfull anblick, den hemskaste som ett mänskligt öga någonsin skådat. Då liken av havande kvinnor brändes, sprack buken, och man kunde se fostret brinna i moderlivet... Gangsterna står invid askan och skakar i sataniska skrattparoxysmer. Deras ansikten strålar av sant diabolisk fröjd. De skålar i vodka och de mest utsökta spritdrycker, medan de värmer sig vid elden. (Donat, *The Death Camp Treblinka*, s. 170-171)*

För att lättare klara av stressen i Treblinka sökte tyskar och ukrainare avspänning i musiken. Experten på förintelsen Rachel Auerbach berättar:

För att försköna mördandets monotoni grundade tyskarna en judisk orkester i Treblinka... Denna fullgjorde ett dubbelt ändamål: För det första dränkte tonerna så långt möjligt skriken och jämrandena från människorna som drivits in i gaskamrarna, och för det andra sörjde den för den musikaliska underhållningen av lägermanskapet, som bestod av två musikälskande nationer: tyskar och ukrainare. (Donat, s. 44)

Hur massmorden i Sobibor gick till har Alexander Pechersky tagit reda på och beskrivit i *Die Revolte von Sobibor*:

*Vid första anblicken verkade det som om man kommit in i ett helt normalt badrum: kranar för varmt och kallt vatten, tvättställ... Så snart alla kommit in, slog dörrarna igen med en ljudlig skräll. Ur hål i taket dröp en tung, svart substans ner i spiral... (Citerat efter Mattogno, *The Myth of the Extermination of the Jews*)*

Enligt nutida historikers rön begicks likväl inte de 250 000 morden i Sobibor med någon tung, svart substans som dröp ner i spiral, utan med motoravgaser. Återigen har man ersatt en absurditet med en annan.

Man anklagar oss för att vi tendentiöst anfört endast otillförlitliga textstycken? Citera då någon trovärdig vittnesuppgift om gasningarna, en enda sådan!

34. Var finns de "försvunna" miljonerna?

Revisionisterna måste naturligtvis fråga sig vad som hände med de "försvunna" judarna, om de inte blev gasade, och hur högt man skall sätta antalet judiska offer för krig och förföljelser inom Hitlers maktområde.

Den som här väntar sig exakta siffror blir besviken, ty det är omöjligt att prestera sådana. Bortsett från att den fria forskningen hindras av politiska tabun, försvåras varje studium av judisk befolkningsstatistik av otaliga blindskär: Frågan vem som är jude (idag, i assimilationens och blandäktenskapens tidevarv, är det ofta knappast längre möjligt att skilja mellan judar och icke-judar); faktum att USA inte räknar sin judiska befolkning; den sovjetiska och den sionistiska statistikens notoriska otillförlitlighet. Följaktligen måste man nöja sig med uppskattningar.

Den långt viktigaste demografiska studien av judarnas öde i andra världskriget stammar från tysk-amerikanen Walter Sanning. I sitt banbrytande verk *The Dissolution of the Eastern European Jewry* (utgivet av Grabert Verlag på tyska under titeln *Die Auflösung*) förfar Sanning sålunda: Han stöder sig så gott som uteslutande på judiska och allierade källor och godtar tyska underlag endast om de bevisligen härrör från den antinazistiska sidan. Vi sammanfattar kort Sannings undersökningar vad gäller nyckelländerna Polen och Sovjetunionen. Den som är intresserad av detaljer eller av statistik för andra länder, får studera boken.

Ofta talas det om att ca 3,5 miljoner judar levde i Polen 1939. Till denna siffra kommer man genom att man efter år 1931, året för den sista folkräkningen, som angav 3,1 miljoner judar, antar en helt orealistisk tillväxt och ignorerar den judiska massemigrationen. Mellan 1931 och 1939 utvandrade hundratusentals judar på grund av ekonomisk nöd och den allt aggressivare polska antisemitismen. Till och med Institutet för nutidshistoria i München räknar med runt 100 000 judiska utvandrare årligen. Därför kan det inte ha levt fler än 2,7 miljoner judar i Polen år 1939 (enligt Sannings beräkningar 2 633 000).

Av dessa judar bodde en avsevärd del i de områden som besattes av Sovjetunionen i september 1939. När Hitler och Stalin delade Polen, flydde dessutom hundratusentals judar österut. I det av Tyskland annekterade Västpolen liksom Centralpolen, vilket också kom under tyskt herravälde såsom "Generalguvernementet", återstod knappt en miljon (enligt Sanning färre än 800 000!) judar. De judar, som förblev under tysk kontroll, sammanfördes i getton och måste därmed ständigt räkna med att kommenderas ut till tvångsarbete. Också utan massdödanden och gaskamrar var deras lott hemsk nog. Farsoter och svält i gettona krävde tiotusentals offer.

När tyska trupper marscherade in i Sovjetunionen i juni 1941, evakuerades den allra största delen av judarna, enligt officiella sovjetiska uppgifter 80%, och skingrades över jätterikets hela territorium. Detta gällde också de polska judar som sedan 1939 levt under Stalins knutpiska. Av sovjetjudarna hamnade knappast många fler än trekvarts miljon någonsin under tysk överhöghet. Kriget, insatsgruppernas massakrer, pogromer från den inhemska befolkningens sida fordrade en hög blodskatt. Likväl överlevde judarnas stora flertal.

År 1942 började tyskarna skicka judar från alla länder de behärskade till de erövrade områdena i öster. Detta var "judefrågans slutgiltiga lösning". De omflyttade judarna sammanfördes i getton. Dessa deporterades öde är alltjämt mycket litet utforskat. Eftersom dessa omflyttningsaktioner talade emot myten, har segrarmakterna otvivelaktigt förstört hithörande dokument eller låtit dem försvinna i giftskåpet, och "berättelser av överlevande" som varit deporterade var inte välkomna, eftersom ju legenden om den europeiska judenhetens upplösning i förintelselägren då hade prisgivits åt löjet. Likväl medger även de utrotningstroende massdeportationerna av judar till Ryssland; så ägnar sig Gerald Reitlinger ganska utförligt åt denna fråga i sin *Final Solution*. Det hör till förintelsens otaliga underverk att nazisterna vid en tidpunkt, då de sedan länge beslutat judenhetens fullständiga fysiska utrotning, skickade massor av judar förbi förintelseläger, som gick på högvarv, till Ryssland och lät dem bosätta sig där.

Antalet deporterade låter sig inte fastställa. Enligt SS-statistikern Richard Korherr var det 1 873 000 fram till mars 1943. Självfallet är Korherr-rapporten inte absolut tillförlitlig.

I sin bok *Die zweite babylonische Gefangenschaft* befattar sig Steffen Werner med judars bosättning i Vitryssland. Även om boken måste läsas med försiktighet, staplar den indicium på indicium för att ett mycket stort antal judar skickades till Vitrysslands östliga del och blev kvar där efter krigsslutet. Av de polska judar, som hamnade i Sovjetunionen, stannade säkerligen en mycket stor del kvar, då de i Polen förlorat all sin egendom och där inte hade några framtidsutsikter. Dessutom förde Sovjetunionen vid denna tid en uttalat judevänlig politik; detta ändrade sig först strax före Stalins död. Det verkar osannolikt att väst- och centraleuropeiska judar skulle ha frivilligt stannat i Sovjetunionen någon längre tid. Hölls många kvar mot sin vilja? Hur många dog, hur många återvände hem och utvandrade vidare därifrån? Vad hände till exempel med de tusentals holländska judar, som via Birkenau och Sobibor deporterades till Ryssland? Idel obesvarade frågor! Idag, nära ett halvt sekel efter krigsslutet, är det på tiden att begrava gaskammaridiotin och därmed göra slut på det av staten befallda hyckleriet, ljugandet och förfalskandet, att öppna arkiven och uppmuntra hederlig historisk forskning i stället för att dra seriösa forskare som Faurisson inför rätta, förbjuda studier som bygger på exakta vetenskaper, såsom Leuchter- och Rudolf-rapporterna, och att sätta böcker som Stäglichs *Auschwitz- Mythos* på index.

35. *Upplösningen*

Kort efter krigsslutet utvandrade flera hundra tusen judar till Palestina, USA och många andra länder. Till det mest fascinerande i Sannings bok hör framställningen av dessa utvandringssvågor. Sanning visar på vilka äventyrliga vägar många judar nådde sina nya hemländer. Många fastnade på Cypern eller i Persien, innan de nådde sitt egentliga mål; andra vistades åratals i Marocko eller Tunisien. Alla uppgifter styrks med officiell befolkningsstatistik liksom med citat ur judiska författares verk.

För de tyskockuperade territorierna i Sovjetunionen beräknar Sanning förluster i storleksordningen 130 000 och för de europeiska staterna i storleksordningen något över 300 000 människor. Han påpekar att det verkliga antalet offer kan vara väsentligt mindre liksom några hundra tusen större. Oss förefaller det andra alternativet långt sannolikare än det första. Det är visserligen högst osannolikt, men i betraktande av de otaliga ovissheterna inte helt uteslutet, att det judiska folkets förluster i människoliv under tysk överhöghet kan ha uppgått till omkring en miljon. Från detta tal utgick på sin tid Rassinier, den revisionistiske pionjären.

36. *Talet sex miljoner*

Det mytiska talet sex miljoner mördade judar dök upp i sionistpropagandan redan 1942! Den 9 maj 1942 förkunnade Nahum Goldmann, senare president för Judiska världskongressen, att av åtta miljoner judar inom Hitlers maktområde skulle endast två till tre miljoner överleva kriget. Senare misshandlade man all befolkningsstatistik tills man nådde det önskade talet åtminstone tillnärmelsevis. Därvid förfar historieförfalskarna sålunda:

- De tar hänsyn till den enorma utvandringen före kriget mestadels endast i fråga om Tyskland och Österrike.
- De ignorerar den icke föraktliga judiska emigrationen under kriget.
- De utgår från resultaten av de första folkräkningarna efter kriget, vilka genomfördes 1946 eller 1947, alltså efter utvandringen av hundratusentals judar till utomeuropeiska områden.
- De tar inte kännedom om de massevakueringar av sovjetjudar som genomfördes efter den tyska inmarschen och som ogensägligen bevisas av sovjetiska källor, och de förtiger flykten av majoriteten polska judar till Sovjetunionen.
- Alla judar, som tyskarna omflyttade till Ryssland och som blev kvar där, förklaras mördade. Till förintelsens offer räknas också de judar som omkommit vid Stalins deportationer och i de sovjetiska arbetslägren, liksom judiska soldater hos de allierade som stupat i strid.
- Sådana subtiliteter, som att negativa tillväxttal blev följderna av att unga människor emigrerade i massor, vill de utrotningstroende helt enkelt inte veta av.

Vi visar med två exempel hur historieförfalskarna arbetar.

Exempel ett: En polsk jude utvandrar på trettioalet, liksom tiotusentals av hans trosfränder, till Frankrike.

Där grips han 1942 och skickas till ett koncentrationsläger. Under den tyska ockupationen deporterades enligt den sionistiske forskaren Serge Klarsfeld 75 721 franska judar. Fler än en tredjedel av dessa var sådana som hade utländska pass, eftersom Pétain principiellt motsatte sig bortföranden av franska medborgare. För att kunna sätta antalet döda bland dessa deporterade så högt som möjligt förklarar Klarsfeld i sin *Mémorial de la déportation des juifs de France* alla dem döda som vid slutet av år 1945 ännu inte anmält sig vid krigsveteranministeriet. En sådan anmälan var dock inte alls obligatorisk! Dessutom hade många av de återvändande judarna av främmande nationalitet utvandrat direkt till Palestina, Amerika eller annorstädes.

Låt oss anta att juden i vårt exempel efter sin återkomst ur ett arbetsläger 1945 emigrerade till Sydamerika. Han figurerar nu dubbelt i förintelsestatistiken. För det första hör han till de judar som enligt den sista polska befolkningsstatistiken av år 1931 ännu levde i Polen men inte längre gjorde det efter kriget och alltså blivit gasade. För det andra hade han i slutet av december 1945 inte anmält sig vid krigsveteranministeriet och blev alltså en av de gasade franska judarna. Ytterligare två döda till förintelsestatistiken!

Exempel två: En judisk familj, som vi kallar Süssmann, grips 1942 av nazisterna. Mannen skickas till tvångsarbete i ett läger, hustrun och de två barnen skickas att bosätta sig i ett getto, där hon finner en ny man. Efter krigsslutet utvandrar kvinnan med barnen och den nye partnern till Israel, där de bildar en ny familj. Sin förste man anmäler hon som saknad, varpå han ingår i förintelsestatistiken. I verkligheten utvandrade han 1945 till USA, där han låter registrera sin hustru och de två barnen som döda. Men skulle någon senare komma på tanken att i USA söka efter Jakob Süssmann, så vore det förgäves, ty Jakob Süssmann existerar inte längre. En dödsannons i den tyskspråkiga judiska Newyork- tidningen *Aufbau* den 19 mars 1982: "Den 14 mars 1982 avled plötsligt vår älskade, snälle far, svärfar och farfar James Sweetman (Süssmann), tidigare Danzig...".

Andra exempel på dylika namnändringar hämtade från *Aufbau* anförs i *Historische Tatsachen* (nr 52): Königsberger blev King, Oppenheimer Oppen, Malsch Maier, Heilberg Hilburn, Mohrenwitz Moore, Günzburger Gunby. – Familjen Süssmann har alltså avsatt fyra namn till förintelsestatistiken, fastän alla fyra överlevde kriget.

37. Det demografiska problemets lösning ligger i Sovjetunionen

Enligt den folkräkning, som gjordes i början av år 1939, levde då i Sovjetunionen något över 3 miljoner judar. Redan vid denna tidpunkt kunde det knappast längre vara tal om någon naturlig tillväxt av denna folkgrupp, detta på grund av den judiska minoritetens extremt låga födelsetal liksom den tilltagande tendensen till assimilation. Den första folkräkningen efter kriget [genomförd år 1959, ö.a.] resulterade visserligen i endast 2 267 000 judar; dock är alla sionister överens om att denna siffra ligger långt från verkligheten; vid denna tid rådde i Sovjetunionen redan ett utpräglat antisionistiskt klimat, och den som uppgav sig som jude fick räkna med krångel. Därtill kom att många judar inte längre kände sig som sådana, utan kände sig och uppgav sig vara ryssar, ukrainare etc., och vid de sovjetiska folkräkningarna gällde att envar kunde uppge den nationalitet han ansåg sig tillhöra.

Ännu efter att massutvandringen av sovjetiska judar till Israel och USA börjat, räknade judiska och israeliska källor med över 4 miljoner sovjetjudar, och 1 juli 1990 skrev *New York Post*:

Tidigare ansåg man att det levde två till tre miljoner judar i Sovjetunionen. Israeliska emissarier, som tack vare de förbättrade diplomatiska relationerna kan resa fritt i

Sovjetunionen, uppger dock att det verkliga talet uppgår till mer än 5 miljoner.

Om denna siffra stämmer, måste före utvandringssvågen, alltså i slutet av 60-talet, ha levat inemot 6 miljoner judar i Sovjetunionen – statistiskt sett omkring 3 miljoner "för många". Därmed är entydigt bevisat att större delen av de "gasade" polska judarna liksom många judar från andra europeiska stater (framför allt Rumänien och Baltikum) uppsugits av Sovjetunionen.

Historieförfalskarklickens matematiska trollkonster avslöjar sig i det samlingsband Wolfgang Benz gav ut 1991, *Dimension des Völkermords*, där det förekommer ett bidrag om Sovjetunionen författat av en viss Gert Robel. Enligt Robel fanns det före det tysk-sovjetiska kriget över 5 miljoner judar i Sovjetunionen, vilket i stort sett motsvarar det tal Sanning räknat fram. Enligt Robel skall 2 800 000 sovjetjudar ha massakrerats av tyskarna.

Under kriget omkom åtminstone 12% av den sovjetiska befolkningen, huvudsakligen på grund av Stalins massevakueringspolitik och den brända jordens taktik, och det synes inte finnas någon grund för antagandet att de judiska krigsoffren skulle ha varit procentuellt färre. Alltså måste av de 2 300 000 judar, som enligt Robel överlevde de tyska massmorden, ytterligare 280 000 eller fler ha omkommit av andra krigsbetingade orsaker. År 1945 kan alltså, om vi ska tro Robel, högst 2 020 000 judar (snarare långt färre) ha levat i Sovjetunionen. Hur kan då, med tanke på de låga födelsetalen och den starka assimilationstendensen, dessa två miljoner ha blivit nästan tre gånger fler i slutet av sextioalet? – Den lättsinniga pappersbunt Benz presterat upphöjde massmedierna naturligtvis till vetenskapligt mästerverk.

38. Enskilda öden

Av många enskilda öden framgår att det i koncentrationslägren inträffade många dödsfall genom epidemier och umbäranden, men inte genom någon systematisk förintelse. Efter den tyska ockupationen av Italien anslöt sig Primo Levi till partisanerna. Han råkade i fångenskap och bekände sig öppet som jude. Nazisterna skickade honom till tvångsarbete i Auschwitz. Han överlevde och skrev efter sin befrielse boken *Se questo è un uomo*.

Den österrikiske juden och vänstersocialisten Benedikt Kautsky skulle enligt klichén ha säkrat sin död i dubbelt måtto. Han tillbragte sju år i läger: Dachau, Buchenwald, Auschwitz och Buchenwald igen. Efter kriget skrev han sin bok *Teufel und Verdammte*. Hans mor dog åttioårig i december 1944 i Birkenau. Att man överhuvudtaget spärrade in så gamla människor är en skam, men någon önskan att döda henne kan inte skönjas: fru Kautsky fick läkarvård. Om hon hade levt längre i frihet är ovisst med tanke på de hemska förhållanden som rådde sista krigsvintern.

Otto Frank och hans döttrar Anne och Margot överlevde Auschwitz. Anne och Margot deporterades till Belsen, där de dog i början av 1945, förmodligen i fläckfeber. Otto Frank dog som gammal man i Schweiz.

I *Das jüdische Paradox* (Europ. Verlagsanstalt 1978, s. 263) skriver Nahum Goldmann, som i många år var president för Judiska världskongressen:

Men 1945 fanns det närmare 600 000 judar, som överlevt koncentrationslägren och som inget land ville ta emot.

Om nazisterna ville utrota judarna, hur kunde då 600 000 judar överleva de tyska lägren? Nazisterna hade ju från Wannsee-konferensen till krigsslutet tre år och tre månader på sig att fullborda sitt förintelseverk!

Låt oss kasta en blick på den långa listan på framstående judar, som överlevt Auschwitz eller de andra tyska lägren och fångelserna! Vi finner där bland andra:

Léon Blum, ledare för folkfrontsregeringen i förkrigstidens Frankrike.
Simone Veil, senare president för Europaparlamentet.
Henri Krasucki, senare andreman i det franska fackförbundet CGT.
Marie-Claude Vaillant-Couturier, senare ledamot av det franska kommunistpartiets centralkommitté.
Jozef Cyrankiewicz, senare polsk regeringschef.
Dov Shilanski och Sheevach Weiss, tidigare och nuvarande talman i Knesset.
Georges Charpak, nobelpristagare i fysik 1992.
Roman Polanski, filmregissör (*Rosemary's Baby*).
Leo Baeck, betydande rabbin och filosof.
Ernest Mandel, trotskistisk chefideolog.
Jean Améry, filosof.
Samuel Pisar, fransk författare.
Jurek Becker, tysk författare.
Erik Blumenfeld, CDU-politiker.
Hermann Axen, SED-politiker.
Paul Celan, lyriker (*"Der Tod ist ein Meister aus Deutschland"*).
Simon Wiesenthal, "nazijägare".
Ephraim Kishon, satiriker.
Heinz Galinski och Ignaz Bubis, ordförande i Tyska judars centralråd.
Georges Wellers och Schmul Krakowski, båda författare till böcker om förintelsen.
Och Elie Wiesel.

I januari 1945 drabbades Auschwitz-fången Elie av en fotskada. Därmed blev han oförmögen till arbete och alltså vigd åt döden? Visst inte, han lades in på sjukhus och fick läkarvård. Under tiden ryckte röda armén närmare. Man meddelade fångarna att de friska skulle evakueras och att de sjuka kunde stanna kvar, om de så önskade. Elie och hans far hörde till de sjuka. Och vilket val gjorde då de två? Stanna kvar och vänta på befriarna? Nej, de anslöt sig frivilligt till tyskarna – samma tyskar som inför Elies ögon kastat spädbarn i en eldgrop och knuffat ner vuxna judar i en annan, större eldgrop, varpå Elie och hans far fick tomt stirra in i elden i timtal! Läs hans bok *La nuit* eller den tyska, av Curt Meyer-Clason förfalskade, versionen *Die Nacht zu begraben, Elischa*.

Hitlers mål var att utrota judarna. På Wannsee-konferensen beslöt man att förinta judenheten. Detta hamras in i våra skolbarn. Om historielärarna och historieböckerna har rätt, så skulle i maj 1945 inte finnas några 600 000 före detta koncentrationslägerfångar i livet, utan endast 600, snarare färre. Tredje riket var en ytterst effektiv polisstat.

Var och en av dessa "överlevande" hävdar visserligen att han eller hon klarat sig som genom ett under, men under på löpande band är inga under längre. Människor som Wiesel och Wiesenthal är inga kronvittnen om förintelsen, utan levande bevis för att det inte fanns någon förintelse.

39. Steinbergs släkträff

State Time (Baton Rouge, Louisiana, USA) av den 24 november 1978 uppger:

En gång levde Steinbergs i en liten judisk by i Polen. Det var före Hitlers dödsläger. Nu har en mäktig grupp av över 200 överlevande och deras ättlingar infunnit sig här för att gemensamt fira en särskild, fyra dagars högtid, som lämpligt nog började på tacksägelsedagen ("thanksgiving day"). Släktingar har kommit från Kanada, Frankrike, England, Argentina,

*Colombia, Israel och minst 13 städer i USA. "Det är fantastiskt", sade Iris Krasnow från Chicago. "Här är fem generationer samlade, från ett tre månader gammalt spädbarn till 85-åringar. Människorna gråter av lycka och upplever ett underbart ögonblick. Det är nästan som en samling flyktingar från andra världskriget." Sam Klaparda från Tel Aviv blev mållös, då han i salongen på Hotel Marriot vid Los Angeles' internationella flygplats såg ett imponerande släkträd. "Det är storartat vad många släktingar jag har", sade han... För Iris Krasnows mor Hélène, som utvandrade från Polen till Frankrike och därifrån till USA, blev samlingen en fröjdefull händelse. "Jag kan inte tro att så många har överlevt förintelsen. Man finner så mycket liv här - en ny generation. Det är underbart. Om Hitler fick veta detta, skulle han vända sig i sin grav." (Citerat efter Serge Thion, *Vérité historique ou vérité politique?*, La Vieille Taupe 1980, s. 325-325.)*

Av de hundratals, som Steinbergs inte lyckades återfinna, omkom säkerligen många under tyskt herravälde. Andra, som de återfunna, lever utspridda i alla möjliga länder i västvärlden, från Israel till USA och Argentina. Ännu fler lever någonstans på Rysslands omätliga vidder eller har dött en naturlig död.

40. För folkomfostrarna räckte det inte med en förintelse

För folkomfostrarna räckte det inte riktigt med det påhittade folkmordet på sex miljoner judar. Alltså uppfann de ännu ett folkmord, på 500 000 zigenare.

Från och med 1941 utrotades zigenare på Östeuropas ockuperade områden lika systematiskt som de judar som bodde där. Detta massmord har... också senare knappast utforskats i detalj. Man talade inte mycket om det då det pågick, och man vet inte ens idag mycket mer än att det har ägt rum. (Anmerkungen zu Hitler, Fischer Taschenbuch Verlag 1981, s. 130.)

Det finns alltså inga som helst bevis för folkmordet på zigenarna, men likafullt vet man att det har ägt rum! I nummer 23 av *Historische Tatsachen* behandlar Udo Walendy utförligt den imaginära zigenarförintelsen. Självfallet har detta nummer av tidskriften, liksom en rad andra, förbjudits av censuren i den "friaste tyska staten i historien", fastän man inte kunnat påvisa en enda felaktig utsaga hos Walendy. – "Ingen bok förevigar deras martyrium, ingen monografi beskriver deras väg in i gaskamrarna och inför Tredje rikets exekutionskommandon", beklagar *Der Spiegel* (nr 10/1979) avsaknaden av varje material om det femhundrausenfaldiga zigenarmordet.

Detta förvånar inte på något vis, eftersom detta folkmord utspelat sig enbart i folkomfostrarnas och historieförfalskarnas fantasi.

41. Robert Faurissons omdöme om förintelselegenden

Det verkar närmast obegripligt att en så avskyvärd legend som den om gasningen av miljoner oskyldiga människor försvaras av ett demokratiskt system med censur och terror. Ännu obegripligare synes det i förstone vara att just de klamrar sig mest envist fast vid myten som kommer att vakna upp ur en mardröm, när århundradets bedrägeri äntligen spricker, nämligen judarna – och tyskarna.

Lögnen hålls med all makt vid liv, därför att genombrottet för den historiska sanningen skulle

medföra en omätlig katastrof med oreparerbara efterverkningar för många oerhört mäktiga människor.

Robert Faurisson, som kanske mer än någon annan bidragit till att avslöja det största bedrägeriet i mänsklighetens historia (utan honom hade Leuchter-rapporten inte kommit ut), har en teori som kan sammanfattas i 60 ord och som i en senare, utvidgad version lyder som följer:

Nazisternas föregivna gaskamrar och det föregivna folkmordet på judarna är en och samma historielögn, som utnyttjas till en gigantisk politisk och ekonomisk utpressning. Lögnens huvudsakliga profitörer är Israel och den internationella sionismen. De huvudsakliga offren är det tyska folket - men inte dess ledande skikt! - palestinierna i sin helhet och slutligen den yngre generationen av judarna, som genom förintelsereligionen innesluts alltmer i ett psykologiskt och moraliskt getto.

42. "Hur tjänar man miljoner på att berätta sagor?"

Sedan 1952 har Förbundsrepubliken Tyskland – enligt tidskriften *Der Spiegel* nr 18/1992 – betalat 85,4 miljarder DM till Israel och de sionistiska organisationerna, liksom till enskilda judar. En liten del av denna summa har gått till före detta koncentrationslägerfångar; det moraliskt berättigade i just dessa utbetalningar bestrids inte. Huvuddelen av pengarna har dock betalats såsom böter för fritt påhittade gaskamrar till en stat, som vid tidpunkten för det påstådda folkmordet inte ens existerade. I *Das jüdische Paradox* (s. 171) skriver Nahum Goldmann:

Utän de tyska skadeståndsinsatserna, som gjordes de första tio åren efter Israels grundande, hade staten knappast ägt hälften av sin nuvarande infrastruktur; alla tåg, alla fartyg, alla elverk liksom en stor del av industrin är av tyskt ursprung.

Inte undra på att Goldmann på ett annat ställe (s. 180) småler illmarigt:

Jag ska berätta för er om två episoder, som hör till kapitlet "Hur tjänar man miljoner på att berätta sagor?"...

Vidare tjänar förintelsen Israel som ett beprövat medel att säkra USAs obetingade stöd. De som får lida för denna politik är palestinierna.

De är huvudoffren för förintelsens Molok, och till följd av de gaskamrar sionisterna hittat på tvingas de till största delen sedan årtionden bo i eländiga flyktingläger. Slutligen betjänar sig staten Israel liksom de internationella sionistiska organisationerna av förintelsen för att hålla judarna i alla länder i ett tillstånd av permanent hysteri och förföljelsepsykos och på så vis svetsa dem samman. Det finns i grund och botten endast ett band som håller samman alla världens judar, aschkenaser och sefarder, troende och ateister, vänster och höger: det hemska förintelsetraumat, den ursinniga beslutsamheten att aldrig mer låta sig som lamm ledas till slaktbänken. Så blev förintelsen till det religionssurrogat som också den mest inpiskade judiska agnostiker kan tro på. Så blev gaskamrarna i Auschwitz för judarna den viktigaste helgedomen i världen.

Men inte ens detta är huvudorsaken till att lögnen ur israelisk och sionistisk synvinkel måste upprätthållas till varje pris. Den dag svindeln går i putten, slår timmen noll i Israel och för all världens judar. Precis som tyskarna (och österrikarna) kommer judarna att fråga sina ledare: Varför har ni ljugit för oss dag efter dag? Den förtroendeförlust, som det samlade israeliska och judiska etablissemangen – politiker, rabbiner, författare, journalister, historiker – då kommer att

lida, torde aldrig kunna repareras. Under dessa omständigheter är den israeliska och judiska härskande kasten förbunden med den motsvarande tyska makteliten genom ett förskräckligt ödesband: De har båda trasslat in sig i ett nät av lögner som de inte längre kan ta sig ur. Därför söker de förtvivlat och med alla medel skjuta upp Dagen X.

43. Varför fruktar det tyska och österrikiska etablissemanget den historiska sanningen som djävulen vigvattnet?

Att de tyska och österrikiska politikerna och intellektuella hjälper till med att hålla förintelsehistorien vid liv, verkar i förstone vara ett bevis för dess riktighet. Varför, undrar man, skulle dessa människor belasta sitt eget folk med påhittade skräckhistorier?

Vi har redan sett att Förbundsrepubliken Tyskland övertog segrarnas historiebild av såväl inrikes- som utrikespolitiska skäl. Å ena sidan ville de tyska politikerna och intellektuella omfostra sitt folk genom att regelbundet inskräpa i det vilket barbari nationalismen varit och är. Å andra sidan ville den västtyska staten profilera sig som USAs mönsterallierad och slippa en annars oupphörlig antitysk kampanj från de sionistiskt kontrollerade USA-mediernas sida.

För de västtyska konservativa hade det väl räckt med en måttfull förintelse- och gaskammarpropaganda. Auschwitz två gånger i månaden hade varit nog för dem. Men saken övertogs snart av vänstern, vars mål är det fullkomliga utslocknandet av all nationalkänsla. Press, TV, präster och lärare serverade folket Auschwitz tre gånger om dagen. De konservativa kunde inte göra något åt detta, då de annars genast blivit anklagade för att söka rentvå Hitler. Nu sitter de tillsammans med vänstern i en fälla som de inte kommer ur: politiker från CSU till de gröna, mediafolk, författare och inte minst "historiker", som i årtionden uppburit lön för att skriva av varandras smörja och förfalska historien för att kriminalisera sitt eget folk, skulle utlämnas till sina landsmäns gränslösa avsky och bottenlösa förakt. Hela det ledande och åsiktsbildande skiktet i en stat står idag med ryggen mot väggen och söker förtvivlat skjuta upp konkursdagen så länge som möjligt – genom den mest fulländade presscensur som någonsin funnits i historien, genom en alltmer påträngande förintelsepropaganda (det skrivs och talas om förintelsen betydligt mer idag än för tio eller tjugo år sedan!), liksom slutligen genom en ändlös rad rättegångar, där det enda argumentet mot revisionisterna består i att mordet på sex miljoner judar är ett bevisat faktum.

Liknande förutsättningar gäller i Österrike, där den härskande kastens beteende antagit rent sinnessjuka drag. Envar österrikare, som bevisar att gaskamrarna i Auschwitz inte hade kunnat fungera enligt fysikens och kemins lagar, riskerar numera ett tioårigt fängelsestraff.

44. Varför är makthavarna och opinionsbildarna i de västliga demokratierna intresserade av att ljugandet fortsätter?

För härskarna i de västliga demokratierna utom Tyskland och Österrike vore slutet på legenden visserligen inte ett dråpslag men ändå i allra högsta grad obehagligt och skulle varaktigt skaka folkens förtroende för det demokratiska systemet: Vad är det för en demokrati, där en svindel av denna storleksordning hålls vid liv i årtionden med primitiva polisstatsmetoder?

Katastrofala skulle följderna bli särskilt för vänstern, vars mål är att genom massiv invandring från tredje världen skapa det "mångkulturella samhället", dvs gradvis undantränga de inhemska folken. Förintelsen utgör det starkaste trumfkortet mot varje slags patriotism, då denna enligt vänstern slutligen leder till Auschwitz.

För våra historiker, journalister och intellektuella blir slutet på förintelselegenden ett nederlag utan like. Slutligen har de skyddat lögnen åtminstone indirekt (genom sin tystnad). De får skämmas ögonen ur sig, när sanningen till sist bryter igenom. Undra sedan på att censuren hanteras med allra största stränghet – när mediafolket och historikerna kämpar för gaskamrarna, kämpar de för sig själva.

45. Varför tror så gott som alla icke-delaktiga på förintelsen?

Varje människa, som vuxit upp i det västerländska samhället, har från tidigaste barndom ständigt fått höra om förintelsen av judarna. Under dessa omständigheter måste varje tvivel på denna i förstone verka lika absurt som att tvivla på att andra världskriget ägt rum. Också den som konfronteras med bevisen för att man bedragit oss, kan efter alla år av hjärntvätt inte längre tänka om. Visserligen finns det några som vet eller åtminstone anar att man har ljugit för oss. Ändå är det få om ens någon som vågar uttala detta högt, då de vet vilket pris demokratin har satt på ett dylikt kätteri: En oupphörlig häxjakt från mediernas sida, terror också mot familjen, förintelse av yrkesställning och i vissa stater böter och fängelsestraff.

46. Är det av ondo för majoriteten judar att förintelselögnen upphör?

För staten Israels och de sionistiska organisationernas ledare kommer den historiska sanningens seger att betyda en katastrof. För det överväldigande flertalet judar, de över 99 procent, som tror på förintelsen därför att man ljugit för dem liksom man ljugit för icke-judarna, blir det först en chock när svindeln spricker, sedan en befrielse: Föreställningen att sex miljoner av deras trosfränder blivit utrotade endast därför att de var judar, och den ständiga fruktan för att en sådan tragedi skall upprepas, måste verka som en ändlös mardröm för judarna. Som Robert Faurisson skriver, inestänger förintelselögnen judarna i ett osynligt getto och avskiljer dem från den övriga världen. Rasar murarna till detta getto, så är det en välsignelse för det judiska folket i dess helhet.

47. Varför måste vi övervinna förintelselögnen?

Vi måste övervinna lögnen för dess egen skull, eftersom en så vidunderlig lögn förpestar världen. Vi måste övervinna den, eftersom den utgör en skamlös historieförfalskning. I varje krig lider och dör människor, och i andra världskriget led och dog fler människor än någonsin tidigare. Enbart i Leningrad svalt 640 000 ryssar ihjäl under blockaden; polackerna fick 1944 se sin huvudstad förvandlas till grus och aska och 180 000 landsmän dö i ruinerna; vid den fullkomligt meningslösa bombningen av Dresden kort före krigsslutet brändes minst 130 000 människor ihjäl.

Leningrad, Warszawa och Dresden är tre symbolmättade namn för inalles fler än 40 miljoner dödsoffer. Ändå talas det mer om de lidanden och offer ett visst folk utstått än alla andra folk tillsammans, och detta folks förluster i människoliv överdrivs sex till tolv gånger om.

Vi måste övervinna lögnen, eftersom vi inte kan bygga upp något Europa av likaberättigade folk, så länge ett europeiskt folk vareviga dag smutskastas för ett påhittat gaskammarfolkmord. Och slutligen måste vi övervinna lögnen, eftersom den har gjort oss sjuka och förlamat vår vilja att hävda oss själva, att värna våra berättigade intressen. Den vanvettiga asyl- och invandringpolitiken i många europeiska stater, vilken måste leda till olösliga sociala och etniska problem och till den inhemska befolkningens slutliga undanträngande, har sina rötter i förintelselögnen: Eftersom våra föräldrar och farföräldrar på sin tid inte rörde ett finger för att rädda judarna undan gaskamrarna, måste vi barn och barnbarn sona detta genom att ta emot ett gränslöst antal invandrare från främmande kulturkretsar! Denna politik, som byggts på skuldkomplex och självhat, för oss mot avgrunden.

48. Kan århundradets bedrägeri överleva århundradet?

Sannolikt inte, och om det ändå gör det, så blir det i alla händelser bara några år. Hittills i historien har det aldrig lyckats de härskande att i längden, med censur och terror, undertrycka en sanning som de hatar. Den kopernikanska världsbilden bröt igenom trots inkquisitionen. Så förmår staternas förtrycksåtgärder och mediernas censur endast uppskjuta revisionismens seger men inte förhindra den, och inom överskådlig tid kommer gaskamrarna att hamna där de hör hemma: på historiens sopbacke.

49. Tron på förintelsen - 1900-talets motsvarighet till tron på häxor

Förintelselögnen är obscen. I sin erbarmliga primitivitet utgör den en förolämpning mot varje tänkande människa, som känner fakta. Det går knappt en dag utan att tidningarna berättar om någon som "överlevt förintelsen" – hade tyskarna verkligen velat utrota judarna, så hade knappast någon av dessa människor varit vid liv ens i maj 1945.

"Historikerna" berättar för oss att man i Auschwitz mördade en miljon judar med zyklon B, i Belzec och Treblinka sammanlagt 1,4 miljon judar med dieselavgaser. I Auschwitz skall man ha bränt de flesta döda under bar himmel, I Belzec, Treblinka, Chelmno och Sobibor skall man gjort detta med alla, utan att efterlämna aska eller benrester. Detta lögnbygge skulle genast ha störtat samman, om den första tyska förbundsregeringen 1949 för ett par tusen mark skaffat fram tre expertutlåtanden – det första av en skadedjursbekämpare som var förtrogen med zyklon B och dess egenskaper, det andra av en dieselmotorkonstruktör och det tredje av en kremeringsexpert. Den första specialisten hade förklarat att "vittnesmålen" och "gärningsmännens bekännelser" beträffande massmord med zyklon B stred emot naturlagarna. Den andra hade klarlagt att massmord med dieselavgaser visserligen är möjligt rent teoretiskt och med stora svårigheter men i praktiken knappast rimligt, eftersom vilken vanlig bensinmotor som helst är ett mycket farligare mordvapen än en dieselmotor. Den tredje hade kategoriskt fastställt att historien om att miljontals lik kunnat undanröjas i det fria är fullkomligt vansinnig. Tre expertutlåtanden, avgivna 1949, hade skonat världen många årtiondens enfaldig förintelsepropaganda!

Framtidens historiker kommer otvivelaktigt att dra slutsatsen att 1900- talets förintelsehysteri var en exakt motsvarighet till medeltidens tro på häxor.

På medeltiden trodde hela Europa, de största andarna inräknade, på häxor. Vid otaliga rättegångar bevisade man att häxor hade drivit otukt med den onde, och man fick dem att bekänna sina skamliga förehavanden. Tack vare deras bekännelser visste man att Satans penis var täckt med fjäll och hans säd iskall. Med hjälp av naturvetenskapliga metoder kunde förtjänstfulla forskare bevisa att många häxor aldrig lämnade sängen under valborgsmässoatten, då de troddes rida på sin kvast till Blåkulla för att där para sig med mörkrets furste. Detta betydde att det inte var i sitt kroppsliga jag som häxorna red på kvasten, utan i sitt andra, sitt själsliga jag. I likhet med häxorna hamnade tusentals gudlösa kättare på bålet, därför att de hade slutit avtal med den onde. Ordalydelsen av dessa avtal kunde exakt rekonstrueras tack vare domstolar, som flitigt arbetade efter hävdvunna rättsprinciper. Härskaror av trovärdiga vittnen bekräftade dessa vetenskapliga rön med beedigade uttalanden. Böckerna om häxor, djävulen, helvetet och trolldom fyllde hela bibliotek.

I vårt århundrade, i Einsteins, kärnfusionens och Saturnus-expeditionernas århundrade, finns det doktorer i juridik och historia, intellektuella med encyklopediska kunskaper om världslitteraturen, utgivare av högt ansedda nyhetstidskrifter, stjärnjournalister, docenter i filosofi, påvetrogna och påvekritiska teologer, författare som aspirerar på nobelpris, vilka alla tror att man i duschen i Majdanek mördade 360 000 judar genom att trycka zyklonkorn genom duschmunstyckena, varpå kornen genast förvandlades till en gas, som visserligen är lättare än luft men ändå sjönk ner och (enligt professor Kogon) "slet sönder lungorna" på de olyckliga. De tror att dr Josef Mengele personligen skickade 400 000 judar i gaskammaren och därvid visslade mozartmelodier. De tror att ukrainaren Ivan Demjanjuk piskade in 800 000 judar i gaskammaren i Treblinka, efter att först ha skurit av dem öronen, varpå han kvävde dem med avgaserna från dieselmotorn i en skrotdrängig rysk stridsvagn. De tror att man kunde trycka in 32 människor per kvadratmeter i gaskammaren i Belzec. De tror att specialkommandona i Auschwitz knappt en halvtimme efter att 2000 människor hade gasats stormade in i den blåsyremättade kammaren, utan gasmask, med cigarett i mungipan, utan att ta skada till liv och hälsa. De tror att man kan föröva massmord medelst en explosiv gas bredvid ett krematorium utan att den byggnad, där detta utspelas, sprängs i luften. De tror att man kan förbränna miljoner lik utan att ett enda kilo aska eller benrester blir kvar. De tror att det dryper fett från lik som bränns och att SS-män kastade spädbarn i detta sjudande människofett. De tror att Rudolf Höss redan i juni 1941 besökte lägret Treblinka, som grundades i juli 1942. De tror att Simon Wiesenthal överlevt tolv förintelseläger utan att ha blivit förintad i något enda av dessa förintelseläger. De tror att man kan iakttä 2000 människors dödskamp i en 210 m² stor gaskammare genom ett tithål i dörren, som om inte den människa som trycks mot tithålet skymde all sikt. De tror att Hitler i början av 1942 gav order om judarnas fullständiga utrotning och rubbas inte det ringaste i denna sin tro när de hos Nahum Goldmann läser att det efter kriget fanns 600 000 judar som överlevt koncentrationslägren. Allt detta tror de, och med en absolut, religiös fanatism, och den som tvivlar på detta, gör sig skyldig till den sista synd som återstår i vårt århundrades sista årtionde. Slutligen är allt detta bevisat genom trovärdiga vittnen och genom bekännelser av gärningsmännen vid klanderfria rättsstatliga processer!

Böcker om förintelsen fyller hela bibliotek. Härskaror av litteratörer och smutsfilmproducenter göder sig feta på förintelsen. Claude Lanzmann blev världsberömd på sin film, som skildrar hur 17 frisörer klipper håret på 70 nakna kvinnor i en fyra gånger fyra meter stor gaskammare. "Historiker" som Poliakov, Hilberg, Langbein, Jäckel, Friedländer, Scheffler och Benz har gaskammarna att tacka för sina akademiska lagrar. I många amerikanska skolor är "Holocaust Studies" ett obligatoriskt ämne, som tillmätts samma betygsvärde som fysik eller geometri.

När vansinnet är förbi och mänskligheten har vaknat ur sin mardröm, kommer vi att känna en oerhörd, gränslös skam över att vi kunnat tro på något sådant.

16 frågor till de utrotningstroende

Den som tror på förintelsens och gaskamrarnas verklighet, måste vara i stånd att besvara följande 16 frågor. Ställ dessa frågor till historiker, journalister och andra personer, som befattat sig med judarnas öde i Tredje riket och företräder den officiella bilden av historien.

Kräv tydliga svar på tydliga frågor! Låt dig inte avspisas med fraser! Godtag inte tomt prat som "Förintelsen är ett bevisat faktum" eller "Den som ställer sådana frågor, mördar de döda en gång till". Godtag inte foton av lägerfångar som dött i fläcktyfus! Godtag inte gärningsmäns medgivanden, som erhållits vid lagstridiga rättegångar!

1) Tror du, som Mauthausens kommandant Franz Ziereis bekände på dödsbädden, att 1 till 1,5 miljon människor gasades på slottet Hartheim nära Linz? Om svaret är ja, varför tror då ingen annan längre på det? Om svaret är nej, varför tror du då att 1 till 1,5 miljon människor gasades i Auschwitz? Varför skulle Höss' bekännelse – som bevisligen pressats fram genom tortyr – vara trovärdigare än Ziereis' bekännelse – som sannolikt också framtvingats genom tortyr – som ingen människa längre talar om sedan årtionden?

2) Tror du på gaskamrarna i Dachau och Buchenwald? Om svaret är ja, varför tror då inte längre någon historiker på dem? Om svaret är nej, varför tror du då på gaskamrarna i Auschwitz och Treblinka? Vilka bevis finns det för dessa gaskamrar som inte också fanns för dem i Dachau och Buchenwald?

3) Tror du, som hävdades i december 1945 i Nürnbergprocessen, att man i Treblinka mördade hundratusentals judar med ånga? Tror du på fil. dr Stefan Szendes människokvarn, i vilken miljoner judar dödades med elström? Tror du, som Simon Wiesenthal skriver, att 900 000 judar i Belzec förvandlades till tvål av märket RIF – Rein jüdisches Fett? Tror du på Elie Wiesels brännropar och Jan Karskis kalkvagnar? Om svaret är ja, varför delar då ingen ens halvseriös historiker din tro? Om svaret är nej, varför tror du då på gaskamrarna? Varför förkastar du en absurditet och godtar en annan?

4) Hur förklarar du faktum att det vid varje yxmordsrättegång måste avges ett utlåtande om yxan, medan man däremot inte vid någon enda koncentrationslägerprocess, där det dock handlat om påstådda mord på miljoner, begärt fram något utlåtande om mordredskapet?

5) Rita en nazistisk gaskammare, där judar mördades med zyklon, och förklara hur den fungerade!

6) Efter avrättningen av en dödsdömd i en amerikansk gaskammare måste denna först grundligt ventileras, innan en läkare, iförd skyddsdräkt, gasmask och handskar, får gå in i den. Av Höss' bekännelse liksom av ögonvittnesuppgifter framgår att specialkommandona i Auschwitz knappt en halvtimme efter gasmordet på 2000 fångar stormade in i den blåsyremättade kammaren utan gasmasker, därtill med cigarrett i munnen, och bearbetade de blåsyrebemängda liken utan att ta skada. Hur var detta möjligt?

7) Vad gjorde SS-männen i Auschwitz-Birkenau, när i juni 1944, sex timmar efter gasningen av 2000 judar, nästa omgång 2000 dödsvidga infann sig (vid den tiden gasade man ju dagligen inemot 12 000 eller till och med 24 000 judar!) och det fortfarande låg kvar 1940 lik i gaskammaren (krematoriets 15 ugnar hade på sex timmar kunnat bränna högst 60 lik!)?

8) Krematorier av det slag som användes i Birkenau kunde bränna högst 5 lik per dag och ugn.

Enligt professor Raul Hilberg och andra koryféer inom förintelsens historieskrivning gasades och brändes i Birkenau 400 000 ungerska judar på 52 dagar mellan maj och juli 1944. De 46 ugnarna i Birkenaus fyra krematorier kunde, om de fungerade krångelfritt, bränna 230 lik om dagen, vilket för en tidrymd av 52 dagar ger en total kapacitet av 11 960 lik. Var brände man liken efter de övriga 388 040 mördade judarna? (Var snäll och servera inte sagan om bränngröparna, sådana är omöjliga på grund av den felande syretillförseln.)

9) Varför förövalade inte nazisterna de 1,4 miljon morderna i Belzec och Treblinka med någon av sina talrika högeffektiva giftgaser, utan med dieselavgaser, som hör till de mest ineffektiva och orimliga mordvapen som tänkas kan?

10) Att det skulle ha funnits krematorier i de båda just nämnda, "rena förintelseläger", liksom i Sobibor och Chelmno, hävdar inte en enda historiker. Hur kunde då nazisterna skaffa undan liken efter de 1,9 miljon, som påstås ha mördats i dessa fyra läger, så grundligt att det inte finns det ringaste spår kvar av dem?

11) Vi behöver inga vittnesuppgifter och medgivanden av gärningsmän för att veta att amerikanerna atombombade Hiroshima och Nagasaki i augusti 1945. Hur kommer det sig då att det för ett miljonfaldigt mord i gaskamrar absolut inte finns några andra bevis än vittnesmål och medgivanden av gärningsmän – inte ett enda dokument, inga lik, inga mordredskap, ingenting?

12) Nämn namnet på en enda jude som gasades och lägg samtidigt fram bevis – ett bevis som skulle godtas i en normal, opolitisk mordrättegång vid en domstol som dömer efter rättsstatens principer. Du behöver inte nämna 3,5 miljoner namn, utan bara ett. Ett enda! Bara ett enda!

13) Enligt folkräkningen i början av år 1939 levde i Sovjetunionen något mer än 3 miljoner judar. Under andra världskriget förlorade landet (minst) 12 procent av sin befolkning, och de procentuella förlusterna bland judarna var knappast mindre. Den 1 juli 1990 konstaterade *New York Post* med hänvisning till israeliska experter att det då, alltså långt efter början av massutvandringen, alljämt levde över 5 miljoner judar i Sovjetunionen. På grund av de mycket låga födelsetalen och den starka assimilationstendensen hos denna minoritet är en naturlig tillväxt inte möjlig, varför det innan utvandringsvågen ur detta land började måste ha funnits tre miljoner judar "för mycket" statistiskt sett. Kan detta faktum förklaras på annat sätt än att Sovjetunionen uppsugit en stor del av den polska judenheten liksom den från andra stater?

14) Enligt Nahum Goldmann (*Das jüdische Paradox*) fanns det efter kriget 600 000 judar som överlevt koncentrationslägren. Hur kunde 600 000 judar överleva tyska läger, där judarna undantagslöst skulle utrotas, enligt det beslut som skall ha fattats på Wannsee-konferensen i januari 1942?

15) Är du beredd att kräva att man upphör med de rättsliga åtgärder man vidtar mot revisionisterna? Är du för eller emot dialog och fullständigt öppnande av arkiven? Skulle du vara beredd att diskutera offentligt med en revisionist? Om inte, så varför inte? Tror du inte att du har bättre argument än revisionisterna?

16) Antag att gaskamrarna inte har existerat – borde man då offentliggöra det?

Litteraturförteckning

Några av de viktigaste revisionistiska publikationerna

Butz, Arthur: *The Hoax of the Twentieth Century*. Historical Review Press, 19 Madeira Place, Brighton, England, 1976. En mästertlig studie över hur århundradets bedrägeri uppstått. Gäller än idag som revisionistiskt standardverk.

Gauss, Ernst: *Vorlesungen über Zeitgeschichte*. Grabert 1993. Mycket pretentiös bok i föreläsningsform. Behandlar "förintelsen" framför allt från teknisk och kemisk ståndpunkt. Många illustrationer.

Graf, Jürgen: *Der Holocaust-Schwindel*. Guideon Burg Verlag, Postfach 4009, Basel, Schweiz. Den längre versionen av föreliggande bok. Utförligt dokumenterad sammanfattning, i journalistisk-undersökande stil, av de revisionistiska argumenten på 1993 års ståndpunkt. Med en inledning av professor Robert Faurisson.

Rudolf, Germar: *Gutachten über die Bildung und Nachweisbarkeit von Cyanidverbindungen in den "Gaskammern" von Auschwitz*. Kan erhållas från Cromwell Press, 27 Old Gloucester Street, London. Rent naturvetenskapligt utlåtande. Behandlar ovanligt detaljerat de kemiska och fysikaliska aspekterna på gaskammarfrågan.

Sanning, Walter: *Die Auflösung*. Grabert 1983. Banbrytande demografisk studie över vart de "försvunna" judarna tog vägen.

Stäglich, Wilhelm: *Der Auschwitz-Mythos*. Förbjuden i Förbundsrepubliken, kan erhållas från "Courrier du Continent" (Postfach 2428, CH-1002 Lausanne, Schweiz. Den bästa boken om Auschwitz. Med en briljant analys av Auschwitz-processen i Frankfurt.

Thion, Serge: *Vérité historique or vérité politique?* La Vieille Taupe 1980. Det mest betydande revisionistiska verket på franska språket. Behandlar "fallet Faurisson" och inleder som första bok över huvud taget diskussionen om de tekniskt omöjliga i de påstådda gasningarna.

Vogt, Arthur: *Der Holocaust - Legende oder Realität?* Denna broschyr lämpar sig utmärkt som inledning till ämnet. Den bygger på texten till ett föredrag som hölls 1991 vid ett seminarium i Nürnberg och kan beställas från Guideon Burg Verlag, Postfach, CH-4009 Basel, Schweiz.

Westphal, Karl u.a.: *Die ZEIT lügt!* Grundlig vederläggning av en propagandaserie som trycktes 1992 i tidskriften *Die ZEIT*. Med fullständig återgivning av de artiklar som vederläggs. Kan erhållas från Remer und Heipke, Postfach 1310, D-8730 Bad Kissingen, Tyskland.

Vidare rekommenderar vi läsning av följande tidskrifter:

Journal of Historical Review. Institute for Historical Review, PO Box 2739, Newport Beach, CA 92659, USA.

Historische Tatsachen. Verlag für Volkstum und Zeitgeschichte, 3D-4793 Vlotho/Weser, Tyskland.

Den engelska utgåvan av Leuchter-rapporten kan erhållas från Institute for Historical Review, USA, eller från Historical Review Press, England. En förkortad tysk översättning trycktes i nr 36 av *Historische Tatsachen* men blev förbjuden av Förbundsrepublikens regering. Häftet kan beställas från Historical Review Press.

Som komplement några standardverk av den exterministiska riktningen:

Benz, Wolfgang (Hg.): *Dimension des Völkermordes*. Oldenburg, 1991.

Hilberg, Raul: *Die Vernichtung der europäischen Juden*. Fischer Taschenbuch Verlag 1990.

Jäckel, Eberhard (Hg.): *Enzyklopädie des Holocaust*. 3 volymer. Argon-Verlag 1992.

Kogon, E./Langbein, H./Rückerl, A.: *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas*. Fischer Taschenbuch Verlag 1989.

DEN SOM INTE VILL LÄSA, SKALL TIGA!

<http://vho.org/S/b/fs/L.html>

=====